

Giới thiệu Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen

Truyện Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen của tác giả Thanh Túc bắt đầu bằng một mối quan hệ thanh mai trúc mã lại xảy ra đầy những tình huống bi hài của một cuốn truyện ngôn tình hiện đại. Ba năm trước anh ra nước ngoài, chạy trốn tình cảm của cô lại chẳng ngờ rằng ba năm ấy là chính anh đang tự trốn tránh tình cảm của bản thân mình. Ba năm sau anh về nước, cứ ngỡ rằng tình cảm năm ấy của cô đã thay đổi nhưng anh đã lầm. Một mặt là tỏ ra lạnh nhạt vibrant thân không thể đáp lại tình yêu của cô, mặt khác lại ra sức hưởng thụ việc được cô theo đuổi. Quá khứ giằng co không rõ ràng để rồi sau này không còn cô bên cạnh nữa anh mới hối hận nhận ra chỉ cùng chiều mình em thì tất cả đã quá muộn. Cô nói: "Anh là tất cả những gì em có, quan trọng hơn tuổi thanh xuân, quan trọng hơn tính mạng. Từ khi bắt đầu biết yêu, em đã yêu anh rồi. Vì Phong, em từ bỏ anh." Cô biến mất hai năm, anh điên cuồng kiếm tìm cô hai năm. Trong hai năm này, mỗi một khoảnh khắc nhớ lại anh đều không ngừng dằn vặt mình để rồi giây phút đoàn tụ ấy, anh lại một lần đến một lần sung cô tới tận xương. Mời bạn đọc truyện và cảm nhận cùng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Có Một Người Nhận Vơ Làm Chồng Cô

Đáp máy bay xuống mặt đất, Dạ Tuyết Ninh mang theo tâm trạng ủ dột ra khỏi sân bay. Cô vừa đi vừa bọc bọc cho tay vào túi xách, lát sau như một phép màu lôi ra chiếc điện thoại mang kiểu dáng mới nhất với số lượng bán có hạn, lướt biếng liếng qua màn hình cảm ứng, lòng mày cô theo đó nhũ thành một đường.

"Lại thế nữa rồi!"

Dạ Tuyết Ninh thờ dãi cất lại điện thoại vào túi, trong lòng cảm phần không nhịn được bật ra tiếng trách móc.

"Con nhò chết tiệt."

Cô đã quá quen với việc về nước chỉ có một mình nhưng lần này nằm ngoài dự đoán của cô. Khi Dạ Tuyết Ninh đưa tay day nhẹ huyệt thái dương thì có một đôi tay bất ngờ ôm lấy cô từ phía sau. Theo bản năng cô đưa tay đẩy mạnh kẻ đó ra xa, tâm trạng mệt mỏi lại thêm ngủ không đủ giấc, cô tròn tròn mắt, quyết tâm dân cho tên vô lại này một bài học. Thế nhưng cánh tay cô giờ lên chốt dừng lại giữa không trung.

Đơ ba giây, mắt cô như phát sáng, há hốc mồm nhìn chằm chằm người trước mặt bằng cặp mắt hoa si.

Anh ta đứng ở đó, cong cong khóe môi cười với cô để lộ hàm răng trắng bóng với chiếc răng khểnh đáng yêu. Dáng người đạt chuẩn lại khoác trên người áo khoác màu đen huyền càng góp phần làm nổi bật nước da trắng hồng không tì vết. Một làn gió nhẹ thổi qua làm tung bay vài sợi tóc màu hạt dẻ trực tiếp làm khuôn mặt anh ta thêm phần sinh động khó cưỡng lại được.

"Em bị ngớ ngẩn à?"

Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn tỉnh mộng. Mới một giây trước cô còn thiện cảm với anh ta, một giây sau chỉ vì câu nói của anh ta mà muốn động thủ. Người xưa nói chẳng sai, "đừng trông mặt mà bắt hình dong", giờ xem ra thật ứng nghiệm khi sử dụng trên loại người này.

Dạ Tuyết Ninh vờ như mình không nghe thấy gì, lặng lẽ lách người bỏ đi nhưng cái người nào đó không dễ dàng buông tha cô như vậy, mặt mày hơn hờ chạy theo sau hết kể chuyện trên trời rồi lại xuống chuyện dưới đất.

"Trước sau gì anh cũng là chồng em, sao em lại có thể cư xử với chồng mình như..."

Chẳng để anh ta nói hết câu, cô bất ngờ đứng lại hại kẻ nào đó ôm mũi kêu đau.

"Em làm gì vậy? Đứng lại cũng không nói trước một tiếng... Ai ui..."

Dạ Tuyết Ninh cả mặt co rút, cô kim nén tức giận hỏi: "Chúng ta khi nào thì kết hôn vậy?"

"Sau này!"

Một câu trả lời như thế đương nhiên thành công khiến Dạ Tuyết Ninh mây đen đầy đầu. Cô tức giận cắn chặt răng, bỗng nhiên mặt tươi cười đến lạ thường.

"Ừa, cô gái kia có phải đang gọi anh hay không?"

"Đâu? Ở đâu?"

Khi anh ta tìm khắp sân bay cũng không thấy người cô nói thì cô đã nhanh chân chuồn êm lên một chiếc tắc xi phóng đi được khá xa.

Người nào đó ngồi trong xe tắc lười thăm luyến tiếc cho khuôn mặt của ai kia, nhìn mặt mày sáng sủa là vậy lại không ngờ bị cái trò trẻ con này lừa.

Reng... reng... reng..

Dạ Tuyết Ninh đang vui đầu trong chăn thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại không ngừng nổi quá năm giây. Sau một hồi trần trọc lăn qua lăn lại, cô chịu không được nữa mới không tình nguyện áp ống nghe bên tai.

Ở đầu dây bên kia tiếng hét của một cô gái kèm theo tiếng ồn ào của đường phố dội tới. Kì lạ thay đôi phương càng tỏ gấp gấp thì ở bên này cô vô cùng bình tĩnh.

Gật đầu, trả lời thêm mấy tiếng "được... được... tao sẽ tới liền... ", rồi cô tắt ngúm điện thoại, tiện tay phi nó xuống góc giường... tiếp tục ngủ.

Ở nơi phồn hoa lừm lượm dòng xe qua lại để bắt gặp một cô gái đứng đường thật chẳng mấy dễ dàng.

Vân Anh đứng giữa ngã tư mà trong lòng khó chịu chẳng khác nào đang ngồi trên chảo dầu, chốc chốc lại đưa tay nhìn đồng hồ. Khi chiếc tắc xi dừng lại trước mặt liền ngay lập tức phóng đến mở cửa xe. Chẳng buồn nhìn Dạ Tuyết Ninh lấy một cái đã vội vàng đón lấy xấp ảnh trên tay cô, mở miệng không quên trách.

"Không phải bảo sáu giờ sao? Giờ đã gần bảy giờ rồi! Muộn thêm chút nữa là tao bị mày hại chết rồi đó có biết không?"

"Có phải lúc đó tao sẽ được miễn tiền hương khói phải không?"

Vân Anh trừng mắt lườm cô một cái rồi quay người chạy thẳng vào tòa nhà sau lưng.

Dạ Tuyết Ninh cười "ha ha", tay sờ mũi. Vừa quay người, cô bất thành linh va phải ai đó. Tiếp sau là một loạt đồng giấy tờ rơi là tả như mưa. Dạ Tuyết Ninh vội vàng cúi xuống lượm, miệng rớt rít xin lỗi. Đã cúi người được nửa chừng, vẫn chẳng thấy đối phương có động tĩnh gì ngoài việc thao thao bất tuyệt với cái điện thoại không tim, không phổi, không dạ dày kia. Cô hiểu kì ngẩng đầu nhìn.

Trước mắt là bóng dáng cao lớn của một tên đàn ông, nhưng có vẻ anh ta chẳng bận tâm tới sự cố này cho lắm. Lại nghĩ, đồ của anh ta mà anh ta còn chẳng quan tâm vậy có sao cô phải để tâm chứ? Hiển nhiên là người nào đó đã quên vì ai mà chúng mới nằm dưới đất.

Khoan đã, cái người này trông mặt quen quen. Hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Càng nhìn lại càng ra sức gật gù đầu. Dạ Tuyết Ninh cố gắng lục lọi trong trí nhớ mình về hình ảnh một thân cao mét tám, môi mông, mắt đen, mi dài hình cánh quạt, khuôn mặt điển trai cùng chiếc mũi cao bất phàm. Đột nhiên cô "A" lên một tiếng như tiếng kêu phát giác trước khả năng ghi nhớ siêu việt của mình.

Người con trai này...

Chẳng nghĩ lại thì thôi chứ vừa nghĩ đến cô liền thấy bức. Vốn hôm qua là một ngày đẹp trời, tâm trạng cô vô cùng tốt nhưng vào lúc gặp phải tên này cả ngày hôm ấy của cô đi tong không một dấu vết đẹp.

Đánh một giấc trên máy bay ngủ ngon lành, vừa mở mắt ra là nguyên một chiếc giày da phi tới với tốc độ đáng nể đáp trọn vẹn trên mặt cô. Dạ Tuyết Ninh nét mặt tối sầm, cảm hung khí muốn đi tìm chủ nhân của nó vừa đúng lúc chủ nhân của nó tự tìm đến cô.

Anh ta đáng về kiêu ngạo, đầu tiên là quan sát trước một lượt tỉ mỉ rồi dừng lại ở tay trái của cô, lạnh lùng nói: "Chiếc giày đó là của tôi!"

Dạ Tuyết Ninh muốn phát giận. Chẳng lẽ trông mình giống kẻ mù lắm sao?

Cô - Dạ Tuyết Ninh tự nhận mình là loại người không thích gây chuyện. Nếu người ta không phạm ta ta tuyệt không phạm người nhưng con người này... Dù anh ta không nói cô cũng biết giày là của anh ta tuy nhiên mặt chẳng lẽ không phải của cô? Một chiếc giày đeo ở chân lại có thể để nó bay như đĩa bay thì có phải hay không quá vi diệu rồi? Và điều quan trọng nhất, người khao khát nhận được tiếng xin lỗi là cô lại chẳng có được từ xin lỗi nào.

Cô nhìn thẳng vào người trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi rít: "Giày của anh mới nãy bay thẳng vào mặt tôi."

"Vậy giờ cô muốn gì?" Đối phương hát cảm tùy ý hỏi.

Cô nói: "Xin lỗi tôi!"

Anh ta lắc đầu: "Nếu tôi nói không thì cô làm gì được tôi nào?"

Cô cao giọng giận dữ đe dọa: "Vậy thì anh đi chân đất về đi!"

"Cô dám?" Đối phương hiển nhiên không cho rằng cô có lá gan đó.

Xung quanh bắt đầu chật ních người. Một số người thì thật lòng khuyên can, số còn lại chỉ xem cho biết cũng có người coi đó là niềm vui.

Cô sống đến từng này tuổi, ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Mà kẻ trước mặt cô cũng không nhớ lại xem là giày của ai phi đến mặt ai?

"Cô còn không mau đưa giày cho tôi. Không thấy mọi người đang nhìn tôi à?"

Vâng! Mọi người nhìn anh ta chẳng lẽ không nhìn cô? Anh ta thấy ngại chẳng lẽ cái người ăn trọn chiếc giày là cô đây lại không thấy ngại? Khóe miệng cô co quắc, nhất thời lộ khí xung thiên, đi đến bên cửa sổ, hành động nhanh gọn và dứt khoát ném thẳng chiếc giày da của anh ta ra bên ngoài. Vật màu đen hòa vào làn mây trắng rất nhanh biến mất dưới nền trời xanh. Làm xong, cô phúi tay quay người lại cười ranh ma.

"Anh bây giờ có thể ném nốt chiếc còn lại được rồi đấy."

"Cô... cô... " Anh ta lắp bắp một hồi lâu cũng không nói được hết câu hoàn chỉnh.

Dạ Tuyết Ninh nhớ lại một màn trên máy bay ngày hôm qua, nhớ đến đoạn cuối cùng khuôn mặt mới thấp thoáng ý cười. Nhân lúc đối phương còn chưa nói chuyện điện thoại xong, cô làm như vô tình hiển nhiên là cố ý giẫm mạnh mấy phát lên đồng giấy tờ của anh ta, chưa hả dạ cô giẫm thêm hai phát nữa mới hả hê xoay người chuẩn đi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hậu Quả Của Một Mớ Rắc Rối Trên Máy Bay

Dạ Tuyết Ninh vừa làm chuyện xấu xong đương nhiên là muốn nhanh chóng biến mất. Đột nhiên nghe sau lưng truyền tới thanh âm giận dữ, có lẽ đối phương đã nghe xong điện thoại. Cô tặc lưỡi, thâm nghĩ giá mà lúc này không đạp thêm hai cái mà chuẩn đi ngay thì tốt rồi.

"Này, cô làm rơi đồ của người khác mà không nhặt lên sao?"

Lần thứ nhất cô làm ra vẻ không nghe thấy gì. Bước chân vẫn đều đều bước.

"Này, ít ra cô cũng phải giúp tôi nhặt lại một phần chứ?"

Lần thứ hai, cô ngửa mặt nhìn trời, chân bước nhanh hơn.

Đối phương nhíu mày không hài lòng, hơi cúi người muốn nhặt giấy tờ của mình lên lại đụng trúng tờ giấy có dấu chân của người nào đó. Đôi mày kiếm xoắn tít lại, hai ba bước đi tới túm lấy tay cô kéo mạnh.

"Dấu chân này hẳn là của cô đi?" Như để chứng minh tính chân thực, anh ta còn cầm tờ giấy có dấu chân phô ra trước mặt cô.

Dạ Tuyết Ninh khóe miệng co rút, lệ rơi đầy mắt. Giấy của anh ta nhiều là vậy, cô cố tình chọn chỗ giấy tờ xa nơi anh ta nhất mà giẫm như thế, vậy tại sao vẫn bị phát hiện nhanh như vậy?

Thấy cô không lên tiếng, biết mình đoán đúng, anh ta kéo khóe miệng cười tươi.

"Còn không mau quay lại giúp tôi nhặt đồ!"

Dạ Tuyết Ninh trừng mắt, từ từ quay đầu lại: "Lượm cái đầu anh ấy."

"Là cô?" Anh ta ngạc nhiên nói. Vừa nhìn liền nhận ra cô ngay, hiển nhiên là vẫn nhớ sâu đậm cái vụ trên máy bay.

Cô giật tay mình khỏi tay anh ta, khịt mũi một tiếng: "Ừ! Cô đây."

Anh ta không vì bị cô nói thế mà tức giận. Cột nướu cắn: "Tôi tên Thiệu Duy Thành." Nói rồi chủ động cúi người nhặt đồng tài liệu trên mặt đất còn không quên nhắc thêm một câu: "Tôi hơn tuổi cô đấy."

Cơ mặt Dạ Tuyết Ninh kịch liệt co rút. Cũng biết người trước mặt đã điều tra qua thân thế của cô.

"Vậy... giờ anh muốn sao?"

"Tôi mời cô ăn cơm."

"Hả?" Cô cho rằng mình nghe nhầm, còn cố ý dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, ngay sau đó liền nhận được khuôn mặt sa sầm của Thiệu Duy Thành.

"Hơ hơ."

Thiệu Duy Thành lái xe tới một nhà hàng mà trước giờ cô chưa từng tới.

Trông cô nhỏ nhắn là vậy chứ lúc trước anh thật chưa từng nghĩ qua sức ăn của cô lại có thể dọa người đối diện... kinh hoàng tới vậy.

Dạ Tuyết Ninh đang gặm đùi gà đột nhiên ngừng đầu lên, tròn mắt hỏi: "Này, không ăn à?"

Thiệu Duy Thành khoe miệng co giật, khó khăn lắc đầu: "Cô cứ coi tôi là không khí đi."

Cô cũng không vì người mời không phải là mình mà ăn uống tiết kiệm. Ngược lại còn ra sức ăn, ăn đến lúc không còn hơi sức nằm phè phườn ra ghế, tay xoa xoa cái bụng trương phành. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô ngồi thẳng người, ngây ngô hỏi: "Sao cả bữa tôi không thấy anh động đũa vậy?"

Trên trán Thiệu Duy Thành trượt xuống ba vạch đen, có chút dờ khóc dờ cười. Trước tình huống này thật không biết nói sao cho phải, chẳng lẽ lại nói: "Cô có cho tôi ăn sao?" Không! Không! Như vậy thì còn đâu khí chất phong lưu khoáng đạt của anh nữa. Nên sau đó chỉ có thể trái lòng mà nói: "Tôi không đói..." Lại giũu cọt bỏ thêm vẻ sau: "Cô có muốn gọi thêm nữa không?"

Dạ Tuyết Ninh đỏ người về sau, không muốn suy nghĩ quá nhiều ẩn ý trong câu nói của anh ta: "Anh cũng lạ thật đó, không đói sao còn mời tôi ăn cơm?"

Thiệu Duy Thành không trả lời chỉ miễn cưỡng cười khàn hai tiếng.

Cô vừa mới ngã lưng ra ghế chưa được năm giây thì điện thoại của đồ chuông. Dạ Tuyết Ninh bức bối với cái túi xách ở ghế bên cạnh nhưng đó đúng thật là một việc khó khăn khi cô sống chết cũng không muốn động dũa sau ăn no. Thế mà mới vừa rồi cô còn ra sức đẩy nó ra xa để nhường đường cho "âm thực ăn uống" cơ đấy.

Cô thờ dãi, bắt đầu dĩ nhờ Thiệu Duy Thành: "Anh, lấy giùm tôi cái túi bên đó."

Đây mà cũng được coi là thái độ đem đi nhờ vả sao? Mặc dù trong lòng bất mãn nhưng Thiệu Duy Thành vẫn vờn người lấy túi xách đưa sang cho cô.

Vừa đặt mắt lên màn hình điện thoại, Dạ Tuyết Ninh liền bật cười ha ha: "Sao? Mày gọi điện để cảm ơn tao chuyện lúc sáng à? Vậy thì khỏi cần, chỉ cần đãi tao một châu ở nhà hàng thượng hạng là ok rồi." Hiện nhiên đối phương chưa kịp nói gì, từ lúc nhận điện thoại tới giờ vẫn là một mình cô tự biên tự diễn.

Thiệu Duy Thành trầm mặc nghĩ lại khả năng ăn như sói đói của cô vừa rồi, càng nghĩ lòng càng nhúu chặt.

"Áo tưởng ít thôi cô nương. Giờ tới công ty đi. Có việc cần nhờ." Đối phương hình như đang gần giọng nói.

Dạ Tuyết Ninh cắn răng trách cứ: "Đây là thái độ của mày khi nhờ vả người khác đó hả?"

Hiện nhiên là người nào đó đã quên vừa rồi mình nhờ vả người khác, hành động cũng không khác người này bao nhiêu.

"Đừng nhiều lời, cho mày mười lăm phút phải có mặt." Ngừng một chút lại nói thêm: "Khi nào xong tao đãi mày một châu lớn."

Dạ Tuyết Ninh vừa nghe vậy hai mắt tỏa sáng: "Được! Được! Được! Như vậy còn được."

Vừa ngắt máy cô đã vội đứng dậy, gấp người cảm ơn Thiệu Duy Thành vì bữa ăn song chẳng đợi anh ta nói gì liền co cẳng chạy mất hút.

Đôi tay giờ lên giữa không trung của Thiệu Duy Thành cứng đờ, một lúc lâu sau mới hạ xuống được.

Sống đến từng này tuổi, quen được người khác nịnh hót, nhường nhịn, lần đầu tiên trong đời anh ta gặp một cô gái cả gan chơi khăm anh. Thú vị, hảo thú vị.

Trên chiếc tắc xi màu xanh bốn bánh, từ xa cô đã trông thấy Vân Anh trong bộ đồ thể thao quần vợt màu trắng, mái tóc ngắn được búi cao trên đỉnh đầu. Trông vô cùng đáng yêu. Nhưng... đây đâu phải là bộ quần áo sáng nay cô thấy Vân Anh mặc. Thôi kệ... dù sao cũng chẳng liên quan tới cô.

Khi chiếc tắc xi còn chưa kịp dừng hẳn, Vân Anh đã bước tới mở cửa xe kéo tụt cô xuống. Trông cô ấy có vẻ rất vội nên cô cũng không tiện hỏi gì mà chỉ im lặng đi theo sau. Đến lúc này cô mới biết cái vội của cô ấy lại liên quan đến cô một cách vô (số) lý.

Dạ Tuyết Ninh trừng mắt tức giận hết nhìn khán đài đông kín người lại nhìn số thành viên tham dự, ruột gan cô đảo lộn suýt chút nữa tức ói máu.

"Được rồi, đừng giận nữa, giúp tao chụp ảnh xong song tao mời mày ăn cơm." Vân Anh chân chó cười nói.

Dạ Tuyết Ninh "hừ" một tiếng, đã không còn tức giận nữa.

Đúng chín giờ khán đài bùng nổ trong tiếng gào thét của những người cổ vũ. Vân Anh ngồi bên cạnh nắm lấy cổ tay cô ra sức lắc mạnh.

"Mày chụp mấy cái động tác nhào lộn này cho tao, đó... đó... mày nhanh chụp đi, chụp nhiều một chút."

Dạ Tuyết Ninh tỏ ra vô cùng ngây thơ hỏi nhằm làm rõ vấn đề: "Trong đám người chạy nhảy điên loạn đó có thần tượng của mày à?"

Điên loạn? Vân Anh nhất thời dừng mọi động tác liếc sang Dạ Tuyết Ninh một cái đầy khinh thường.

"Cái này gọi là nghệ thuật! Nghệ thuật! Là nghệ thuật đó! Biết không?"

Dạ Tuyết Ninh nheo một bên mắt, trả lời đối phó.

"Ra là nghệ thuật."

Cô bắt đầu cảm máy ảnh lên, ngón tay thon dài liên tục nhấn xuống, màn ảnh nhỏ không ngừng chớp nhoáng.

Khi đám vận động viên nữ trên sân đã rời khỏi sân đấu bóng, Dạ Tuyết Ninh rút cuộc cũng không nhịn được liền hỏi: "Rốt cuộc trong đám người vừa rời ai là thần tượng của mày?"

Vân Anh lắc lắc đầu, mắt không rời khỏi sân đấu lấy một giây.

"Anh ấy chưa xuất hiện."

Cô không hỏi nữa, cúi đầu kiểm tra lại một loạt ảnh mình vừa chụp thì điện thoại của cô lúc này bỗng đổ chuông.

Dạ Tuyết Ninh nhú mày nhìn dây số trên màn hình. Hai mắt cô ngay lập tức phát sáng. Không chần chừ "vèo" cái phóng ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Người Ấy Đã Trở Về

Dạ Tuyết Ninh sau khi nhìn thấy dây số vừa xa lạ vừa quen thuộc không ngừng nhấp nháy trên màn hình cảm ứng, cô co giò chạy ra ngoài, tìm một chỗ không người lẩn vào.

"Cuối cùng cũng thấy nhớ em rồi à?"

Đối phương trầm ngâm một hồi, cô nghe thấy tiếng bộp bộp, hình như đang vỗ trán, rất lâu sau đó mới lạnh nhạt lên tiếng.

"Đang ở đâu?"

Dạ Tuyết Ninh còn đang bật cười ha hả. Nghe anh nói vậy liền sững sờ.

"Ở trong nước."

Đối phương lại tiếp tục hỏi: "Chỗ nào trong nước?"

Mắt cô lóe lên tia giao hoạt, mím chặt môi nói: "Trên mặt đất."

"Chỗ nào trên mặt đất?" Người nào đó thiếu kiên nhẫn, kìm nén tức giận, tiếp tục hỏi.

"Chỗ..." Cô ấp úng, nhất thời không nghĩ ra được nơi nào thích hợp nữa.

"Thành thật khai báo!" Âm thanh lạnh xuống, rất rõ ràng đối phương đã bắt đầu có dấu hiệu tức giận.

Cô sờ sờ mũi, gượng cười hai tiếng: "Ồ tập đoàn Vũ thị."

Đội Dạ Tuyết Ninh nói xong, đối phương liền lập tức cúp máy. Trợn ngược mắt nhìn chiếc điện thoại lúc này đã trở lên vô dụng, cơ mặt cô thi nhau co rút. Đây là lần thứ một trăm lẻ ba cái người nào đó cúp máy của cô. Dạ Tuyết Ninh thở dài, cảm thấy bản thân mình mỗi khi đối diện với người đó đều có một loại bất lực không hề nhẹ.

Cắt điện thoại vào túi quần, vừa định xoay người vào trong gặp Vân Anh, mắt thấy có một chiếc xe màu đen đỗ "xịch" trước mặt, cô nhất thời ngây ngẩn, quên luôn cả ý định vừa rồi.

"Vĩ... Phong?"

Cửa xe ô tô mở ra, một bóng dáng cao lớn rào bước tới. Anh cao hơn cô một cái đầu nên lúc nào cô muốn nhìn thẳng vào mắt anh đều phải ngửa cổ.

Thật sự rất mới.

Dạ Tuyết Ninh cẩn thận quan sát người con trai trước mặt một lượt tỉ mỉ. Anh hình như đã cao hơn trước, duy nhất không thay đổi chính là khí chất hiên ngang đầy kiêu ngạo không coi ai ra gì kia. Ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt góc cạnh ấy, sống mũi cao, bờ môi mỏng, đôi đồng tử tinh anh luôn sáng như tinh tú trên dải ngân hà. Chắc chắn, đẹp trai như vậy ra đường cũng không sợ bị người ta cướp sắc sao?

Phát giác ra ánh mắt trần trụi của cô, sắc mặt Vũ Vĩ Phong lập tức sa sầm: "Còn nhìn nữa? Không mau vào?"

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp mắt, đến khi thần trí thanh tỉnh liền thấy cái người nào đó vừa phát ngôn đã đi vào trong tập đoàn Vũ thị. Cô gãi gãi mũi, vội vã đuổi theo, ôm chặt cứng một bên cánh tay anh.

Tập đoàn Vũ thị thực chất thuộc tài sản riêng của Vũ Vĩ Phong. Máy chục năm trước khi lão gia gia còn là một nhà giàu mới nổi, ông luôn hướng con trai mình cũng chính là cha của Vũ Vĩ Phong than thở: "Vũ gia mình nhiều tiền thế này biết tiêu gì cho hết đây?" Cha Vũ đau lòng không muốn nhìn cha mình tuổi già sức yếu mà lại phải ngày ngày bận lo tính toán cách làm sao tiêu cho cạn sản nghiệp của nhà, liền đề bạt một ý kiến: "Chi bằng ba ném hết qua cho Vĩ Phong nghịch chơi đi thôi." Vũ Vĩ Phong khi đó nghe cha mình nói vậy, sắc mặt không chút thay đổi ném tờ một trăm tệ không biết kiếm đâu được vào người cha Vũ, giọng trẻ con non nớt nói: "Cho ba." Mãi sau này khi anh được mười lăm tuổi bị gia gia mình cưỡng ép ném cho bọc tiền, nói là bọc tiền thực chất chính là số tiền mà lão gia gia vẫn luôn không ngừng suy nghĩ làm sao tiêu cho cạn. Anh lúc đó sắc mặt không đổi cầm số tiền khổng lồ đó tùy hứng ném vào Vũ thị, thật chẳng ngờ Vũ thị về sau càng ngày càng phát triển đến bây giờ đã trở thành một công ty đa quốc gia đứng trong top một trăm thế giới.

Vũ Vĩ Phong hờ hững liếc qua khuôn mặt thanh tú có chút nhỏ nhắn của cô, sắc mặt lạnh nhạt.

Dạ Tuyết Ninh kéo khéo miệng cười tươi. Chợt nhớ đến điều gì đó, cô ghi tay anh xuống, nghiêng đầu hỏi: "Anh sao đột nhiên lại về nước vậy?"

Vũ Vĩ Phong hơi chút ngẩn người, bước chân trong một phút chậm lại rồi nhanh chóng lại bước với tốc độ bình thường. Anh nửa đùa nửa thật nói: "Nhớ em."

Một câu nói kia của anh thành công khiến đại não Dạ Tuyết Ninh ngừng hoạt động trong vài phút. Cô ngây ngốc đứng cười một hồi đến khi bình thường trở lại thì đã thấy Vũ Vĩ Phong đứng trong thang máy, tay giữ nút mở cửa, sắc mặt hình như hơi u ám.

Linh tính mách bảo cô rằng có người nào đó sắp hóa giận thiêu thân. Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi, vội vã lao vào thang máy, trong lòng vẫn còn rạo rực dư vị vui sướng sau câu nói "nhớ em" của anh.

Vũ Vĩ Phong bất đắc dĩ xoa nhẹ huyệt thái dương.

Thang máy đi một đường đưa hai người tới tầng cao nhất của tập đoàn Vũ thị. Cửa vừa mở, anh mang khuôn mặt lạnh tựa băng hà ngàn năm ra trước, theo sau là Dạ Tuyết Ninh đang tung tăng nhảy chân sáo.

Vũ Vĩ Phong vào phòng liền đóng sầm cửa. Dạ Tuyết Ninh xoa xoa cái mũi bị cửa đập đến ửng đỏ của mình, môi vênh lên. Cho cô đi theo lại không cho cô vào phòng... cô hờn.

Khoảng năm phút sau cửa phòng mới bị mở từ bên trong. Dạ Tuyết Ninh đang ngồi ôm chân, dựa lưng trên cửa bị hành động này của đối phương hại cho nhan sắc bầm dập, trực tiếp cùng nền gạch thực hiện màn hôn môi.

Vũ Vĩ Phong đứng trước cửa phòng, cơ miệng co giật.

"Em đang làm gì?"

Cô nhếch nhác bò từ dưới đất đứng lên. Tay chà sát môi, ánh mắt giận dữ phóng tới hung thủ là anh hét lớn: "Vũ Vĩ Phong, nếu kiếp này em có thể một lần trở thành cường nữ, nhất định sẽ đè anh xuống giường ra sức thông thông..." Âm thanh càng lúc càng nhỏ cho đến khi im bặt. Nhìn sắc mặt ai kia, cô theo bản năng cúi đầu thấp xuống, tay xoa xoa vai. Hình như... nhiệt độ có phải hơi thấp hay không?

Lúc này, sắc mặt của Vũ Vĩ Phong đã đen đến mức không thể đen hơn được nữa. Xung quanh nhất thời duy trì bầu không khí quý dị. Hồi lâu sau, anh mới lạnh lùng nói: "Muộn rồi, đi thôi."

Dạ Tuyết Ninh len lén liếc trộm sắc mặt anh, đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, tay chân cô luống cuống suốt chút nữa đánh rơi nó xuống sàn. Mắt nhìn thấy người gọi đến là Vân Anh, cô dứt khoát tắt máy. Ấy vậy ngẩng đầu lên nhìn Vũ Vĩ Phong, lại thấy anh vốn chẳng hề quan tâm, bộ dạng ung dung, hai tay dứt túi quần đã bỏ đi trước.

Cô học theo anh hai tay day nhẹ huyệt thái dương, bộ dạng có chút dờ khóc dờ cười trước tình huống này.

Khi cô chạy về nhà đầu bóng, quả như dự tính thấy Vân Anh đang trừng mắt với mình.

Dạ Tuyết Ninh bắt giác chợt dạ, vội giờ điện thoại gượng cười khai báo: "Tao đi nghe điện thoại."

Sự thật đúng là lúc đó cô vì nghe điện thoại mới ra ngoài, mặc dù sau đó có gặp Vĩ Phong nhưng cũng không tính là cô nói dối đi.

Vân Anh nửa tin nửa ngờ quay mặt về sàn đấu.

Dạ Tuyết Ninh âm thầm vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Khán đài phút chốc lần nữa bùng nổ. Tiếng micro vang lên thông báo kế tiếp sẽ diễn ra trận đấu bóng rổ giữa hai đội trong trang phục áo trắng và áo đen. Từng thành viên của hai đội nối đuôi nhau bước ra sân. Đi cuối cùng trong trang phục màu trắng, Vũ Vĩ Phong hai tay đút túi quần bước ra sau cùng.

Dạ Tuyết Ninh ngậy ngẩn cả người, vậy mà vừa rồi cô không để ý hóa ra lúc đó anh nhốt mình trong phòng là để thay quần áo.

Tiếng reo hò xung quanh cùng với hành động lộ liễu của Vân Anh kéo cô về với thực tại. Vân Anh hai mắt dán chặt vào người nào đó trên sân bóng nhưng tay lại không ngừng lắc mạnh tay cô, sốt ruột giục.

"Chụp mau, chụp mau, người đó, đó!"

Dạ Tuyết Ninh nhìn theo hướng tay Vân Anh chỉ, khuôn mặt cô vẩn vơ.

Vũ Vĩ Phong, anh khi không rảnh quá? Chạy tới đây làm gì?

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh chuẩn xác ngẩng đầu lên, cùng cô bình tĩnh mặt đối mặt.

Cô nghe lảng máng tiếng ai đó reo lên: "Aaaa, chủ tịch, anh ấy đang nhìn mình."

Vân Anh hò hét này giờ cũng đột nhiên quay sang cô, dờ dãi nói: "Hình như chủ tịch, anh ấy đang nhìn tao."

Dạ Tuyết Ninh cơ mặt kịch liệt co rút, rút khoát không để lời nói của Vân Anh ở trong lòng. Cô nhìn xuống chỗ anh đứng, có chút ngờ vực, ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi đưa tay tự chỉ vào mặt mình bày tỏ ý thắc mắc "đang nhìn em à?"

Vũ Vĩ Phong thu hết hành động của cô vào trong mắt, hơi nhếch môi cười.

Dạ Tuyết Ninh tựa hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Hóa ra chủ tịch nhìn cô ta."

"Không biết cô ta có gì nổi bật mà chủ tịch để ý nhỉ?"

"Phải đó, thấy nhan sắc cũng bình thường thôi."

"..."

Dạ Tuyết Ninh cuối cùng cũng hiểu mình bị Vũ Vĩ Phong gài bẫy. Cô trừng lớn hai mắt nhìn hung thủ vẫn một bộ ung dung từ đầu đến chân kia, hận một điều không thể lập tức lao xuống bóp chết anh.

"Mày quen chủ tịch à?"

Vân Anh tựa hồ cũng nhận thấy này giờ là mình hiểu lầm ánh mắt của vị đại soái ca nào đó, hình như là dành cho người đang ngồi ở ghế bên cạnh - Dạ Tuyết Ninh thì phải.

Cô vỗ vỗ trán, gượng cười hai tiếng, trắng trợn nói dối.

"Không quen."

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Miễn Là Người Đàn Ông Của Em Thông Minh, Em Ngốc Một Chút Cũng Tốt

Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, trận đấu đã diễn ra được quá nửa hiệp một nhưng sự kích động của người xem vẫn không hề thuyên giảm, ngược lại tiếng hò hét còn có phần lấn áp cả tiếng tường thuật trực tiếp của người dẫn chương trình.

Dạ Tuyết Ninh về sau bị sự dụ dỗ của Vân Anh lôi kéo, ra cổng công ty mua lấy hai chai nước lọc, chút bỏ hết nước bên trong đem đi cổ vũ, có lúc phần khích quá suýt chút nữa ngổ máy ảnh của mình là chai nước cầm lên đập.

"Đội trắng ghi điểm."

Trận đấu gồm có hai đội. Đội một do trưởng phòng Phó của phòng tài chính lãnh đạo ra sân cũng chính là đội có Vũ Vi Phong tham gia, đội hai là của trưởng phòng Hạ của phòng kế hoạch.

Cú ghi điểm của Vũ Vi Phong vừa rồi khiến nóc nhà cũng muốn bị thổi bay. Không ai không kích động đứng dậy khỏi ghế.

Dạ Tuyết Ninh đập chai bùm bụp, trong lòng thâm nghĩ, anh thân là tổng giám đốc lại đi tham gia trận đấu, đội kia dám không nể mặt giành chiến thắng sao?

Sự kích động đột nhiên lắng xuống. Dạ Tuyết Ninh trừng lớn hai mắt, chết lặng nhìn vật màu cam đang bay nhanh về phía mình. Trước mắt chợt tối lại, cô nghe tiếng Vân Anh kinh hoàng gọi tên mình.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Hình như cô bị bóng đập trúng đầu?

"Á... đau!" Dạ Tuyết Ninh đưa tay che một cục sưng to giữa trán. Lệ rơi đầy mặt, tại sao cô lại xui xẻo như vậy chứ? Bao nhiêu người như vậy chỉ có mình cô bị bóng đập đến ngất xỉu?

"Tỉnh rồi à?"

Dạ Tuyết Ninh đưa mắt nhìn Vân Anh từ cửa bước vào.

Vân Anh vừa thấy cô tỉnh lại ngay lập tức lao đến túm chặt tay cô, quan tâm hỏi: "Cảm giác sao rồi? Thấy đầu còn đau không?"

Cô trừng lớn hai mắt, uất ức cắn môi: "Mày nhìn đầu ta nhô lên một cục to như này, bảo xem có đau hay không?"

"Được rồi, lần này mày bị thương cũng coi như là tại tao, khi nào khỏi, tao đãi mày hai bữa, vậy được chưa?" Vân Anh thở dài nói.

Dạ Tuyết Ninh gạt gù đầu coi như đồng ý. Vừa lúc này ngẩng đầu thấy Vũ Vi Phong đang dựa vào một bên cửa nhìn cô.

"Tỉnh rồi?" Anh rảo bước đến bên giường, ngồi xuống.

Vân Anh thấy vị tổng giám đốc trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện, kích động không nói lên lời.

"Nếu tôi không nhầm thì giám đốc Lý đang tìm em." Âm thanh anh trầm thấp, hướng Vân Anh lên tiếng.

Vân Anh đang ngây người bỗng nhiên cười toe toét, bộ dạng như một tên trộm vừa trộm được thứ mình muốn, ngoan ngoãn "ạ" một tiếng, ôm mặt chạy ra ngoài.

Cô tròn tròn mắt nhìn hướng Vân Anh mới đi. Lại trừng mắt nhìn Vũ Vi Phong, người này còn không biết là mình rất soái sao? Phóng điện lung tung như vậy cũng không sợ có ngày bị điện giật lại à?

Khoan đã...

"Chỉ cho phép anh phóng điện với em!" Cô nhúu mày, hướng anh tức giận nói.

Giữa trán Vũ Vi Phong trượt xuống ba vạch đen, đưa tay day mạnh huyệt thái dương: "Anh khi nào thì phóng điện?"

"Vừa nãy." Cô khẳng định.

Vũ Vi Phong cảm thấy, anh khi đối mặt với bất kì ai đều bình tĩnh. Duy nhất khi đứng trước cô là bất lực.

Mất thấy Vũ Vi Phong đứng dậy bỏ đi, Dạ Tuyết Ninh vội bỏ dây đuổi theo, trong lúc không cẩn thận đập đầu vào tường, cô đau muốn chảy nước mắt.

"Ai ui"

Vũ Vi Phong day day trán, cận lực kìm nén tức giận không lao đến bóp cổ cô.

"Không biết nào em dùng để làm gì nữa? Ngốc như vậy!" Anh mặc dù trách cứ, vẫn đưa tay ra xoa lên chỗ cô bị đụng.

Miệng cô vênh lên, cười tươi: "Miễn là người đàn ông của em thông minh. Em ngốc một chút cũng tốt."

Vũ Vi Phong đen mặt, không muốn cùng tiếp tục tranh luận đề tài này nữa. Ánh mắt anh dừng lại trên cái đầu băng bó của cô, mày kiếm nhúu chặt.

"Ai giúp em băng đầu?"

Cô tròn mắt, thành thật trả lời: "Hình như là Vân Anh."

Anh mặt mày vắn vẹo, lạnh nhạt lên tiếng: "Tháo ra đi."

Dạ Tuyết Ninh cũng không hỏi anh tại sao, ngoan ngoãn làm theo, nhưng không biết cô có phải thật sự có một phần gen của kẻ ngốc trong người hay không mà có sao tìm mãi cũng không thấy đầu băng? Cô gấp đến độ sắp khóc.

Vũ Vi Phong cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước mặt, thờ dài một cái, hất tay cô ra, vừa giúp cô tháo băng vừa khẽ giọng mắng: "Ngốc quá!"

Dạ Tuyết Ninh cắn cắn môi, tủi thân cúi đầu.

Nhìn cái người nào đó hiem khi giữ được im lặng, khóe môi anh cong lên, có chút buồn cười.

"Xong rồi. Em không bị chảy máu, băng bó như vậy làm gì?"

"Vâng." Cô vẫn tiếp tục cúi đầu, cơ hồ đáp một tiếng như muỗi kêu.

Anh thờ hất ra, thuận tay quăng đồng băng lên giường bệnh, xoa nhẹ đầu cô.

"Về công ty thôi."

Cô theo Vũ Vi Phong trở lại Vũ thị, bước vào căn phòng sáng nay anh đưa cô tới.

Dạ Tuyết Ninh cẩn thận quan sát văn phòng một lượt, thấy trên bàn làm việc của anh có một tấm bảng, bên trên ghi chữ CEO, dòi tầm mắt sang bên tay phải, bên đó hình như còn có một phòng ngủ được làm riêng cho tổng giám đốc.

Vũ Vi Phong để cô ở lại giữa phòng còn mình thì đi vào phòng ngủ. Cô bất mãn muốn đi theo lại bị anh trừng mắt cảnh cáo.

"Đứng yên ở đó."

Dạ Tuyết Ninh buồn bực giậm chân, theo lệnh anh đứng yên một chỗ. Lúc Vũ Vi Phong đi ra thấy cô vẫn ở vị trí đó không chút sai lệch thì hài lòng gật đầu.

"Em có thể di chuyển rồi."

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp mắt nhìn thấy anh đã thay lấy một bộ véc tơ mới. Cô bĩu môi, tò mò nhìn vào phòng ngủ.

"Nếu muốn thì có thể vào nhìn một chút." Anh đi đến bàn làm việc, lật giờ tài liệu, không ngẩng đầu nói.

Cô chỉ đợi có thế, cong hông phóng vào trong.

Đột nhiên nghe tiếng cô hét lớn. Cảm giác lo lắng chạy dọc trong lòng. Anh đứng bật dậy, theo bản năng định chạy vào xem thì lại thấy cô ôm khư khư một chiếc hộp màu xanh thẫm đi ra, khóe miệng còn hơi cười.

Vũ Vi Phong nhíu mày quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô không sao anh mới như trút được gánh nặng trong lòng, đột nhiên đưa mắt lạnh lùng nhìn cô, sát khí bùng bùng.

Dạ Tuyết Ninh hiểu lầm là do cô tự tiện chạm vào đồ của anh mới khiến anh tức giận thì sợ hãi lùi về sau hai bước, run run đưa thứ mình đang ôm trong lòng ra trước, vội vàng thú tội.

"Em... tìm được thứ này dưới gầm giường..."

Vũ Vi Phong nhìn thứ đồ trên tay cô, không có bất kỳ phản ứng nào ngồi lại xuống ghế.

Dạ Tuyết Ninh thấy anh không tức giận như mình nghĩ, cô cười hi hi đặt chiếc hộp xuống bàn làm việc của anh, mở nắp đây ra, bên trong là đôi giày màu vàng được thiết kế tinh xảo, thoạt trông nó có phần giản dị nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy mỗi một vật liệu làm nên chiếc giày đều thật phần đắt đỏ.

"Thích không?" Anh lười biếng dựa vào ghế da hỏi.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh sáng lên, ra sức gật đầu như gà mổ.

"Nếu đã thích như vậy. Cho em!"

Cô hít hít mũi, không can lòng đem sự thật nói ra: "Nhưng em chưa từng đi giày cao gót bao giờ."

Nếu biết trước có ngày anh sẽ tặng giày cao gót cho cô thì lúc trước đã tập đi rồi. Giờ cô hối hận có còn kịp không? Được rồi, về nhà cô nhất định sẽ tập đi nó. Dạ Tuyết Ninh trong lòng thầm quyết định.

Lông mày giữa trán Vũ Vĩ Phong xếp thành một đường thẳng, lạnh lùng liếc xéo cô một cái tỏ rõ ý coi thường. Nếu không phải mái tóc dài và khuôn mặt có chút ưa nhìn thì nhìn vào cách ăn mặc của cô, ai có thể nghĩ cô là con gái?

"Em không phải làm việc sao?" Vũ Vĩ Phong bắt đầu dĩ chuyển đề tài.

Dạ Tuyết Ninh không theo kịp tiến độ chuyển hướng thần tốc của anh, có chút ngu ngơ đáp: "Hả? À, ừ, em làm bên bộ phận cung cấp bối cảnh cho sản phẩm nên vắng mặt thường xuyên cũng là chuyện bình thường."

Anh nhíu chặt chân mày, hoàn toàn chưa nghĩ ra trong công ty của mình còn có một bộ phận hoạt động như vậy.

"Vậy sao?" Anh hai tay day nhẹ huyệt thái dương, không tình nguyện lắm nói: "Lần sau rảnh thường xuyên ghé chơi."

Dạ Tuyết Ninh hai mắt phát sáng, sợ mình không nghe rõ liền hỏi lại: "Em được phép tới đây nữa sao?"

"Nếu anh nói không em sẽ không tới sao?" Anh không mặn không nhạt lên tiếng.

Cô hơi nhíu mày, đầu môi đáp: "Đương nhiên là không phải."

"Vậy em còn hỏi anh làm gì?"

Anh thực chất là đau đầu vấn đề này. Một khi cô biết anh làm việc ở đây, tuyệt đối ngày nào cũng sẽ tìm đến. Căn bản, cánh cửa gỗ kia ngăn cản không nổi cô. Vũ Vĩ Phong nghĩ đến những ngày tháng không được bình yên sau này của mình, đầu tự nhiên thấy hơi đau.

"Vậy anh tiếp tục làm việc đi, em ra ngoài." Cô khẽ mỉm cười, ôm chặt chiếc hộp trong tay như ôm cả thiên hạ. Trước lúc bỏ đi không quên ở trên khuôn mặt tuần tú của anh hôn cái "bẹp".

Trong phòng lúc trước náo nhiệt là vậy, nhất thời trở nên yên tĩnh. Vũ Vĩ Phong tay đỡ trán, mặt đen một mảng giờ tay lau đi nước bọt còn dính trên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Dạ Tuyết Ninh chờ mãi cuối cùng cũng tan sở, vừa hết giờ cô liền phóng lên tầng tám mươi tư dự định tìm Vũ Vĩ Phong, lại nghe thư kí của anh nói rằng anh đã sớm không còn ở công ty. Cô cắn cắn môi, buồn bã bỏ về.

Lúc về tới nhà, cô đã chẳng còn sót lại một chút dấu vết không vui nào. Vừa cởi giày vừa hướng bên trong cổng hét lớn: "Ba, mẹ, con gái đã đi làm về rồi đây."

Đặt giày vào kệ tủ, cô đẩy cửa vào nhà, chân trái chưa đặt tới bậc thềm đã nghe được tiếng chân "lỳnh lỳnh" vọng ra dọa cô sợ hãi lập tức rút chân về.

Bà Dạ từ trong bếp chạy ra ngoài, trên tay thủ sẵn hai quả mướp đắng hướng cô ném tới, Dạ Tuyết Ninh học né tránh thành sở trường, như mọi ngày dễ dàng tránh được hung khí của bà mẹ, cô bĩu môi tội nghiệp, tố cáo: "Mẹ lại bạo lực nữa rồi."

Bà Dạ "hừ" một tiếng không chịu lĩnh hội câu nói của cô, trái lại còn chỉ thẳng vào mặt cô nói: "Đã dặn bao nhiêu lần rồi? Con gái con đứa thì phải biết giữ ý một tý, chưa vào tới nhà không được mấp máy nửa câu."

Cô hai tay bịt miệng, rất biết điều gật gật đầu.

"Sao hôm nay lại về muộn vậy? Có phải lại rủ rê lừa gạt Vân Anh đi đâu đó rồi không?"

Dạ Tuyết Ninh lệ rơi đầy mặt, trong lòng cô điên cuồng gào thét: "Oan cho con quá."

Mẹ Dạ lườm cô một cái, không để biểu tình của cô ở trong mắt, tiếp tục lên lớp: "Hết giờ làm không chịu về nhà, suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng. Nếu để Vĩ Phong biết được, thằng bé lại không cười cho sao?"

Dạ Tuyết Ninh nghe đến cái tên nhạy cảm, lập tức xù lông. Cũng không biết vì ai mà cô mới về muộn?

"Bác gái cứ đùa, con làm sao dám cười em ấy?"

Cô nhíu mày nhìn về nơi phát ra âm thanh sau đó đột nhiên ngoác miệng cười: "Vĩ Phong!"

Vũ Vĩ Phong từ trên tầng hai đi xuống, anh đã thay bộ vét bằng một bộ đồ thoải mái dùng để mặc ở nhà, thoát nhìn không còn đáng vẻ nghiêm trang, lạnh nhạt như khi còn ở công ty.

Anh đi thẳng tới bàn trà, nơi ông Dạ đang ngồi xem ti vi.

Dạ Tuyết Ninh lúc này mới ngẩng người phát giác ra vị trí an tọa rất có tính an toàn của ba mình. Ông ngồi đó nãy giờ, thế nhưng không ra mặt nói giúp cô một câu. Mặt cô đen lại, gặm giậm chân.

"Ba?"

"Khụ khụ." Ông Dạ làm bộ ho hai tiếng, trùng mắt với Vũ Vĩ Phong một cái mới nhìn cô: "Ba đi vệ sinh một lát, có gì lát nữa nói sau."

Dạ Tuyết Ninh tức muốn ngã ngửa, bất mãn nhìn theo bóng dáng của ông: "Không có cốt khí."

Ông Dạ bước vội tới nhà vệ sinh, nghe con gái nói, thân người xiêu vẹo suýt ngã.

Cốt khí đáng bao nhiêu tiền? Có ăn được không? Nếu không ba này mới không cần. Ông trầm nghĩ.

Dạ Tuyết Ninh thấy hơi đau đầu. Nhà người ta không phải đều là xuất giá tòng phu sao? Sao đến gia đình cô thì ngược lại? Ở Dạ gia này, mẹ cô chính là trụ cột gia đình, đem ra so sánh với mấy người đàn ông của gia đình khác còn có phần hơn. Bà nói, ba cô dám không nghe? Cô dám phản đối? Trảm trước nói sau!

"Vĩ Phong, con thấy phòng đó thế nào? Ổn chứ?"

Nếu bà Dạ không nhắc, cô tựa hồ đã quên trong nhà còn có anh. Chóp chóp mắt, cô khó hiểu đảo mắt qua lại giữa hai người.

"Rất thoải mái."

"Thoải mái thì tốt." Bà Dạ cười, so ra đối với anh còn thích hơn đối với con ruột mình.

"Dạ."

"À phải rồi, con ở phòng con bé, nếu thiếu thứ gì cứ lấy của nó dùng tạm, đừng ngại."

Dạ Tuyết Ninh đầu giăng đầy hắc tuyến, nếu không phải có lần cô từng hướng ba cô hỏi: "Con có phải con đẻ của mẹ không vậy?" Ba cô có chút đồng tình nhìn cô gàu đầu: "Ta biết mẹ con rất hung dữ, nhưng có một người mẹ ruột như vậy, con cũng ráng chịu đi thôi", thì cô đã thật sự cho rằng mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi được bà nhặt từ gầm cầu về.

"Đồ của con, tại sao Vĩ Phong có thể động vào?" Cô rất nhanh nắm bắt lấy trọng điểm, mà hoàn toàn quên còn có một trọng điểm nữa đã bị cô bỏ sót.

"Dạ Tuyết Ninh!" Bà Dạ gầm lên.

Dạ Tuyết Ninh vội đưa hai tay bịt miệng. Cô sợ nhất là mỗi lần bà gọi cả họ lẫn tên cô, vì y như rằng sau đó sẽ là bài ca muôn thuở.

"Con lớn rồi không còn biết nghe lời mẹ nữa có phải không? Dù lông đủ cánh rồi muốn dương oai chứ gì? Con gái con đứa lớn rồi suốt ngày chỉ biết làm nũng. Con xem có ai như con không? Đã hai mươi một tuổi đầu rồi mà ngay đến việc đơn giản nhất là nấu cơm cũng không biết nấu. Con xem người ta kia, ở cái tuổi này đã là một thiếu nữ đảm đang rồi. Chắc chẳng bao giờ có chuyện làm cháy bếp như con đâu nhỉ?"

Dạ Tuyết Ninh khóc không ra nước mắt. Cái chuyện từ thuở xa xưa nào rồi, mỗi lần tức giận đều bị bà Dạ lôi ra nói lại. Cô gãi gãi mũi, thừ gọi một tiếng: "Mẹ này,.... "

"Sao?"

"... Hình như có mùi khét."

"Trời đất, nồi thịt gà của tôi." Bà Dạ hét lên, vội vã chạy vào bếp. Cô cũng vì thế mà ngờ nghệch thoát khỏi một kiếp khổ sai.

Vuốt vuốt ngực, thẳm thở phào nhẹ nhõm. Hơi quay đầu liền thấy Vũ Vĩ Phong đang ngồi vắt chân trên sofa, có chút buồn cười nhìn cô. Dạ Tuyết Ninh cảm giận trùng mắt với anh.

"Tuyết Ninh, dọn cơm!" Bà Vũ từ trong bếp ra lệnh.

Ông Dạ không biết đã nhốt mình trong phòng vệ sinh bao lâu, vênh tai nghe thấy hai từ "dọn cơm" vội cấp tốc chạy ra. Người nào không biết đều nghĩ, không phải ông ở trong đó nghĩ đến sắp ngất xỉu mới bò ra chứ?

Dạ Tuyết Ninh ôm lấy nồi cơm điện, đi tới ghé sát tai anh nói nhỏ: "Sao lúc chiều về không đợi em? Hại em đi lên tận văn phòng tìm anh."

Vũ Vĩ Phong nghe cô nói thì hơi giật mình. Cô lên văn phòng tìm anh sao? Anh thật sự không nghĩ cô sẽ làm vậy.

"Lần sau ra về phải đợi em." Dạ Tuyết Ninh bỏ lại một câu rồi ôm nôi com đi vào phòng ăn.

Vũ Vĩ Phong lắc đầu có chút dở khóc dở cười cũng đi theo. Cô gái nhỏ này, luôn thích ra lệnh cho anh.

Bữa cơm hôm nay hình như có chút thịnh soạn hơn mọi ngày... ngoại trừ món gà rán bị cháy kia ra. Cô phấn khởi ngồi xuống ghế, đợi những người còn lại cùng ngồi vào bàn, lập tức liền động đũa.

Nhà cô bình thường chỉ có ba người, hôm nay có thêm anh, dường như không khí có chút ấm áp hơn.

Đang mãi gặm đùi gà, Dạ Tuyết Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Vĩ Phong, lần này anh về có còn đi nữa không?"

Anh đi nước ngoài ba năm, cô nhớ anh ba năm.

Dạ gia và Vũ gia từ lâu đã có mối quan hệ thân thuộc. Vũ Vĩ Phong hơn cô tám tuổi. Ngay từ ngày còn bé cô đã thích anh rồi, cũng tự mình hướng gia của anh câu thân và được ông chấp nhận. Kể từ ngày đó, cô luôn coi anh là người đàn ông của mình, điên cuồng yêu anh, càng lúc càng yêu đến mù quáng.

"Phải đó, lần này về, quyết định của con thế nào?" Ông Dạ phá lệ lên tiếng hỏi.

"Con nghĩ mình sẽ ở lại." Vũ Vĩ Phong liếc cô một cái, hướng ông Dạ đáp.

Nghe được điều mình muốn, cô kéo khoe miệng cười tươi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa cơm, bà Dạ đẩy cô qua chỗ Vũ Vĩ Phong, bà nói: "Con đưa Vĩ Phong lên phòng đi."

Dạ Tuyết Ninh co giật khoe miệng, không tự chủ được nghĩ tới những thứ sâu xa. Nước miếng của cô cũng muốn chảy xuống, trời ạ, nếu cô có thể cùng anh làm... như vậy, cũng quá kích thích đi.

"Còn đứng đó làm gì, không mau đi?" Bà Dạ đang rửa chén, không nghe thấy tiếng bước chân của cô, biết cô chưa đi liền cầu nhàu.

Dạ Tuyết Ninh miễn cưỡng thu lại vẻ mặt háo sắc của mình, quay đầu nhìn người nào đó mặt đã đen như bao công, cười "hi hi".

"Đi thôi."

Vũ Vĩ Phong theo thói quen đưa tay bóp trán, không tình nguyện lắm theo cô lên phòng.

Nhà cũ của anh rất lâu trước đó đã không còn có người ở, ba mẹ anh đều ra nước ngoài sinh sống, anh lại không ở trong nước, lần này trở về trước cần phải tu bổ lại nhà mới có thể ở, không thể làm gì khác hơn là sống tạm tại nhà của cô một thời gian.

Vì nhà Dạ Tuyết Ninh chỉ có ba người cũng vì đó chỉ có hai phòng. Vợ chồng ông bà Dạ sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cũng không thể để anh ngủ chung cùng vợ chồng họ liền quả quyết đẩy anh sang cho cô. Dạ Tuyết Ninh sau khi nghe xong rất vui vẻ đồng ý, nói gì thì nói, anh trước sau gì cũng là người đàn ông của cô, đương nhiên phải ngủ cùng cô rồi. Khụ khụ...

Dạ Tuyết Ninh đẩy cửa phòng bước vào, trước tiên dẫn anh đi vào phòng tắm đánh răng, xong xuôi, hai người đi ra. Chợt nhớ đến trong phòng chỉ có một chiếc giường, cô khó xử quay đầu nhìn anh nói: "Giường chỉ có một chiếc, hay anh chịu khó nằm đất nhé?"

Vũ Vĩ Phong không chút khách khí cự tuyệt: "Không"

Anh đẩy rộng cửa bước đến bên giường, đổ mình nằm xuống, nhắm mắt muốn đi ngủ.

"Anh... nằm dịch vào một chút." Cô mím môi nói.

Không thấy người bên giường phản hồi, cô cho rằng anh hôm nay vừa ngồi máy bay, lại còn phải đến công ty, giờ đã mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Thân trọng nhích đến gần anh một chút, cô ở trên khuôn mặt anh in xuống một nụ hôn, thấy mình đã đạt được kết quả như mong muốn mới ngoác miệng vui vẻ tung tăng chạy xuống nhà.

Dạ Tuyết Ninh vừa đi khỏi thì người nằm trên giường mở mắt, mày kiếm hơi nhíu lại, có chút ghét bỏ đưa tay lau má.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dự Tiệc. (1)

Dạ Tuyết Ninh lang thang đến mười một giờ hơn mới uể oải lết xác về phòng. Căn thận đóng cửa, chỉ sợ âm thanh mình phát ra quá lớn sẽ làm ai đó đang ngủ say tỉnh giấc. Cô bước tới bên giường, đặt mông ngồi xồm xuống đất, tay chống cằm nhìn Vũ Vĩ Phong vẫn đang yên ổn ngủ.

Anh thực ra rất đẹp. Không đúng, căn bản một từ đẹp không đủ để hình dung anh. Trong tất cả những người khác giới mà cô từng gặp, mặc dù đụng đến một tên dở hơi ở sân bay, hay người đàn ông tên Thiệu Duy Thành đó, họ rất đẹp trai, nhưng đem so sánh với người đàn ông này, dường như vẻ đẹp của anh có phần hơn.

Dù nhìn ở bất cứ góc độ nào, khuôn mặt này vẫn cuốn hút một cách kì lạ. Dạ Tuyết Ninh không biết vì nguyên nhân gì, nhìn anh mười tám năm nhưng mỗi lần nhìn vào khuôn mặt này, trái tim cô vẫn rục rịch. Bây giờ anh đang ngủ, hàng mi dài rậm khép lại che khuất đôi đồng tử màu trà. Sóng mũi cao thẳng, đôi môi hình trái tim gợi cảm. Khuôn mặt tuấn tú như được chạm khắc tỉ mỉ, công phu. Đặc biệt là những lúc anh lặng yên đứng bên khung cửa sổ sát đất, đôi đồng tử hút hồn xoáy sâu vào màn đêm, những lúc đó cô đều tưởng rằng mình đang đứng trước một bức tranh sống động, còn anh chính là chàng hoàng tử bước ra từ bức tranh đó.

Cô đưa tay chạm nhẹ vào mắt anh. Tại đuôi mắt trái của anh có một nốt ruồi nhỏ, ba mẹ cô nói đó là nốt ruồi đào hoa. Mặc dù nó nằm tại đuôi mắt anh nhìn rất đẹp, nhưng cô luôn luôn cảm thấy mỗi lần nhìn nó đều thật chướng mắt. Cô không muốn anh đào hoa, cô muốn trong tim anh chỉ duy nhất có mình cô ngự trị.

Dạ Tuyết Ninh lật tay che đi dấu vết đào hoa duy nhất trên khuôn mặt Vũ Vĩ Phong, bàn tay cô hơi dịch chuyển xuống dưới, chậm rãi vuốt ve gò má anh.

Từ khi cô biết yêu, cô đã yêu người đàn ông này rồi. Suốt sáu năm, trong trái tim cô chỉ có mình anh. Nhưng cô cũng cay đắng biết rằng, trong tim anh vốn không hề có cô. Từng nụ cười, từng cái nhếch mày của anh, tất cả chỉ dành cho em gái, anh coi cô như em gái của mình mà đối đãi.

Cô cảm thấy rất khổ sở, cái cô muốn là tình yêu của anh, không phải là tình cảm của một người anh trai, nhưng anh không biết hoặc là luôn giả vờ không biết. Yêu anh bao năm, cô chưa bao giờ nói "em thích anh" càng chưa bao giờ nói "em yêu anh". Cô sợ một khi mình nói ra, sẽ không còn được nhìn thấy cách anh mỉm cười nữa.

Dạ Tuyết Ninh bi thương thu tay về, chậm rãi đứng dậy.

Cô như không có chuyện gì đứng ở bên giường, thử gọi anh dậy mấy lần đều không được, cuối cùng đành từ bỏ, đi đến tủ lấy một bộ chăn gối mới. Do dự giữa một bên là chiếc sofa nhỏ hẹp, một bên là chiếc giường rộng êm ái, cô cong cong khoe môi, ôm đồ phóng lên giường, cẩn thận bước qua người anh lên vào trong. Mắt thấy bên trong là một khoảng trống, còn anh thì nằm nài tận bên ngoài, hình như là cố tình để lại một nửa chiếc giường cho cô dùng.

Trong lòng cô cảm động, ôm chăn nằm xuống, thần thờ nhìn bóng lưng của anh hồi lâu đến khi không ý thức được mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau khi cô còn đang say trong giấc nồng thì bị tiếng động bên tai đánh thức.

Dạ Tuyết Ninh mơ mơ màng màng mở mắt, rồi lại nhắm mắt, cô đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của Vũ Vĩ Phong, ngái ngủ nói: "Chào buổi sáng, người đẹp."

Khoan đã...

Tay cô sờ loạn trên mặt đối phương. Hình như có thịt... Còn có độ ẩm nữa...

"Áaaaaaaa." Cô mở choàng hai mắt, thất thanh kêu lên: "Vĩ... Vĩ Phong, sao anh lại ở trên giường của em?"

Không đúng, cô cẩn thận nhớ lại. Hôm qua người bỏ lên giường cuối cùng hình như là cô...

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt cứng đờ, đưa mắt lên lút nhìn anh, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn cô liền sợ hãi lập tức cúp đầu.

Vũ Vĩ Phong khuôn mặt đen như đất nòi, cả người tỏa ra sát khí, trừng mắt với cô.

"Tay."

"Tay?" Cô đờ đẫn một hồi lâu, lúc sau mới ý thức được tay mình vẫn còn đặt trên mặt đối phương, thất kinh vội vàng rút tay về.

Anh lạnh lùng nhìn cô, bước xuống giường bỏ đi.

Dạ Tuyết Ninh nghe một tiếng "rầm" giật mình, cô đưa tay gãi gãi mũi, gượng cười.

Tập thể dự buổi sáng nói tốt thì tốt thật đấy, nhưng tốt quá sẽ tồn tại một số khuyết điểm.

Vừa đặt mông xuống bàn làm việc của mình, Dạ Tuyết Ninh thẳng tay quăng túi xách qua một bên, úp mặt nằm giả chết, bộ dạng trông như một con trâu

đuổi nước, khắp người phủ một tầng mồ hôi dày.

"Làm sao vậy?"

Vân Anh đang ngồi trên ghế gần cửa sổ, cô ấy đẩy cạnh bàn lên tới bên cạnh cô, hiếu kì hỏi. Chợt như nhớ đến điều gì đó, hai mắt Vân Anh sáng lên, kích động nắm tay cô ra sức lắc: "Hôm qua sau khi tao rời đi, mày và tổng giám đốc đại nhân đã nói những gì?"

Dạ Tuyết Ninh mặt mày méo mó ngẩng đầu lên nhìn Vân Anh. Mắt thấy Vũ Vi Phong tự mình đưa thân tìm đến, cô đen mặt. Vân Anh nhanh chóng nhận ra sự bất thường này, theo ánh mắt cô nhìn ra cửa.

Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới liền. Vũ Vi Phong đột nhiên hạ cổ tới phòng marketing làm toàn thể nhân viên từ nam đến nữ điên cuồng hò hét. Cô loáng thoáng nhìn thấy chị Lam - trưởng phòng marketing quay mặt vào góc tường tỏ lại son môi, Như Hạ - tổng giám đốc của bọn cô chát thêm một tầng phấn nữa. Đầu cô nhất thời giăng đầy hắc tuyến.

Sau khi xem đi xem lại hơn chục lần đủ thấy mình hoàn hảo, Như Hạ - tổng giám đốc của bọn cô mới miễn cưỡng đem gương mặt vào học bàn làm việc, đứng dậy, đánh móng bước đến trước mặt Vũ Vi Phong, phong tình vạn chủng hướng anh phóng điện: "Tổng giám đốc..."

Dạ Tuyết Ninh không nhịn được nổi một tầng da gà, cô xoa xoa hai cánh tay, tức giận trừng mắt nhìn Như Hạ.

Đó là người đàn ông của cô!

Vũ Vi Phong nhử mày nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng nảy sinh chán ghét. Anh đưa tay đẩy cô ra sang một bên, đôi mắt sắc bén sáng như chim ưng đảo quanh một vòng, dừng lại trên người Dạ Tuyết Ninh.

"Em ra ngoài nói chuyện." Bỏ lại một câu, anh xoay người toan bỏ đi, một chân đã nhấc lên đột nhiên thu về, lạnh lùng hướng Như Hạ nói: "Bắt đầu từ ngày mai cô không phải tới công ty đi làm nữa."

Vũ Vi Phong bỏ đi, Như Hạ một mình đứng giữa cửa, hoàn toàn chưa hiểu rõ cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Một vài đồng nghiệp ở sau lưng cô ta ghé tai nhau chỉ trỏ.

Dạ Tuyết Ninh lúc này mặt đen đến lợi hại, cô không tình nguyện lắm đẩy ghế đứng dậy. Hiện nhiên vẫn còn rất uất ức về vụ việc sáng sớm nay. Cô cứ nghĩ một khi anh chuyển đến nhà cô sống, hai người nhất định sẽ có nhiều cơ hội cùng nhau đi làm, ai ngờ sáng nay lúc cô còn đang chậm rãi gặm bánh mì, uống sữa đợi anh xuống lầu thì lại nghe ông ba già của cô uể oải từ trong bếp đi ra, hướng cô kinh ngạc nói: "Không phải thằng bé Vi Phong đã đi làm từ sớm rồi sao? Sao giờ này con vẫn còn ở nhà?"

Dạ Tuyết Ninh đơn giản nhớ sơ qua, càng nghĩ lại càng thấy tủi thân. Vũ Vi Phong về nước chưa đến hai ngày, thế nhưng cô đã bị anh hai lần cho cô leo cây. Còn hại cô sáng nay xem chút nữa đi làm muộn.

Vân Anh thấy Dạ Tuyết Ninh đứng dậy muốn đi theo thì vội túm chặt góc áo cô, lo lắng ngẩng đầu nhìn: "Có phải mày đã làm gì đáp tội tổng giám đốc rồi hay không?"

Cô dờ khóc dờ cười, gạt tay Vân Anh đang túm áo mình ra, một tay đỡ trán, sầm bĩ trả lời: "Làm gì có chứ."

Dạ Tuyết Ninh sau khi theo Vũ Vi Phong ra tới cổng công ty thì bị anh cưỡng ép lên một chiếc xe sang trọng. Cô nét mặt có chút không thoải mái nhìn vị tài xế trẻ trước mặt, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Chúng ta đi đâu?"

"Tới nơi em sẽ biết." Vũ Vi Phong hai tay đan vào nhau đặt trên cặp chân vắt chéo, anh lạnh nhạt trả lời.

Nơi hai người đến là một cửa hàng cao cấp chuyên về quần áo được thiết kế đặt tại các bữa tiệc lớn. Mặc dù cô chưa tới đây bao giờ nhưng cô cũng biết cửa hàng này tuyệt không đơn giản như cái biển hiệu treo ngoài tiệm. Quả nhiên, đứng trước mặt cô là Daniele De Rossi - nhà thiết kế nổi tiếng người Italia, có tiền cũng khó mà mời được.

Cô đưa tay đỡ trán, khó hiểu nhìn sang người đàn ông bên cạnh. "Đưa em tới đây làm gì?"

Vũ Vi Phong lúc này đã an tọa trên chiếc sofa cao cấp đặt tại góc phòng. Tay anh cầm tạp chí, không ngẩng đầu, bỏ qua câu hỏi của cô, nói với Daniele De Rossi: "Trong vòng một tiếng, thay đổi cô ấy giúp tôi."

Daniele De Rossi tay vuốt vuốt cằm, chăm chăm nhìn cô một lượt, càng nhìn lòng mày anh ta càng thêm nhử chặt: "Câu gọi tôi về đây gấp, chỉ có vậy?"

Vũ Vi Phong hơi ngẩng đầu lên, cong khóe môi, cười nhạt: "Chỉ có vậy!"

"Cậu còn có thể nói 'phải'? Không phải cậu không biết tôi đây rất bận, vậy mà cậu chỉ gọi một cú điện thoại đã... Mà thôi, làm sớm xong sớm. Cô bé, em mau theo tôi vào phòng thay đồ." Daniele De Rossi một phút trước còn đang tức giận, một phút sau đã ôn hòa cười tươi.

Dạ Tuyết Ninh cơ miệng co giật, không hiểu bản thân đang ở trong tình huống gì. Bất đắc dĩ quay đầu nhìn người đàn ông đang nhàn hạ ngồi trên sofa xem tạp chí, không tình nguyện hỏi: "Nhất định phải thay à?"

Cô không phải kẻ ngốc, anh đã tự mình đưa cô tới đây, cô đương nhiên biết sau đó anh sẽ dẫn cô cùng nhau tham gia một bữa tiệc rượu nào đó, nhưng

từ trước đến nay chưa tham gia xã giao như vậy bao giờ, cô thật sự rất sợ sẽ làm anh mất mặt.

Vũ Vi Phong lại hoàn toàn không biết suy nghĩ của cô, anh một giây cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói: "Đúng."

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là đi theo Daniele De Rossi vào phòng thử đồ.

Khoảng một tiếng sau, Dạ Tuyết Ninh kéo tà váy từ phòng thay đồ bước ra. Theo sau cô là Daniele De Rossi.

"Xong rồi! Vi Phong, cậu duyệt đi để tôi còn trở về Ý."

Vũ Vi Phong rút cuộc cũng chịu ngẩng đầu nhìn cô. Trong một giây, ánh mắt anh vụt qua một tia sáng lạ rồi nhanh chóng biến mất. Đặt cuốn tạp chí đang xem dờ qua một bên, đứng dậy bước đến trước mặt cô, anh cao hơn cô một cái đầu, lúc này lại đứng từ trên cao nhìn xuống khiến cô cảm thấy không chút tự nhiên.

Vũ Vi Phong đưa một ngón tay ra, tay anh thon dài, đẹp đẽ, ngẫu hứng cầm một lọn tóc xoăn của cô lên nghịch, không tiếc lời khen ngợi nói: "Đẹp lắm."

Dạ Tuyết Ninh xấu hổ cúi đầu.

Daniele De Rossi đưa tay quyết mũi, cười tự đắc: "Cậu cũng không xem là ai làm."

"Ừm, tay nghề không tồi." Vũ Vi Phong chỉ nói một câu như vậy rồi nắm tay cô kéo đi.

Có loại người nào sau khi nhờ vả xong đến một lời cảm ơn cũng tiếc nói ra khỏi miệng không? Vũ Vi Phong chính là loại người đó. Daniele De Rossi hai tay bóp trán, lắc đầu bi thương quay về nhà sắp xếp hành lý trở lại Ý ngay trong buổi chiều hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dự Tiệc. (2)

Vũ Vi Phong đem cô đến bữa tiệc sinh thần của lão gia gia nhà họ Thiệu. Ông năm nay đã ngoài trăm tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, từng là Tư lệnh có tiếng trong quân đội nay đã về hưu. Khi còn trẻ ông từng đoạt về rất nhiều chiến công lẫy lừng khiến mọi người không ai không thần phục cùng kính nể. Hôm nay tìm đến không chỉ có con cháu trong nhà, mà còn có rất nhiều người từ quân ngũ đến mừng thọ ông. Đây là tất cả thông tin mà cô moi được từ Vũ Vi Phong, tuy nhiên không bao gồm chuyện ông là ông nội của Thiệu Duy Thành, nhưng chuyện này để lát nữa nói sau.

Dạ Tuyết Ninh một thân váy dài tuyệt mỹ. Váy của cô là loại cúp ngực, đuôi váy xẻ tà. Ở phần eo được khảm kim cương, ánh sáng của kim cương càng về trời đêm đặc biệt càng lộ rõ vẻ đẹp của nó, nay được khảm trên màu đen của vải khiến người nhìn không thể không đem ánh mắt tán thưởng.

Cô sợ hãi bám chặt một bên cánh tay Vũ Vi Phong, không hiểu sao bước chân cứ nặng như đeo chì, dù có làm thế nào cũng không sao nhấc lên được. Hành động này của cô đem đến cái nhíu mày thật sâu của anh.

"Làm sao vậy?"

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi, không vội trả lời anh.

Cô đem ánh mắt nhìn vào căn biệt thự to đứng trước mặt, nhìn hàng người nối đuôi nhau ra ra vào vào, khó khăn đáp: "Em sợ."

Vũ Vi Phong kinh ngạc, anh nhất thời mềm lòng đưa tay vuốt ve mái tóc cô, cười khích lệ: "Không cần phải sợ, lát nữa vào trong em không cần làm gì cả, chỉ cần đứng bên cạnh anh là được."

Dạ Tuyết Ninh còn đang run rẩy, không hiểu sao chỉ bởi một câu nói của anh đã bình tĩnh trở lại. Trong lòng cô cảm động, như có chân mèo nhẹ nhàng cọ qua trái tim. Trong khoảnh khắc thất thần, cô cũng không biết bản thân từ lúc nào đã bị anh dụ hoặc mà gật đầu.

Vũ Vi Phong để cô khoác tay mình dẫn vào bên trong khu biệt thự. Căn biệt thự này rất lớn, bên trong bao gồm nhiều căn biệt thự nhỏ, nếu không phải là người thông thạo địa hình của nó chắc hẳn sẽ lạc đường.

Đến bữa tiệc của Tư lệnh Thiệu chủ yếu là các bậc trung niên đứng tuổi, vì ông trước đó đã từng nói chỉ mời những người thân trong nhà và một vài bạn bè cũ trong quân đội nên hiển nhiên sự xuất hiện của Vũ Vi Phong, một thanh niên trẻ lại đẹp trai như vậy rất nhanh đã thành tâm điểm chú ý. Cô chỉ là không hiểu, anh không phải là con cháu nhà họ Thiệu, vậy tại sao lại được mời? Còn về phía Dạ Tuyết Ninh, hôm nay cô trang điểm nhẹ, tuy nhìn không quá nổi bật nhưng riêng bộ đầm được bảo lưu độc quyền của nhà thiết kế nổi tiếng người Ý đã đủ đem cô đặt dưới những con mắt ghen tỵ cùng ngưỡng mộ. Căn bản cô muốn trốn cũng trốn không được.

Một cặp nam thanh nữ tú này vừa xuất hiện liền thu hút không ít sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc. Tư lệnh Thiệu vừa nhìn thấy người đến là cậu

thiếu gia nhà họ Vũ, về mặt ông ngay lập tức rạng rỡ, ngay cả lúc nói chuyện với bạn cũ cũng không thấy ông cười vui vẻ như vậy.

Dạ Tuyết Ninh biết đúng thời điểm buông cánh tay anh ra.

Vũ Vĩ Phong mỉm cười hướng Tư lệnh Thiệu làm một cái ôm thật chặt, dường như đây đã là một hành động quá đỗi quen thuộc, nhìn hai người họ ôm nhau một cách tự nhiên như vậy, Dạ Tuyết Ninh đã phần nào hiểu được, vì sao Vũ Vĩ Phong phải tìm tới Daniele De Rossi nhờ giúp đỡ.

Tư lệnh Thiệu buông Vũ Vĩ Phong ra, vỗ vai anh cười nói: "Ta còn tưởng rằng cháu sẽ không tới."

"Mừng thọ bác cháu có khi nào vắng mặt đâu." Vũ Vĩ Phong đưa tay ôm hông cô, cười tiếp lời.

Dạ Tuyết Ninh nhú mày, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh. Anh cười? Trước giờ cô rất ít khi thấy anh cười một cách vui vẻ như vậy. Anh thật lòng kiểu này, khiến cô không có sức đề kháng mà hăm sâu vào...

"Đây là bạn gái của cháu à?"

Dạ Tuyết Ninh còn đang thất thần, bị tiếng nói của Tư lệnh Thiệu làm hồi tỉnh. Biết mình đã quá lớ, cô xấu hổ cúi đầu nhưng tai vẫn vểnh lên để nghe ngóng câu trả lời từ anh. Cô cũng rất tò mò muốn biết anh sẽ trả lời như thế nào, trong lòng không nhịn được có chút mong chờ. Nhưng như vẫn biết, kì vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, vào giây phút nghe anh nhẹ nói hai tiếng "không phải", trái tim cô như tan vỡ.

Dạ Tuyết Ninh khổ sở hít mạnh một ngụm khí lớn, tim cô thất lại, cổ ngăn cảm giác muốn khóc đang không ngừng trào dâng.

Không phải cô không biết, nhưng vẫn không nhịn được kì vọng, để rồi lại thất vọng..

Vũ Vĩ Phong cảm giác người bên cạnh hơi run rẩy, anh nhú mày kiểm cúi đầu lo lắng. Nhưng chỉ là lo lắng nhất thời thôi, anh hoàn toàn không lên tiếng.

Tư lệnh Thiệu cùng anh nói chuyện vui vẻ thêm một lúc nữa thì rời đi.

Vũ Vĩ Phong lúc này mới cúi đầu nhìn cô gái thấp hơn mình một cái đầu, nhớ lại sự run rẩy của cô vừa rồi, anh nghĩ bởi vì cô đứng trước Tư lệnh Thiệu mà có chút sợ hãi, dù sao thì ông cũng từng là một người nghiêm nghị, khi còn hoạt động trong quân đội lại từng là một chỉ huy nghiêm khắc, dù là người nào khi đứng đối diện ông đều sẽ có cảm giác bất lực cùng kính phục huống chi là một cô gái nhỏ như cô.

"Em không cần phải sợ ông ấy, ông ấy là một người tốt."

Dạ Tuyết Ninh thâm trầm không lên tiếng. Anh muốn cô phải trả lời sao đây? Chẳng lẽ lại nói cô buồn vì anh không thừa nhận cô là bạn gái?

Dạ Tuyết Ninh tự cười giễu bản thân, cô khổ sở lắc đầu: "Em hiểu."

Vũ Vĩ Phong nhìn cô, anh không nói gì nữa.

Tiệc mừng thọ đến mười hai giờ đêm thì bắt đầu có dấu hiệu vắng vẻ. Một số người đã xin cáo từ ra về từ sớm, Vũ Vĩ Phong thì vẫn còn đứng cùng Tư lệnh Thiệu nói chuyện.

Cô không có việc gì làm liền ra hành lang hóng gió. Đêm mùa thu, gió thổi có chút se lạnh. Cô rút hai vai lại, tay xoa xoa cánh tay. Tiếc rằng lúc trước quên không bảo Daniele De Rossi kiếm thêm cho cô một cái áo khoác ngoài, đột nhiên cảm giác trên vai mình trĩu nặng, cô nghi ngờ nhìn xuống, chỉ thấy trên bả vai không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc áo. Cứ nghĩ rằng Vũ Vĩ Phong đã cùng Tư lệnh Thiệu nói chuyện xong, giờ ra tìm cô cùng nhau về nhưng không phải, đứng trước mặt cô là Thiệu Duy Thành, không phải anh.

Hôm nay, anh ta vận một thân comple màu trắng, cả người toát ra khí chất vương giả. Đứng trước gió, một vài sợi tóc của anh ta tung bay, nhìn rất gọi cảm.

Dạ Tuyết Ninh thất vọng rừ rờn mắt xuống, sau như nghĩ đến điều gì đó cô đưa mắt nhìn Thiệu Duy Thành, nghi hoặc hỏi: "Tại sao anh lại ở đây?"

Thiệu Duy Thành chậm rãi bước đến bên cạnh Dạ Tuyết Ninh, trên tay anh ta cầm một ly rượu chưa uống, đẩy tới trước mặt cô. "Thử một chút, mùi vị rất không tồi."

Cô chăm chăm nhìn anh ta, một ngón tay cũng không động.

Thiệu Duy Thành cũng không ép cô mà thu ly rượu về, cười nói: "Hôm nay là mừng thọ đầy một trăm lẻ chín tuổi của ông nội tôi."

Dạ Tuyết Ninh trước đó hình như chỉ hỏi cho có, cô không quá để tâm "à" một tiếng.

Thiệu Duy Thành vẫn nhẹ cười, hơi chút xoay người, dựa lưng vào lan can hành lang, đưa mắt nhìn vào bên trong bữa tiệc. Anh ta chỉ im lặng đứng bên cạnh cô như vậy, cũng không hỏi lý do vì sao cô lại xuất hiện tại đây.

Một bữa tiệc diễn ra cả một ngày. Dạ Tuyết Ninh sau khi bỏ về nhà liền lăn lên giường đi ngủ, cũng chẳng còn hơi sức quan tâm ai kia như đêm qua.

Vũ Vĩ Phong từ phòng tắm bước ra, anh nhú mày nhìn cái người đang ngủ như chết trên giường, lắc đầu thờ dài.

Cái cô gái này thật sự mệt tới vậy sao? Anh cảm thấy hơi khó tin.

Vũ Vĩ Phong cầm khăn bông lau khô tóc, bước tới bên giường.

Trên mặt cô vương vãi lọn tóc rối, anh không suy nghĩ lập tức cúi người giúp cô vén nó ra sau tai.

Lần đầu tiên anh nhìn kĩ khuôn mặt cô ở khoảng cách gần như vậy. Thì ra cô cũng rất xinh đẹp, phải đến hôm nay thấy cô trang điểm anh mới nhận ra.

Vũ Vĩ Phong thất thần vuốt ve gò má phàn hồng của cô. Sự thật rằng không phải anh không biết cô yêu mình, nhưng anh không yêu cô đến anh cũng hết cách.

Anh nhớ lại lần đầu tiên anh nhìn thấy cô là năm anh lên tám, khi ấy cô vừa mới được sinh ra, trông cô nhỏ như một con lợn con được bao bọc trong lớp chăn dày cộp. Cô thích nhất là ngậm ngón tay anh, dù chưa biết nói nhưng lại luôn thích bi bô cười. Đến lúc biết đi, lại luôn thích túm vạt áo anh tập tễnh bước. Anh đã không còn nhớ lúc đó mình yêu thương cô bé này biết chừng nào, anh không có em gái vì vậy luôn ra sức cưng chiều cô cho tới ba năm trước, anh vô tình phát hiện ra tình cảm của cô. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, đắn đo cũng không ít, nhưng rồi anh nhận ra bản thân hoàn toàn không một chút thứ tình cảm nam nữ nào với cô. Anh cho rằng mình không thể cứ tiếp tục khiến cô hăm sâu vào thứ tình yêu không có kết quả này nên anh đã ra nước ngoài. Ba năm sau anh về nước, cứ ngỡ rằng tình cảm của cô đã thay đổi nhưng anh nhận ra anh lầm. Ba năm trước không yêu, ba năm sau cũng không yêu nên anh buộc mình phải tỏ ra lạnh nhạt. Thế nhưng tại sao, cô vẫn yêu anh nhiều như vậy? Chẳng lẽ anh chưa đủ tuyệt tình?

Khăn bông trên đầu Vũ Vĩ Phong rơi xuống đất khiến anh giật mình. Anh thu tay về, gấp người nhặt khăn ném vào xọt quần áo bẩn. Làm xong, leo lên giường nằm xuống, vừa mới xoay người chỉnh lại tư thế thoải mái thì một cánh tay đưa ra choàng chặt lấy thắt lưng anh. Vũ Vĩ Phong đen mặt, đem cánh tay vô lại của người nào đó hất ra. Yên ổn được một phút, ngựa quen đường cũ, cánh tay đó lại lần nữa tìm đến vạt ngang trên eo anh. Vũ Vĩ Phong lần này cũng lười động thủ, mặc yên để cô thích làm gì thì làm. Cô gái này, luôn có một thói quen rất xấu mà hai mươi một năm nay chưa khi nào thay đổi.

Anh bắt dĩ thuận theo cô, sau khi chỉnh lấy một tư thế mà mình thấy thoải mái nhất, liền nhắm mắt đi ngủ.

Đôi đồng tử màu trà vừa khép lại thì người bên cạnh mở mắt, ánh mắt cô mơ màng lẩn trong đêm đen, hoàn toàn không thể nhìn rõ cảm xúc phức tạp bên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị Trêu Ghẹo (1)

Dạ Tuyết Ninh trước đó chưa bao giờ tham gia bữa tiệc lớn, lần này cuối cùng cũng được một lần thử nghiệm qua. Theo cô thấy, đi dự tiệc thoát nhìn tưởng đi chơi nhưng thật ra còn khổ cực hơn đi làm.

Cô ngồi vào ghế tại bàn làm việc của mình, hai tay bóp bóp đùi. Mắt thấy Vân Anh đã rục rịch muốn sấn lại hỏi chuyện liền vội lúi sấp ánh ra đánh thẳng vào mũi con bạn.

"Ảnh của mày."

"Ảnh nào?" Vân Anh ngây ngốc hỏi. Chợt như nhớ ra điều gì đó, hai mắt cô ấy sáng lên, hí hửng cầm lấy túi đồ cô đưa phi về chỗ ngồi.

Dạ Tuyết Ninh nhìn Vân Anh cười thỏa mãn. Một tay cô chống cằm, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sáng nay nằm ngoài dự đoán của cô, Vũ Vĩ Phong lại không hề cho cô leo cây. Có thể vì hôm qua quá mệt mỏi, cô ngủ thẳng một đường đến khi nắng cháy mông mới chịu bò dậy. Thời điểm đó đã không còn sớm, cứ nghĩ rằng anh đã đi làm bởi lúc cô dậy không còn nhìn thấy anh nằm bên cạnh, nhưng khi cô xuống nhà lại nhìn thấy anh đang ngồi nhàn hạ tại bàn ăn, một tay cầm cuốn tạp chí, môi nhấp một ngụm cà phê.

Cô nhìn chăm chú người đàn ông bên ngoài, ánh mắt thấp thoáng tia nhìn si mê.

Như cảm nhận được có người nhìn mình. Vũ Vĩ Phong xoay người lại, mày kiếm nhíu chặt, anh nhận ra đó là cô gái ngu ngốc sáng nay cùng mình đi làm. Nhớ tới một màn cười tự kỉ của cô trên xe, chân mày anh càng thêm nhíu chặt, dứt khoát xoay người bỏ đi.

Dạ Tuyết Ninh thất vọng cúi đầu, nhận mệnh lệnh của Mịch Tịch - Tổng giám đốc mới bổ nhiệm của bọn cô đi làm việc.

Từ sự việc xảy ra ngày hôm qua, Nhữ Hạ bị đuổi việc. Không một ai trong phòng marketing biết lý do cô ta bị cho thôi việc là gì. Ngay buổi chiều ngày hôm đó, ở trên điều xuống một người đứng ra thay thế chức vụ của Nhữ Hạ, cô ấy chính là giám đốc hiện thời của phòng marketing lúc này - Mịch Tịch. Mịch Tịch làm việc rất nhanh gọn và có hiệu quả, ngoài ra cô ấy nhìn trông rất giản dị, nhiều lần cô soi thật kĩ lưỡng cũng không nhìn ra trên mặt cô ấy có chút son phấn nào.

Dạ Tuyết Ninh đứng giữa ngã tư, theo dòng người đông đúc băng qua đường. Vì cô làm ở tổng bộ công ty, nên công việc có chút nào đó không giống với những phòng marketing ở chi nhánh Vũ thị. Tay cô nắm chặt máy ảnh, đưa mắt xung quanh tìm bối cảnh mà cô cho là đạt tiêu chuẩn.

"Dạ Tuyết Ninh." Tiếng nam giới không biết ở đâu gọi tên cô.

Dạ Tuyết Ninh nghi ngờ xoay người. Nhưng nếu cô biết một cú xoay người này về sau khiến cô hối hận, cô tuyệt đối sẽ không làm.

Dạ Tuyết Ninh mặt mày méo mó, ghét bỏ ra mặt lên tiếng: "Tại sao lại là anh?"

Cô trước giờ rất ít ghét bỏ ai, cũng lắm chỉ đứng đưng như người lạ, nhưng có một người từ lần đầu tiên gặp mặt đã rất vinh dự được cô liệt vào danh sách đen. Người này không phải ai xa lạ mà chính là người hai hôm trước ở sân bay nhận vợ cô làm vợ - Lô Trí Hùng.

Lô Trí Hùng thấy cô xoay người lại liền lập tức phở ra hàm răng trắng bóng, nháy mắt cười tươi: "Tôi biết là mình không nhận nhầm người mà."

"Sai. Anh thật sự đã nhận nhầm người rồi." Cô đen mặt, vội xua tay nói. Đừng đùa, cô cũng không muốn quen một tên đẹp trai nhưng thiếu năng trí tuệ đâu: "Tôi không quen anh."

"Chỉ cần tôi quen em là được."

"Nhưng tôi không muốn quen anh." Cô nén tức giận nói.

"Nhưng tôi lại muốn quen em."

Không thể nói chuyện với cái tên này nữa. Lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy. Dạ Tuyết Ninh cũng chắc rằng hai mươi một năm qua cô chưa khi nào gặp qua loại người mặt dày như thế này. Nếu có, chắc hẳn cô sẽ nhớ thật lâu, thật dai như đĩa. Nhưng mấu chốt là không có.

"Rốt cuộc anh có mục đích gì hả? Tại sao cứ nhất định phải bám chặt lấy tôi?"

Cô nhan sắc không có, gia thế lại càng không. Cô thật sự không hiểu nổi, cô thì có giá trị lợi dụng gì đối với anh ta cơ chứ?

Anh ta thâm trầm nhìn Dạ Tuyết Ninh, hình như đang suy nghĩ về câu hỏi của cô, một hồi lâu sau lại đột nhiên ngả ngón cười: "Đương nhiên là muốn lấy em về làm vợ."

Dạ Tuyết Ninh đưa tay bóp trán, đột nhiên nói ra một câu: "Anh theo tôi về Dạ gia hỏi chuyện."

"Tuân lệnh bà xã!"

Dạ Tuyết Ninh thật không biết có phải này giờ mình đứng nói chuyện cùng một tên đàn độn hay không. Nhìn Lô Trí Hùng chấp tay chào theo kiểu nhà binh, cô đen mặt, dứt khoát quay người bỏ đi.

Lô Trí Hùng ngoan ngoãn đi sau cô, đi được một lúc lại đột nhiên lên tiếng: "Em định cứ như thế này đi bộ về nhà?"

Dạ Tuyết Ninh nhú mày, cô hơi quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: "Có gì không ổn à?"

Sáng nay lúc xách máy ảnh rời công ty, cô chỉ đơn giản muốn đi làm nhiệm vụ. Trước giờ vẫn vậy, khi làm việc cô chưa bao giờ dùng đến tiền nên về sau cũng không đem theo nữa, phòng tránh khi không lại bị trộm mất.

"Tôi có xe, để tôi đưa em về." Mặt anh ta tỉnh bơ, trả lời một câu như vậy.

Dạ Tuyết Ninh tức suýt ngã ngửa, cô đưa tay gạt dừ chỉ vào anh ta, lắp bắp hồi lâu cũng không nói được một câu hoàn chỉnh: "Anh... anh... anh..."

Anh ta có phải có thù oán với cô từ kiếp trước, kiếp này đến để đòi nợ hay không? Có xe cũng không nói, hại cô đi bộ lâu như vậy.

Sau cùng, cô theo anh ta cười trên con windy về nhà. Xe vừa dừng lại trước cổng Dạ gia, cô lập tức mở cửa xe phóng xuống.

Hai vợ chồng ông bà Dạ thấy con gái về, lại không hề hiếu động như mọi khi liền thấy rất kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc ấy nhanh chóng chuyển thành bất ngờ khi vài phút sau trong nhà đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà tới.

Lô Trí Hùng đứng ngoài cửa, mang theo nụ cười tươi rón nhòm đầu qua khe cửa nhìn vào nội thất bên trong.

"Con chào bác trai, con chào bác gái." Thấy hai ông bà vẫn ngẩn người đứng giữa nhà, anh ta nói thêm: "Con là Lô Trí Hùng, con mẹ Ngô Diệp."

Bà Dạ kích động à một tiếng chột nhớ ra, bà phản khởi chạy đến mở rộng cửa, cầm tay Lô Trí Hùng kéo vào trong nhà.

Ông Dạ có vẻ bình tĩnh hơn, ông đưa mắt quan sát Lô Trí Hùng một lượt từ trên xuống dưới, song mỉm cười tán thưởng: "Mới hai mươi năm không gặp con đã lớn tới vậy rồi sao? Trông càng lớn càng đẹp trai ra đó."

Lô Trí Hùng gãi đầu, xấu hổ cười cười: "Bác trai nói quá rồi."

Anh ta ngồi xuống sofa, cùng hai ông bà Dạ nói chuyện được một lúc bỗng chợt hỏi: "Sao con không thấy Tuyết Ninh vậy?"

Bà Dạ đang bung tách trà định đem lên uống bỗng ngừng lại: "Hai đứa gặp nhau rồi à?"

"Lần này cũng là lần thứ hai thôi ạ."

Bà Dạ nhấp một ngụm trà, lắc đầu hết cách nói: "Ta cũng không rõ. Vừa rồi con bé về liền chạy vào bếp, cũng không biết nó đang tính cái làm gì."

"Xoảng, xoảng."

Dạ Tuyết Ninh từ trong bếp lao ra, tay cô lăm lăm con dao phay phi cái phập trước mặt Lô Trí Hùng: "Nói đi, nếu anh dám nói dối nửa lời ngay và luôn tôi sẽ thiến anh."

Ông Dạ vừa uống xong một ngụm trà, nghe cô nói vậy thì ho sặc sụa. Ông làm bộ ho khan hai tiếng, giả bộ bình tĩnh tiếp tục uống trà thưởng phong cảnh, một bộ dáng vẻ từ đầu đến chân không thêm quan tâm. Song có bà Dạ ở đây, ông muốn quan tâm thì cũng không có cái lá gan đó.

Bà Dạ đen mặt, rút con dao cắm trên mặt bàn gỗ ra, tiếc của oán trách: "Con bé phá của. Lát đem tiền, ta đi mua bàn mới."

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt co rút. Trời ạ, cô muốn khóc. Lại nói, cô mới là con đẻ bà, rốt cuộc bà có phân biệt rõ không vậy?

Lô Trí Hùng kín đáo lau mồ hôi trên trán, yên lặng ngồi đó không dám hé răng nửa lời.

"Anh, nói!" Cô hất mặt ra lệnh cho Lô Trí Hùng.

Nhìn con dao bóng loáng đặt trên bàn, anh ta sợ hãi vội vàng khai báo: "Lần này mẹ Diệp bảo con về nước là muốn hỏi hai bác bao giờ thì có thể tổ chức hôn lễ?"

"Anh ta nói dối phải không mẹ?"

Bà Dạ vuốt cằm suy tư, nhả ra một câu khiến người nghe bức xúc: "Ta cũng không phải cái bà Ngô Diệp đó, làm sao ta biết được?"

Cô đưa tay bóp trán, cảm giác trong lòng có vụn nổi bất đắc dĩ: "Mẹ nói rõ ra xem, chuyện hôn phối đó có thật hay không?"

Bà Dạ trầm tư một hồi, bỗng nghe ông Dạ nói: "Hình như đúng là có chuyện này."

Bà Dạ trước giờ đều rất tin tưởng trí nhớ của chồng, lúc này nghe ông nói vậy thì cũng không cố nhớ lại nữa mà gật đầu: "Ba con nói đúng thì hẳn là đúng rồi."

Như bà Dạ, Dạ Tuyết Ninh trước giờ cũng chưa bao giờ nghi ngờ trí nhớ ông Dạ. Những gì ông đã xem qua, chỉ cần một lần là nhớ.

Cô tức giận nắm chặt tay, hét lớn: "Đã đảo, con đã đảo."

Nói xong cô tông cửa bỏ đi. Bây giờ là thế kỉ nào rồi? Còn đâu cái hủ tục cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy? Lại nói, cô đã có người trong lòng mình rồi, không phải ba mẹ cô không biết...

"Ai ui... "

Chạy tới đoạn khúc cua, tầm nhìn bị che khuất, cô tông sầm vào một chiếc xe song chiếc xe này không phải đang chạy mà là đang đỗ ở một bên lề đường.

Mẹ kiếp, đỗ xe lại đỗ ở góc khuất như vậy, tính thu thập xác chết để mở nhà xác à?

Dạ Tuyết Ninh vốn hỏa khí chưa giảm, nay lại bị ăn đau thì tức giận giơ chân đạp thùm thụp vào mui xe.

Đau...

Cô ngồi thụp xuống ôm chân. Đau đến viên mắt đã mơ hồ có một tầng hơi nước.

"Là cô?"

Thiệu Duy Thành bất ngờ từ trong xe chui ra, híp mắt nhìn cái người gây tội với con xe yêu quý của mình. Thế nào mà cô đá xe anh, anh còn chưa hỏi tội mà sao nhìn cô đã trông có vẻ tội nghiệp rồi?

Dạ Tuyết Ninh ngáp ngừng ngẩng đầu lên, tận mắt nhìn thấy Thiệu Duy Thành từ trên con xe bước xuống, cô vụt cái đứng thẳng dậy. Trong lòng cô gào thét, như thế nào mà mình với anh ta lại có duyên như vậy?

"Như thế nào mà chúng ta lại có duyên như vậy?"

Vâng, đó chính là điều mà cô đang không ngừng tự hỏi.

Cô nhún nhún vai: "Nghịch duyên a."

Thiệu Duy Thành thâm trầm nhìn cô một hồi, không biết suy nghĩ điều gì mà anh ta bỗng bật cười: "Vậy cũng không chắc."

Dạ Tuyết Ninh lần nữa nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

"Mà phải rồi, vừa nãy cô tông vào xe tôi, không bị thương chứ?"

"Tôi không sao."

"Nếu không tôi mời cô một bữa coi như tạ lỗi."

"Tôi thật không sao mà." Cô vội khoát tay, lần trước đã ăn trực của người ta rồi, lần này lại tiếp tục, dù mặt cô có dày hơn nữa thì cũng sẽ biết ngại thôi. Lại nói, là cô tông phải xe anh.

"Đừng khách sao. Đi!"

Rõ ràng mấy câu trước là điệu bộ mời, thế nào mà đến câu này anh ta liền lời tuốt cô lên xe?

Thiệu Duy Thành lái xe đến nhà hàng Vọng Nguyệt, chính là nhà hàng lần trước cô tới. Phục vụ thấy cô quen mắt, vội vàng dẫn vào bàn.

Dạ Tuyết Ninh vừa đặt mông xuống ghế, mắt cô bị thu hút bởi người đối diện. Đương nhiên người này không phải Thiệu Duy Thành, anh ta giờ này hẳn vẫn còn đang vật lộn ở bãi đậu xe.

Cô ngồi ở bàn số 10, đối phương ngồi ở bàn số 11, hai bàn gần sát với nhau. Cô chăm chú nhìn người đàn ông ở bàn bên cạnh. Anh ta yên tĩnh ngồi ở đó, lưng vô tư ngả ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực, cặp chân dài vắt chéo, nhìn nghiêng trông vạn phần hấp dẫn. Hình như anh đang ngủ, cô thấy hai mắt anh ta khép chặt ẩn dấu dưới hàng mi dài đen rậm, đặc biệt ở chỗ đuôi mắt trái của anh có một nốt ruồi đào hoa đẹp trí mạng. Người này không phải ai khác chính là Vũ Vĩ Phong.

Mắt đề ý thấy thỉnh thoảng có mấy nữ phục vụ lấy cớ trộm đi qua lén nhìn, mặt cô tối sầm.

Đang lúc muốn đi qua gọi anh dậy, trước mặt cô lại chợt xuất hiện cái tên Thiệu Duy Thành. Anh ta kéo ghế ngồi xuống vừa vặn che khuất hình dáng Vũ Vĩ Phong ở bàn đối diện.

"Sao còn chưa gọi món?" Thiệu Duy Thành đang hỏi, không biết ánh mắt vô tình hay hữu ý hướng ra bên ngoài qua cửa sổ, đôi mắt màu đen sẫm đột nhiên tối sầm lại.

Cô nhú mày khó hiểu, theo đuổi ánh mắt của anh ta nhìn ra bên ngoài. Ngoài đường vẫn nhộn nhịp như thường ngày, những chiếc xe lờ lững lao bon bon trên đường. Duy chỉ bên lề đường đối diện, bốn, năm chiếc xe tải dừng lại hoặc buộc phải dừng lại. Ở đó, mấy viên cảnh sát đang tận tình truy hỏi, cô không nghe thấy nội dung câu chuyện, chỉ thấy họ đột nhiên trở mình đi ra mở thùng xe cùng lúc với khuôn mặt của bốn tên tài xế tái mét.

Cô không chút bận tâm về tình huống này. Dù sao thì dân số của thành phố này cũng đông, thỉnh thoảng bắt một hai người cũng không có gì lạ.

Thu ánh mắt nhìn sang bàn đối diện, vừa lúc gặp cảnh Vũ Vĩ Phong đứng lên cùng với một người phụ nữ khác rời đi. Lòng mày cô xoắn tít lại, sau khi cáo biệt Thiệu Duy Thành vội vàng bám đuôi theo hai người họ cũng rời đi.

Thiệu Duy Thành thấy cô bỏ đi thì không lên tiếng ngăn cản. Dù sao nếu không phải cô cáo biệt trước cũng là anh cáo biệt. Lúc này nhìn thấy mấy tên cảnh sát đó bắt xe lại kiểm tra anh ta đã lơ mơ nhận ra có gì đó không ổn. Hiên nhiên sự thật rõ ràng là, mấy tên Diêu Huyền bang đó dám giả trang thành cảnh sát tẩu tóm lấy lô hàng của anh. Giỏi, rất giỏi!

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bị Trêu Ghẹo (2)

Vọng Nguyệt - Lầu hai - Phòng thượng hạng.

Vũ Vĩ Phong tay cầm ly rượu vang đỏ hơi lắc nhẹ. Đôi mắt màu trà nheo lại ánh lên cái nhìn sát ý, tay dùng sức siết chặt điện thoại, lạnh lùng ra lệnh: "Bắt sống."

Anh cắt điện thoại vào túi quần, xoay người bước tới sofa, ngồi xuống, nhàn nhạt lên tiếng: "Cô cho người của bang mình giả trang làm cảnh sát cướp lấy lô hàng của tôi là có ý gì?"

Người phụ nữ trước mặt anh bây giờ chính là lão đại của Diệu Huyền bang - Liên Hoa, cũng chính là sát thủ đứng trong top mười luôn được cảnh sát bỏ ra một số tiền lớn gắt gao truy bắt. Cô ta vốn rất hoàn mỹ, duy nhất có một nhược điểm, đó là yêu anh.

Vũ Vĩ Phong không mặn không nhạt nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Nếu là người bình thường khi đứng trước mặt anh không chừng đã sợ mất mật mà đột quy rồi, nhưng cô gái này lại có vẻ khác.

Liên Hoa bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt cô ta nóng bỏng không hề che dấu một chút ý tứ nào. Cô ta yêu người đàn ông này, năm lần bảy lượt muốn tìm cách gặp mặt đều không được chỉ đành để thuộc hạ của mình đóng giả làm mấy tên cảnh sát tạm giữ lô hàng của anh. Có điều cô ta không ngờ rằng, Phong Thành bang làm việc lại hiệu quả như vậy, sự việc mới diễn ra được nửa tiếng trước mà bây giờ đã đến được tai thủ lĩnh của họ.

Đúng vậy, Vũ Vĩ Phong là thủ lĩnh của Phong Thành bang. Ở giới hắc đạo, Phong Thành bang là một bang phái lợi hại đứng đầu, chỉ cần nghe đến cái tên của hai vị thủ lĩnh - Vũ Vĩ Phong và phó thủ lĩnh - Thiệu Duy Thành, mọi người đã sợ mất mật. Làm việc gọn gàng, tuyệt tình không khoan nhượng. Đem danh tiếng của hai người họ thâm nhập vào giới bạch đạo, chính phủ cũng phải nhún nhường bọn họ ba phần, chưa nói trong hai người đó có một người là cháu quý tử của ngài Tư lệnh Thiệu.

"Tôi nói thẳng, tôi thích anh, Vũ Vĩ Phong." Liên Hoa, cô ta là người ăn ngay nói thẳng, ghét nhất là vòng vo tam quốc, nay người đàn ông cô ta thích ở ngay trước mắt, cô ta sẽ không sử dụng mấy chiêu trò thẹn thùng của đám phụ nữ vô dụng kia để rồi đến lúc muốn nói cũng nói không còn kịp. Một khi đã tự mình đưa thân tới đây, cô ta đã lường trước mọi tình huống, lần này bạo gan giữ lấy lô thuốc súng của Vũ Vĩ Phong, cô ta cũng biết mình sẽ không toàn thây ra về.

"Cô hẳn cũng biết tôi sẽ không vì một câu nói kia của cô mà bỏ qua đi?" Vũ Vĩ Phong bình tĩnh vuốt ve miệng ly rượu.

Liên Hoa cong khóe môi, cô ta cười: "Tôi cũng đã đoán tới hậu quả này rồi, anh muốn chém muốn giết tôi đều nghe anh."

Cô ta quả thật rất thẳng tính, dám làm dám chịu. Vũ Vĩ Phong lần đầu tiên cười trong suốt buổi sáng ngày hôm nay. Anh rút ra một con dao đã được chuẩn bị từ trước đến trước mặt Liên Hoa, nhàn nhạt nói: "Cô đem bao nhiêu tên thuộc hạ giả trang liền để từng ấy ngón tay ở lại đi."

Yêu cầu này của Vũ Vĩ Phong hoàn toàn khiến cô ta kinh ngạc. Không phải kinh ngạc vì Vũ Vĩ Phong độc ác tuyệt tình mà là vì anh ta ra tay quá nhẹ nhàng. Đúng vậy, là nhẹ nhàng, theo sự hiểu biết của cô ta về người đàn ông này, trong lịch sử chém giết của anh ta, nhẹ nhất cũng chỉ là lấy đi một bên tay, hai con mắt, cùng một cái tai của lão đại Hắc Xà bang. Vậy mà bây giờ anh ta chỉ yêu cầu cô ta để ba ngón tay ở lại? Quả là khó tin, nhưng cô ta cũng thầm nghĩ mình may mắn, không cần chừa lại con dao lên đặt bên cạnh ngón út.

Trong gian phòng thoang thoảng mùi hoa nhài đột nhiên chỉ còn vương vấn mùi máu tanh.

Liên Hoa cắt đi ba ngón tay này, cô ta không hề hé răng kêu đau nửa lời.

Vũ Vĩ Phong nhìn một màn trước mặt không chớp mắt, đến khi nhìn đến ngón thứ ba của Liên Hoa lia khỏi bàn tay, anh mới bằng lòng rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại mình Liên Hoa, cô ta cắn chặt răng nén nhịn cảm giác đau đớn từ bàn tay truyền đến, trên trán kết một tầng mồ hôi dày, mỗi hạt mỗi hạt đều to bằng hạt đậu. Khuôn mặt nhợt nhạt nhưng trên môi lại mơ hồ treo lơ lửng một nụ cười thỏa mãn. Bằng cái giá này để được gặp mặt Vũ Vĩ Phong, cô ta sẽ không bao giờ hối hận.

Năm phút trước tại nhà hàng Vọng Nguyệt.

Dạ Tuyết Ninh chạy vội tới hành lang vừa kịp lúc nhìn thấy Vũ Vĩ Phong xoay người đi vào một căn phòng gần đó. Cô xụ mặt, tức giận giậm chân.

"Ồ! Cô em này ở đâu chui ra vậy? Thật xinh."

Cô chậm chạp quay đầu lại, nhíu mày nhìn hai kẻ xa lạ trước mặt, cả giận nói: "Xinh là quyền của tôi, mắc mớ gì tới người. Biến!"

Nụ cười trên môi hai gã chợt tắt, một gã đưa tay cho cô một bạt tai, tức giận gầm lên: "Nhóc con, mày muốn chết à?" Nói đoạn, gã sấn tới, Dạ Tuyết Ninh chỉ cảm thấy khó thở, mùi rượu nồng nặc từ người gã phát ra khiến cô không nhìn được phải nhíu mày. Sợ hãi rút hai vai lại, lùi về sau một bước. Trước đó cô không biết mọi chuyện sẽ như vậy, nếu không cô đã không tự tìm lấy phiền phức ôm về người như lúc này.

Dạ Tuyết Ninh lùi dần đến khi đụng vào tường, cô run rẩy, lắp bắp mãi mới thốt lên được một câu hoàn chỉnh: "Anh... anh... anh muốn... làm gì?"

Gã nhanh tay chống hai bên người cô, cong khóe môi làm vết sẹo trên má trái càng trở lên đáng sợ, đưa tay đặt lên vai cô, cười hà hà: "Em gái, em nói xem."

Nhịp tim cô tăng tốc, hai viên mắt mơ hồ xuất hiện một tầng hơi nước mỏng. Đừng, tốt nhất là không phải cái cô đang nghĩ đi. Cơ thể cô run lên bần bật, hai chân run rẩy như muốn ngã quỵ, hai tay chống trước lồng ngực gã muốn đẩy gã ra nhưng tất cả đều vô ích.

Gã cả phơ cả phát ép sát người Dạ Tuyết Ninh, không biết từ lúc nào hai chiếc khuya áo trên cùng của cô đã bị gã tháo tung.

Dạ Tuyết Ninh kinh hoàng vội đưa tay túm chặt cổ áo mình, ánh mắt cô xuyên qua làn hơi nước ánh lên cái nhìn giận dữ: "Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không dừng tay, tôi sẽ không khách sáo đâu."

Gã ta nâng cằm cô lên, cắn một miếng: "Không khách sáo, cung làm gì được anh nào?" Nói đoạn, gã quay sang tên đồng bọn của mình nhướn mày: "Mày không phiền nếu tao xử trước chứ?"

"Được thôi." Hắn ta hào phóng xua tay, đem người lùi về sau hai bước.

Dạ Tuyết Ninh càng nghe càng thấy tức giận, cô nghiêng răng, dùng hết sức bình sinh lên gối nhưng bị gã tình mắt kẹp chặt hai chân cô lại: "Ái chà, thật nóng tính."

Nhếch môi cười thích thú, gã dùng một tay giữ chặt hai tay cô qua đỉnh đầu, tay kia nắm chặt cằm cô, ép cô phải ngẩng cao đầu đối diện với gã.

Cô ra sức giằng co, nhưng làm sao cũng không thể thoát được. Nước mắt cô trào dâng, đó là sự tủi thân và bất lực.

Gã cúi đầu hôn lên cổ cô, cắn lên chiếc quai xanh nhỏ nhắn. Bàn tay gã trườn sâu vào lớp áo cô, không ngừng càn rỡ vuốt ve. Cô uất ức khóc nức lên theo đó là một loạt những tiếng kêu rợn người. Áo sơ mi của cô bị gã dùng sức xé mở toang, hàng khuy nhựa lộp bộp rơi trên sàn gỗ. Mũi gã bắt đầu trườn sâu xuống phía dưới, bàn tay cũng linh hoạt đưa ra sau lưng cô chống đỡ.

Dạ Tuyết Ninh tuyệt vọng rơi nước mắt, cô buông xuôi không giãy dụa nữa.

Đột nhiên cảm giác người trong ngực mình yên tĩnh, gã nhếch môi cười mãn nguyện, đang định tiến hành bước tiếp theo thì lại bị một thanh âm man rợn dọa cho chết lặng, sợ hãi tới mức dừng mọi động tác.

Trước mắt cô nhòe đi vì nước mắt nhưng vẫn thấy rất rõ ràng Vũ Vĩ Phong đứng trước mặt cô, ánh mắt anh sắc lạnh. Tiếp đó gã đàn ông đang áp sát cô từ từ đổ xuống, quỵ dưới sàn gỗ.

Anh... bắn hắn ta?

Dạ Tuyết Ninh tròn mắt nhìn hòng súng tóa ra làn khói trắng, cô hai tay bịt mồm, môi trắng bệch.

Máu trên chân gã đàn ông kia rỉ ra, nhỏ giọt xuống.

Dạ Tuyết Ninh sợ hãi cắn chặt môi, thế nhưng không hề hét lên. Cô túm chặt cổ áo, vội vàng chạy tới, trốn sau lưng Vũ Vĩ Phong. Mặc dù cô sợ thứ trên tay anh, nhưng cô không hề sợ anh ngay cả khi anh đứng trước mặt cô mà giết người.

Tên kia thấy đồng bọn của mình bị bắn thì không vui. Mất hắn ta đồ ngẫu vì cường giận, dùng nắm đấm lao nhanh tới.

"Phịch."

Vũ Vĩ Phong về mặt bình bình, hành động gọn chân đẹp mắt đập một đập vào bụng hắn. Lại nói chân dài hơn tay, hắn tránh được sao?

Anh lười biếng liếc mắt nhìn kẻ sắp mặt dưới chân mình. Khinh thường nhú mày một cái, đoạn hơi nghiêng người, bàn tay với những ngón tay thon dài đưa lên che mắt cô.

Vật rắn màu đen trong tay anh chìa xuống. Một thứ gì đó từ hòng súng lao ra ghim thẳng vào bắp chân của kẻ trước mặt.

Dù bị bịt mắt nhưng cô vẫn nghe rất rõ tiếng kêu thảm thiết dội tới. Cô hoảng sợ rút hai vai lại, cố gắng nép thật sâu vào lồng ngực anh, miệng thều thào: "Vĩ Phong, anh đang làm gì vậy? Bỏ đi... bỏ đi được không?"

Vũ Vĩ Phong nhàn nhạt đưa mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trong ngực, anh không hề lên tiếng.

Vừa rồi là tình huống cấp bách mới nổ súng. Lúc này anh che mắt cô là muốn cô không nhìn thấy cũng như sẽ không sợ hãi, nhưng hình như cô vẫn rất hoảng sợ.

Anh suy tư một hồi, nghĩ gì đó mới chậm rãi thu súng về, cởi áo khoác ngoài khoác lên cho cô rồi xoay người rời đi.

Dạ Tuyết Ninh thấy anh bỏ đi vội vã chạy theo, nhưng lại chỉ dám đuổi theo cách anh ba bước thì dừng lại. Cô nghĩ anh nhất định là đang rất tức giận. Nhưng sự thật rằng Vũ Vĩ Phong không hề tức giận, chỉ có chút xú gì đó không thoải mái. Vừa rồi nếu không phải anh ra tay kịp thời, lại trùng hợp mang theo súng giảm thanh, anh xem cô giờ này sẽ thế nào? Hơn nữa, hiện tại anh đang ở tại Dạ gia, nhận ơn của người ta cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bị Trêu Ghẹo (3)

Vũ Vi Phong đứng ở bãi đậu xe, nhấc máy gọi vào một số điện thoại nào đó. Đối phương sau khi nghe anh nói thì rít gào.

"Mẹ nó, cậu gây họa xong lại bắt tôi đi dọn?"

Người ở đầu dây bên kia không phải ai xa lạ mà chính là Thiệu Duy Thành. Sau khi bị đối phương cúp máy, anh ta trừng mắt nhìn chiếc điện thoại trong tay, ngay cả ý nghĩ ném nó đi cũng có.

"Phó thủ lĩnh, xin ngài hãy đưa ra chỉ thị." Tâm phúc của Thiệu Duy Thành đứng bên lên tiếng.

Lông mày Thiệu Duy Thành xoắn tít, gõ gõ mũi giày, vừa định giơ chân đạp cho tên này một đạp coi như hạ hỏa nhưng ngẫm nghĩ gì đó anh lại thôi, hừ một tiếng quay ngoắt người: "Còn chỉ thị gì nữa? Đèn Vọng Nguyệt."

Thiệu Duy Thành vừa rời mới từ Vọng Nguyệt đi ra, nay lại bị điều quay lại, đó là lý do khiến anh ta bức tức. Lúc anh ta đem người đến nhà hàng Vọng Nguyệt thì đã không còn thấy bóng dáng của hai tên mà Vũ Vi Phong đề cập trong điện thoại đâu nữa. Nhíu mày nhìn hai vết máu dài kéo lê tới cuối hành lang rồi biến mất, thầm nghĩ có lẽ vẫn chưa bị ai phát hiện. Không để tâm lắm, anh ta cho người dọn dẹp rồi đi thẳng vào căn phòng thượng hạng gần đó.

Thiệu Duy Thành xua tay đuổi hai tên thuộc hạ giúp anh mở cửa cũng như chắn hết tầm nhìn của anh ra sau lưng. Đôi mắt chim ưng sắc bén đảo quanh một vòng khắp căn phòng. Mùi hoa nhài thoang thoảng xen lẫn mùi máu tươi khiến anh phải nhíu mày.

"Phó thủ lĩnh, tôi nhìn thấy trên bàn có vết máu."

Thiệu Duy Thành đưa tay vỗ mạnh đầu tên thuộc hạ, khiến hắn ta lao đảo suýt ngã sấp mặt.

"Anh thấy, chú mày khỏi nói."

Thiệu Duy Thành hừ một tiếng bước tới bên bàn trà. Nhìn thấy thứ dài dài màu trắng nhuốm máu nằm trên đó, anh ta đưa tay vuốt vuốt cảm.

"Chỉ có ba ngón tay? Từ khi nào tên đó lại thiện lương như vậy?"

Đám thuộc hạ đứng sau anh ta lệ rơi đầy mặt, một số tên bị thiếu ngón tay không nhận được đem tay mình dẫu ra sau lưng. Ba ngón tay mà còn thiện lương? Vậy như thế nào mới tính là độc ác?

Thiệu Duy Thành sau khi trầm tư một hồi đột nhiên vẫy tay nói với tâm phúc của mình - Đới Thạch.

"Đem cái thứ trên bàn này bọc lại đi chôn đi."

Đới Thạch đầu đầy hắc tuyến, bảo hắn đi chôn ngón tay? Không bằng bảo hắn đi giết người đi.

"Lâm, cậu làm đi."

Tên Lâm đó mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải bước lên thu thập mấy thứ nhuốm máu trước mặt. Ai kêu địa vị của hắn không cao bằng hai người trước mặt đây?

Thiệu Duy Thành nghe thấy cũng không hề tức giận. Từ khi anh ta chính thức nhận chức phó thủ lĩnh này, bên cạnh anh đã tồn tại một người tên Đới Thạch. Nghe đâu gia đình Đới Thạch nhiều đời đều đi theo Tư lệnh Thiệu, ba mẹ hắn còn vì bảo vệ anh ta mà mất mạng nên đối với Đới Thạch, anh ta luôn luôn dung thứ, ngay cả khi có một ngày hắn xuống tay giết chết anh ta đi nữa.

Cùng lúc đó. Bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Vũ Vi Phong cất điện thoại vào túi quần, xoay người bước lên xe. Hơi liếc mắt sang bên cạnh, thanh âm anh trầm thấp nhàn nhạt phát ra: "Còn sợ?"

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt đôi môi vì sợ hãi mà trắng bệch của mình. Cô trái lòng lắc đầu nhưng đứng trên phương diện của một cô gái hai mươi một tuổi mà nói, nhìn thấy cảnh đó có thể không sợ sao?

Vũ Vi Phong thấu hiểu tất cả. Anh thở dài một tiếng, đưa tay kéo cô vào lòng, dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô: "Không phải muốn khóc sao? Khóc đi!"

Dạ Tuyết Ninh trước đó đã cố gắng kìm nén để nước mắt không chảy ra, nhưng mà chỉ một câu nói cùng hành động này của anh, mọi sự kiên cường mà cô cố gắng tạo dựng đã hoàn toàn sụp đổ. Hai tay cô nắm chặt vạt áo trước ngực anh, bật khóc.

Cơ thể cô mỏng manh, run rẩy. Nước mắt của cô thấm ướt một mảng lớn trước ngực Vũ Vi Phong, cô khóc ra sức khóc cho tới khi mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Vũ Vi Phong cúi đầu nhìn người con gái ngủ say trong lòng mình. Trên mi cô còn vương vài giọt nước mắt. Anh đưa tay giúp cô gạt chúng đi. Chợt cảm giác trước ngực mình man mát, anh cúi đầu nhìn, khuôn mặt tuần tú đen lại.

Đáng chết, Dạ Tuyết Ninh, em lại dám coi áo anh như giẻ lau lau nước mắt?

Dạ Tuyết Ninh không biết mình về nhà bằng cách nào, có lẽ Vũ Vĩ Phong đã dùng xe đưa cô về. Đến khi cô đói bụng mà mò dậy thì ngoài trời đã sớm phủ một màu đen như mực.

Bà Dạ bưng thức ăn từ trong bếp ra, nhìn thấy cô thì lo lắng chạy lại hỏi: "Tuyết Ninh, con thấy sao rồi? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?"

Ông Dạ đang ngồi xem ti vi, nghe thấy bà Dạ hỏi cũng lo lắng quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới.

Dạ Tuyết Ninh chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô chớp chớp đôi mắt to tròn, có chút hồ đồ: "Con bị làm sao?"

"Vĩ Phong nói con suýt chút nữa bị xe đụng, sợ hãi quá mà khóc ngất đi. Cái con bé này, đi đường cũng không cẩn thận, may mắn không có xảy ra chuyện gì, may mắn, may mắn." Bà Dạ càng nói càng ngen ngào, tay bà nắm chặt tay cô run rẩy chứng tỏ trước đó bà đã rất hoảng sợ.

Cô rất ít khi nhìn thấy bà như vậy. Bình thường bà luôn tỏ ra gắt gỏng với cô, nhưng khi nghe tin cô gặp nguy hiểm, bà cũng rất sợ hãi. Đó là mẹ ruột của cô, người mẹ mà cô đã nhiều lần hồ nghi không có quan hệ máu mủ ruột thịt. Cô cảm động ôm chầm lấy bà.

Ông Dạ nhìn thấy cảnh này chỉ lắc đầu cười tiếp tục xem phóng sự.

Dạ Tuyết Ninh buông bà Dạ ra. Chợt nhớ đến Vũ Vĩ Phong, cô hỏi: "Sao con không thấy Vĩ Phong vậy?"

"Thằng bé sau khi đưa con về thì nói công ty còn có vài việc cần xử lý nên đã đi luôn sau đó rồi." Bà Dạ nói xong nắm tay cô kéo tới phòng ăn. Để cô ngồi trên ghế còn bà thì đi vào bếp bê mấy món còn lại ra.

Chẳng hiểu sao linh cảm của cô mách bảo rằng anh sẽ không trở lại công ty.

"Sao mình không đợi anh ấy về cùng ăn vậy?"

"Vĩ Phong nói cả nhà cứ ăn cơm trước, nó sẽ ăn ở bên ngoài." Ông Dạ cầm điều khiển liên tục chuyển kênh, vu vơ đáp một câu.

Cô "à" một tiếng coi như đã hiểu, vươn người bắt đầu xới cơm.

Sau khi khóc một trận rồi ngủ thiếp đi, cô lúc này nhớ lại một cảnh máu tanh cùng mùi thuốc súng đó đã không còn quá đáng sợ nữa. Như cô đã nói từ trước, cô sẽ không bao giờ sợ con người anh.

Đêm xuống, gió thoảng qua, mùi máu tanh lại càng nồng nặc.

Vũ Vĩ Phong tay cầm dao ngẫu hứng xoay hai vòng. Dưới ánh đèn, màu đỏ chói mắt từ con dao từng giọt từng giọt nhỏ xuống hòa vào mặt đất tóa ra thành một đóa hoa thật phần xinh đẹp.

"Làm ơn... tha... tha mạng." Tiếng thều thào như hết hơi từ dưới vọng lên.

Vũ Vĩ Phong đưa mắt nhìn ba tên anh cho là tội đồ nằm sấp dưới chân mình, mày kiếm hơi nhú lại.

"Thêm mỗi đứa một cái chân đi." Đứng dựa bên khung cửa, Thiệu Duy Thành tay vuốt vuốt cằm, vô tội nhả ra một câu như vậy.

Ba tên nằm dưới đất nghe anh ta nói, khuôn mặt vốn đã trắng bệch giờ cắt không còn một giọt máu, cơ thể của bọn chúng run lên bần bật, theo bản năng bò về phía sau cách anh ta thật xa.

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong chợt giãn.

Ngay lúc Thiệu Duy Thành cho rằng Vũ Vĩ Phong sẽ xuống tay thì chỉ thấy anh vớt con dao xuống đất, lấy khăn giấy lau tay rồi xoay người rời đi.

Ba tên nằm dưới đất kia thấy mình ngoài ý muốn thoát khỏi một kiếp nạn đều thì nhau thờ phào nhẹ nhõm.

"Ồ... " Thiệu Duy Thành mồm há hốc có chút không tin vào mắt mình nữa. Chỉ có vậy?

"Phó thủ lĩnh, giờ làm sao?" Đới Thạch một thân véc đen không biết từ đâu bước tới hỏi.

Thiệu Duy Thành lấy tay đẩy cằm dưới lên. Anh ta đưa mắt nhìn ba tên "cảnh sát" của Diệu Huyền bang bắt đầu suy tư. Nghĩ thế nào anh ta cũng thấy có gì đó không đúng. Vũ Vĩ Phong chỉ đòi Liên Hoa ba ngón tay, nay đến ba tên thuộc hạ của Diệu Huyền bang cũng chỉ lấy của chúng mỗi đứa một cái mũi? Đúng là có chỗ nào đó sai sai rồi.

"Phó thủ lĩnh!" Đới Thạch thấy anh ta quá nhập tâm bèn cao giọng.

Thiệu Duy Thành mày rùng nhú chặt, rất muốn giơ chân đạp cho tên tâm phúc của mình nẩy đập. Có phải ngày thường anh dung túng hấn ta quá độ đến lúc hấn muốn cười lên đầu anh rồi, phải hay không?

Thiệu Duy Thành trừng Đới Thạch một cái, hắng giọng: "Nếu Vĩ Phong đã không giết chúng vậy thì ném chúng ra ngoài đường tự sinh tự diệt đi." Nói xong anh ta túm lấy áo khoác cũng rời khỏi.

Đới Thạch không biết mình đã làm gì nên tội mà bị trừng. Hắn ta đưa tay gãi gãi mũi, gượng gạo cười.

Đêm xuống, ngoài trời lác đác mưa thu.

Trong căn phòng một màu tối đen như mực, cửa sổ khe khẽ bị đẩy ra, ánh sáng dịu nhẹ theo đó chiếu vào.

Dạ Tuyết Ninh nằm trên giường trở mình mấy lần đều không sao ngủ được. Đã gần nửa đêm rồi mà Vũ Vĩ Phong vẫn chưa về, cô thấy lo...

"Lạch cạch."

Nghe tiếng động, cô sợ hãi ngồi bật dậy, đang định phi thân xuống giường thì hồ nghi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bắt đầu trên bệ cửa sổ, cô không chắc chắn hỏi: "Vĩ Phong?"

Bóng dáng cao lớn đó nhảy xuống khỏi cửa sổ, đi vào phòng. Vì anh đứng ngược hướng với ánh sáng nên cô không nhìn rõ khuôn mặt anh, nhưng linh tính mách bảo cô rằng, đó là người trong lòng cô đang nghĩ tới.

Vũ Vĩ Phong hơi nghiêng người để ánh sáng bao phủ trọn vẹn thân người. Anh bình tĩnh kéo cửa sổ đóng lại, nhẹ nói: "Sao còn chưa ngủ?"

"Sao anh lại trèo cửa sổ?" Dạ Tuyết Ninh không trả lời anh mà hỏi lại.

Vũ Vĩ Phong nào muốn trèo cửa sổ, nếu không phải đêm đã khuya sợ đánh thức ông bà Dạ, anh lại phải bám cột như vậy sao?

Nói mới nhớ, cô từ trên giường phốc dậy bật đèn, kéo tay anh quan sát một lượt từ trên xuống dưới. Nhìn tới ống quần của anh, mặt cô trắng bệch: "Vĩ Phong, anh... bị thương à?"

Vũ Vĩ Phong hồ nghi cúi đầu nhìn thấy ống quần mình có vết máu, chắc là do lúc ở Phong Thành bang bị máu của mấy tên đó dính phải. Đang muốn nói không phải thì bắp chân chợt thấy lạnh. Anh kinh ngạc mở choàng hai mắt, khó tin nhìn cô gái trước mặt.

Dạ Tuyết Ninh ngồi xồm xuống nền nhà, vén ống quần anh lên cao. Nhìn thấy chân anh không sao, cô thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tắt điện.

"Lần sau đừng về khuya như vậy nữa. Em sẽ lo."

Dạ Tuyết Ninh leo lên giường, kéo chăn trùm kín đầu. Cô không hỏi anh ở đâu lại có vết máu đó, cũng không yêu cầu anh giải thích với cô về sự việc sáng nay. Cô cứ thế đi ngủ, biết anh đã bình an trở về phòng cô đã hoàn toàn yên tâm. Con buồn ngủ nhanh chóng kéo đến đưa cô đi gặp Chu Công.

Vũ Vĩ Phong vẫn lặng im đứng giữa phòng, chằm chằm nhìn cô gái trên giường, đáy mắt anh thoáng phức tạp, một hồi lâu sau mới di chuyển đi vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Không khí trong phòng họp bao trùm bởi sự tĩnh mịch đến đáng sợ.

Ngoài trời, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng đáp xuống những đợt nắng dịu như một nàng kiều nữ e thẹn nhảy múa dưới vùng trời nhân gian.

Trong phòng, điều hòa đã được điều chỉnh ở mức trung bình tạo cho người dùng cái cảm giác mát mẻ thoải mái nhất nhưng sao mỗi người họ vẫn cảm thấy lạnh quá vậy nè? Từ lúc sếp lớn xuất hiện tới giờ, trên khuôn mặt điển trai không có lấy một điểm hòa nhã. Xem ra hôm nay lại có người phải chịu xui xẻo rồi.

Đám giám đốc trong phòng sợ tới toát mồ hôi hột. Tồn tại trong đó là một số thành viên có thân phận không bình thường và họ là người hiểu vị tổng giám đốc này hơn ai hết. Bên cạnh một tập đoàn đồ sộ, nắm giữ trong tay quyền thần tằm tằm chính thể giới là một Vũ thị hùng mạnh trong cả những phi vụ ngầm. Chính vì biết điều đó nên họ càng tỏ ra sợ hãi. Họ đã từng tận mắt chứng kiến vị tổng giám đốc trẻ tuổi này không một giây do dự xuống tay bắn chết một cấp dưới vì hành vi vô lễ nhất thời. Hành động anh dũng của người đó về sau được người trong công ty đồn thổi là anh hùng rom - gan to tay đĩnh.

Vũ Vĩ Phong tay gõ nhịp trên mặt bàn, hơi dựa vào lưng ghế. Đôi mắt sắc bén sáng như chim ưng lạnh lùng đảo quanh một lượt toàn thể cấp dưới, trên khuôn mặt tuấn tú không có lấy một điểm tức giận: "Tồn thất 15 tỷ?"

Đám người kia nét mặt tái xanh, không dám ho he lấy nửa lời dù đó là việc trả lời cho câu hỏi của tổng giám đốc bởi họ ý thức được làm vậy đồng nghĩa với việc tự tìm đến cái chết.

Vũ Vĩ Phong bình tĩnh nhìn một mảnh yên tĩnh trước mặt, môi anh cong lên, nhàn nhạt cười. Vị tổng giám đốc này của bọn họ sở hữu một khuôn mặt đẹp vượt xa minh tinh, duy nhất không bao giờ biết cười. Mỗi lần anh cười là một lần có người gặp họa.

Trong phòng yên tĩnh đến một cây kim rơi xuống cũng tạo thành một tiếng động lớn. Vũ Vĩ Phong từ từ siết chặt khớp tay, đôi đồng tử màu trà đào quanh chợt dừng lại ở một người đàn ông trung niên ngồi tít lỏi ra vào. Theo báo cáo trước đó, ông ta tên Tang Tịch, là người phụ trách dự án đầu tư lần này.

Khuôn mặt Tang Tịch trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt. Đôi chân ông ta run rẩy đặt dưới gầm bàn.

Vũ Vĩ Phong vẫn không thôi nhìn Tang Tịch, đôi chân anh vắt chéo tỏ rõ sự quyền uy của một vương tử, không cho phép đối phương coi thường.

"Tồn thất 15 tỷ?" Anh lần nữa hỏi lại.

"Rầm."

Tang Tịch vì quá sợ hãi mà trượt khỏi ghế ngã ngồi vào gầm bàn. Ông ta lồm cồm bò dậy lại nghe Vũ Vĩ Phong nói: "Lần sau là 30 tỷ?"

"Chuyện này sẽ không có lần sau, xin ngài hãy cho phép tôi được một lần lấy công chuộc tội. Cầu xin ngài!" Ông ta khản thiết nhìn vào mắt anh, lóc lên một tia hy vọng.

Vũ Vĩ Phong hoàn toàn không có dập tắt một chút hy vọng cuối cùng của ông ta. Môi anh hơi cong lên, nhàn nhạt cười: "Cắt giảm bốn năm tiền lương, hy vọng lần tới ông sẽ không làm tôi thất vọng. Nếu không, ông biết hậu quả rồi đấy."

Mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm. Thấy may mắn nhất vẫn phải kể đến vị tổng giám đốc tên Tang Tịch kia, may mắn thay hôm nay ông ta không phải bỏ xác tại nơi này. Là một phần của Vũ thị, mỗi người ngồi tại đây đều biết, để tồn tại ở Vũ thị họ phải đặt cược cả tính mạng của mình. Dù vậy, mỗi tháng số người nộp đơn xin việc làm vẫn cao ngất cả một văn phòng. Đơn giản là vì số tiền mà tập đoàn bằng lòng chi trả cho một tháng lương của nhân viên chính thức cao gấp mười đến hai mươi lần những công ty quy mô lớn khác, ngoài ra những hộ gia đình có con cái dưới mười tám tuổi sẽ được tập đoàn bao nuôi miễn phí, nhưng đổi lại Vũ thị chỉ yêu cầu lòng trung thành tuyệt đối từ phía họ.

"Tan họp." Anh khẽ khép đôi đồng tử lại, nhàn nhạt buông một câu.

Đám người trong phòng vừa nghe được hai từ "tan họp" như được giải thoát, vội vàng thu dọn đồ đạc, chỉ hận một nỗi không thể biến mất ngay tại chỗ.

Trong phòng họp rất nhanh chỉ còn lại mình Vũ Vĩ Phong. Ánh sáng từ bảng điện tử rơi xuống khuôn mặt anh, Vũ Vĩ Phong đưa tay day nhẹ huyệt thái dương, nhàn nhạt nói: "Còn thật thò?"

Dạ Tuyết Ninh nấp ở ngoài cửa, thận trọng thò đầu vào. Bỗng chợt nghe bên trong vọng ra âm thanh lười biếng của ai đó. Cô gãi gãi mũi, tay nắm chặt vạt áo, chậm rãi lết vào.

Không tình nguyện lắm, Vũ Vĩ Phong nâng cao hàng mi dài để lộ đôi đồng tử màu trà xa xăm, anh nhìn cô, đưa tay nhẹ vẫy: "Qua đây."

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp đôi mắt bò câu xinh đẹp, ngoan ngoãn bước tới.

Vũ Vĩ Phong dùng chân khều một chiếc ghế bên cạnh, anh kéo tay cô ngồi xuống, khẽ hỏi: "Hôm qua không phải rất sợ sao? Sao hôm nay đã đi làm rồi?"

Sáng nay lúc anh tỉnh dậy thấy người bên cạnh vẫn còn cắn răng cùng Chu Công giằng co đánh cờ. Nhớ lại một màn máu tanh xảy ra ở Vọng Nguyệt ngày hôm qua, anh phá lệ cho cô nghỉ phép một ngày. Không ngờ sáng hôm nay đến công ty vẫn thấy bóng dáng cô lượn lờ.

Dạ Tuyết Ninh dịch mông chỉnh lại tư thế ngồi, đem ly cà phê của Vũ Vĩ Phong uống một hơi cạn sạch, mới chậm rãi đáp: "Hôm nay đã không còn sợ nữa rồi."

"Ồ." Anh làm bộ kinh ngạc khiêu mi, tay ngẫu hứng sờ môi: "Vậy cũng không biết ai hôm qua khóc lóc mượn áo anh lau nước mắt?"

Mặt cô "bùm" một cái đỏ như đất khi, xua xua tay gượng cười: "Nước mắt có muối rất tốt trong việc giúp tẩy trắng áo."

Vũ Vĩ Phong nheo một bên mắt, đưa tay nâng cằm cô, mặt áp sát: "Không bằng em đổ cả túi muối vào đi. Hiệu quả biết đâu còn tốt hơn?"

Dạ Tuyết Ninh đã chuẩn bị hết tất cả trường hợp để phản bác, lại không nghĩ đến anh sẽ sử dụng mỹ nam kế trên người cô. Cô mở lớn hai mắt, ngây ngô nhìn khuôn mặt phóng to trước mặt. Vô tâm vô phách hai tay ôm lấy mặt anh, cười hề hề: "Hảo soái ca!"

Vũ Vĩ Phong đen mặt, gạt tay cô ra: "Không vui gì cả."

Ý định ban đầu của anh là hỏi tội cô vô lễ với áo sơ mi của mình, kết quả cuối cùng tội thì vẫn chưa hỏi được mà sắc thì đã bị cướp cả khối. Anh đưa tay

bóp trán, đoạn đứng dậy bỏ đi.

Mất thấy khuôn mặt "hảo soái ca" đột nhiên biến mất, cô khẽ giật mình, tay lau vội nước miếng, "vèo" một cái chiếc ghế xoay mạnh mẽ xoay tít mà người ngồi trên đó đã chẳng còn thấy đâu.

Vũ Vĩ Phong đi thẳng về phòng làm việc, Dạ Tuyết Ninh đi sau tiện tay giúp anh đóng cửa. Đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, Dạ Tuyết Ninh cúi đầu nhìn qua màn hình, không nhanh không chậm bấm máy: "Alo?"

Tiếng Thiệu Duy Thành trầm thấp truyền tới: "Cô rảnh không?"

"Có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì lớn, chỉ là hôm qua chưa mời cô được một bữa đoàn hoàng cô đã bỏ đi rồi, bằng không hôm nay cô rảnh, tôi đền bù cô?"

Dạ Tuyết Ninh chần chờ một chút, nghĩ mình nên tận dụng bữa cơm này mời lại anh ta, cô liền gật đầu: "Được!"

Đầu dây bên kia, giọng Thiệu Duy Thành thấp thoáng ý cười: "Vậy lát nữa tôi gửi địa chỉ nhà hàng cho cô."

Dạ Tuyết Ninh đang định nói, tốt nhất đừng có là nhà hàng Vọng Nguyệt thì đối phương đã cúp máy. Cô trừng mắt, bực bội đem điện thoại phi lên bàn, đặt mõng ngồi xuống ghế. Đột nhiên Vũ Vĩ Phong hạ bút, đặt chồng văn kiện đã kí sang một bên, nhàn nhạt mở miệng: "Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta ra ngoài dùng bữa."

Khuôn mặt Dạ Tuyết Ninh vận vẹo. Mẹ nó, anh trước không nói, sau không nói lại lựa đúng lúc này để nói. Nhưng... đừng đùa, một bên là ăn cơm với Vũ Vĩ Phong, bên kia là ăn cơm với Thiệu Duy Thành, không cần nghĩ cũng biết cô sẽ chọn ai.

Dạ Tuyết Ninh vội túm điện thoại như túm vàng, một giây đã biến mất khỏi phòng: "Chờ em một phút."

Vũ Vĩ Phong nhú chặt chân mày, không rõ cô gái này muốn làm gì.

Tròn một phút sau, cô mở cửa bước vào phòng, khuôn mặt phúng phính treo nụ cười rạng rỡ: "Em chuẩn bị xong rồi, mình đi."

Ánh nắng buổi chiều chiếu chênh vênh, trong một quán kem lụp xụp bên lề đường, Dạ Tuyết Ninh đưa tay chống cằm háo hức chờ đợi ly kem của mình.

"Nhiều năm rồi mà thói quen ăn uống của em vẫn vậy!" Hiên Chấn Nam khoanh gọn hai tay nhìn Dạ Tuyết Ninh ăn, thỉnh thoảng đưa lời gợi chuyện.

"Nói mới nhớ, anh và Vân Anh quen nhau cũng không nói với em một tiếng, có phải hai người đã không còn coi em là bạn rồi, phải hay không?" Cô trừng lớn hai mắt, làm bộ tức giận "ừ" một tiếng. Nếu hôm nay không phải đi ăn cơm với Vũ Vĩ Phong vô tình bắt gặp, cô sợ là mình sẽ còn bị giấu dài dài.

"Được rồi đừng tức giận nữa, bữa nay anh mời, chịu chưa?" Hiên Chấn Nam mỉm cười dịu dàng, hào phóng đẩy thêm ly kem của mình tới trước mặt cô: "Em lo mà ăn cho bẻ bụng đi kéo lại nói anh keo kiệt."

"Ai ui." Nụ cười trên môi Hiên Chấn Nam đột nhiên cứng đờ, tay xoa xoa eo, uất ức nhìn bạn gái: "Vân nhi, sao lại véo anh?"

"Không cho phép anh xài tiền lung tung."

Vâng, con bạn cô - Vân Anh đứng trước tình huống bạn trai cô ấy mời cô một bữa kem thì được liệt vào tội xài tiền lung tung? Dạ Tuyết Ninh đầu đầy hắc tuyến, ngập ngừng không biết nói sao cho phải.

"Em à, nhẹ tay một chút, nhẹ... nhẹ thôi. Anh đau!" Hiên Chấn Nam chân chó nắm tay Vân Anh cầu xin tha thứ.

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ cười chống cằm nhìn. Nhớ lại thời đại học, anh học trên cô và Vân Anh một khóa. Là học trò cưng của nhiều thầy cô giáo và là khuôn mặt điển trai của trường. Xung quanh anh lúc nào cũng có con gái vây quanh nhưng chẳng hiểu sao lúc đó anh lại để ý tới cô. Bây giờ nhìn lại, anh và Vân Anh mới thật sự là một đôi hoàn hảo.

"Phải rồi Chấn Nam, anh cũng làm ở Vũ thị sao?" Cô hỏi vậy là bởi hôm nay nhìn thấy anh gật đầu chào hỏi với Vũ Vĩ Phong.

Hiên Chấn Nam ngẩn người, Vân Anh cũng sững người, hình như cô ấy chưa hay việc này.

Anh là nhân viên mặt của Vũ thị, hay nói chính xác hơn là Phong Thành bang. Đầu thể nói cho hai người trước mặt biết điều đó được, rất có thể sẽ làm liên lụy tới họ. Anh không nên...

Hiên Chấn Nam cười trừ, như có như không làm một cái gật đầu. Anh hỏi: "Em có quan hệ gì với thủ... à Vũ tổng vậy?"

"Thanh mai trúc mã." Cô không chút suy nghĩ trả lời, báo hại Hiên Chấn Nam kinh ngạc, Vân Anh thì thâm thương trực tiếp té ghế.

Dạ Tuyết Ninh đâu thấy việc này có gì đáng kinh ngạc? Nhưng nhìn phản ứng của Vân Anh, ừm, cô chợt nhớ mình chưa từng hướng con bạn kể chuyện này thì phải.

Cô gãi gãi mũi, tội lỗi vội cúi đầu.

Vân Anh khó khăn bám ghế đứng dậy, đưa tay chỉ vào mũi cô, lắp bắp hồi lâu cũng không nói được một câu hoàn chỉnh: "Tao... thù..."

Đầu Dạ Tuyết Ninh cúi thấp lại càng ra sức cúi thấp, cô đưa tay quạt quạt, bỗng cảm thấy ngoài trời nóng hơn bình thường thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hộp Đêm Mị Cảnh

Ánh nắng buổi sớm nhường chỗ cho những đám mây xám ngày. Trông những đám mây đen ùn ùn kéo về, Dạ Tuyết Ninh nhăn mặt, tâm trạng tự nhiên khó chịu, muốn tìm một chỗ nào đó chuẩn bị tránh mưa.

Cô tá túc trước cửa một tiệm tạp hóa nhỏ, mở máy ảnh lên nghiêm túc xem lại thành quả hôm nay của bản thân, suốt cả một chặng sáng cô mới chỉ chụp được ba tấm ảnh ăn ý, quả thật là quá ít.

Dạ Tuyết Ninh phiền não tắt máy đem đi cất vừa lúc điện thoại cô đổ chuông, mắt thấy người gọi điện tới là Thiệu Duy Thành, chân mày cô nhăn lại.

"Alo?"

"Cô hiện tại rảnh không?" Tiếng Thiệu Duy Thành trầm thấp có từ tính truyền tới.

Dạ Tuyết Ninh vo đầu phiền não một hồi, đoán rằng anh ta lại muốn mời cô ăn cơm, cô dứt khoát nói dối: "Không rảnh."

"Vậy khi nào rảnh tới Mị Cảnh tìm tôi, tôi mời cô uống cà phê." Thiệu Duy Thành vẫn chậm rãi nói. Trước thái độ của cô, anh ta không có lấy một điểm tức giận.

Miệng cô kịch liệt co rút, mắt cô kịch liệt co rút, đến khuôn mặt cô cũng muốn kịch liệt co rút luôn. Bộ anh ta cuồng tiền à? Thế nào lại cứ muốn tiền trên người cô? Không đúng, có cái gì đó không đúng ở đây...

Dạ Tuyết Ninh quay ngoắt người, lệ rơi đầy mặt, cô thế mà đã quên mình đang tránh mưa bên cạnh Mị Cảnh. Tình huống này cũng quá cầu huyết đi. Xuyên qua màn mưa thấy Thiệu Duy Thành đang đứng ở cửa ra vào hướng cô nhìn tới, Dạ Tuyết Ninh cơ miệng co cứng, não bộ ngừng hoạt động, quên cả bịa lời giải thích.

Thiệu Duy Thành thấy cô nhìn qua, môi anh ta hơi nhếch lên, bật cười: "Tôi đã nói rồi mà, chúng ta rất có duyên."

Duyên cái em gái anh. Đương nhiên câu này cô chỉ thầm nghĩ chứ không dám nói ra.

Cô gờ tay gãi gãi mũi, cười hề hề hai tiếng, cất điện thoại, lấy túi xách che đầu phi tới: "Sao ở đâu tôi cũng gặp anh vậy?"

"Ý trời." Thiệu Duy Thành mỉm cười, vui vẻ đến nỗi hai mắt cũng cong lên.

Cô vỗ trán, gạt đề tài này sang một bên, bắt đầu xuất bản lời nói dối: "Tôi đang trong giờ làm việc nên vừa rồi mới nói không rảnh, anh thông cảm, thông cảm nha?"

Thiệu Duy Thành vuốt cằm suy tư, hình như đang thăm dò xem trong lời nói của cô có bao nhiêu phần là thật lòng.

Dạ Tuyết Ninh giọng gào kéo khoe miệng cười, cố gắng tỏ ra mình đang nghiêm túc lại chẳng ngờ người ta chỉ nhìn mình vốn không hề có suy nghĩ nào. Cô nghe trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ, nghi ngờ ngẩng lên: "Làm sao vậy?"

"Không có gì."

Cô khoe miệng co quắc, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thiệu Duy Thành nắm tay cô kéo vào bên trong. Mị Cảnh là hộp đêm nổi tiếng nhất ở thành phố A, nó có cái gì đó khác hoàn toàn với những hộp đêm khác và quan trọng là nó không mở cửa ban ngày, Mị Cảnh không mở cửa mà Thiệu Duy Thành vẫn vào được mới vi diệu chứ. Còn nữa, ở cái nơi này kiếm đâu ra cà phê? Kiếm đâu ra cà phê à?

"Lần đầu cô tới đây phải không?" Thiệu Duy Thành quan sát vẻ mặt cô, anh ta tự hào hỏi. Đơn giản Mị Cảnh là một phần của Phong Thành bang, Dạ

Tuyết Ninh chưa bao giờ tới đây cũng không có gì lạ bởi vào Mị Cảnh phải xuất trình thẻ thành viên, mà tấm thẻ này không phải ai muốn có đều có được.

Dạ Tuyết Ninh tròn mắt, há hốc mồm vẫn chưa thể thích ứng được việc mình đang đứng trong hộp đêm xa hoa bậc nhất thành phố A này. Cô tự nhiên rất khâm phục người nào lập nên nó, hẳn phải là một thiên tài.

Vì Mị Cảnh đang ở giờ giới nghiêm đóng cửa nên bên trong đa phần là nhân viên, chỉ có điều...

Dạ Tuyết Ninh mày đen đầy đầu, cố gắng liên tưởng cũng liên tưởng không ra lại có loại nhân viên nào ăn mặc như xã hội đen thế này khiến cô không còn dám liếc mắt lung tung nữa. Đột nhiên thấy mấy "nhân viên" đi ngang qua hướng Thiệu Duy Thành cúi người, cô hỏi: "Thiệu Duy Thành, anh làm gì ở đây?"

Anh ta ngáp ngừng một hồi mới nửa đùa nửa thật cười: "Phục vụ khách."

Sau đó chợt dạ ho khan hai tiếng mặc dù trong lòng vẫn luôn tự nhủ mình hoàn toàn không nói dối. Dù chức vụ có cao tới đâu, chỉ cần người đó còn kinh doanh thì vẫn phải phục vụ khách hàng không phải sao? Ừm, hình như có chỗ nào đó sai sai nhưng thôi mặc kệ cứ cho là đúng đi.

"Ông chủ Thiệu, ngài Vũ đã tới."

Thiệu Duy Thành mặt mày méo xệch. Đó, anh ta đã bảo có chỗ nào đó sai rồi mà.

Thiệu Duy Thành giờ chân đạp tên thuộc hạ lại hất phát hiện ra tên đó sớm đã ôm thân chuồn mất dạng. Anh ta sờ sờ tai, ngáp ngừng thu chân về, lại chẳng dám quay đầu đối diện với Dạ Tuyết Ninh.

Dạ Tuyết Ninh híp tròng mắt nguy hiểm, tức giận cấu mạnh cánh tay Thiệu Duy Thành khiến nó hằn lên vài dấu mèo cào dài. Anh ta là giám đốc thế nào lại nói mình là nhân viên phục vụ? Từ khi nào hộp đêm lại có cấp bậc giám đốc phục vụ rồi? Hừ, trắng trợn nói dối cô.

Thiệu Duy Thành nhú mày nhìn đau không dám nổi dậy. Lại nói trước mặt anh ta toàn thể đều là thuộc hạ Phong Thành bang, nếu anh ta kêu lên... Không! Không! Như vậy thì còn đâu đáng vẻ uy nghiêm của anh ta nữa! Vẫn là nên nhịn đi.

Dạ Tuyết Ninh sau một hồi mười lăm phút xuống tay ác độc cũng chịu ngừng lại, chợt nhớ mới rồi ngoài cửa mình cũng nói dối như vậy liền giả bộ ho hai tiếng, hướng Thiệu Duy Thành cười hề hề.

Khuôn mặt anh ta vì nhìn đau mà vằn vẹo, cúi đầu nhìn cánh tay bị ai đó chà đạp đến ửng đỏ của mình, mày rùng nhú chặt: "Dạ Tuyết Ninh, cô xuống tay thật ngoan độc."

Dạ Tuyết Ninh mặt dày đạt tới mức độ của Vạn Lý Trường Thành, khoác tay cười tươi: "Thiệu thiếu gia quá khen, quá khen rồi."

"Khách sáo rồi."

"Nên vậy."

Thiệu Duy Thành mặt đen đến lợi hại. Cả đời anh ta sống hai mươi chín năm qua cũng chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như vậy. Cuối cùng vẫn là Thiệu thiếu gia cúi đầu nhận thua trước.

Anh ta không dễ gì hẹn gặp cô nên một hai nhất quyết không chịu buông tha, cường ép cô theo anh ta đi gặp bạn.

Dạ Tuyết Ninh dờ khóc dờ mếu, chung quy vẫn là muốn khóc, cô với anh ta anh em thì không, tình nhân lại càng chẳng phải, thế nào mà anh ta cứ bám dính lấy cô thế?

Trước quyền uy của Thiệu thiếu gia, Dạ Tuyết Ninh không thể làm gì khác hơn là làm một cái đuôi đeo bám.

Thiệu Duy Thành dẫn cô đi hết dãy hành lang, tới một khúc cua thì quẹo vào. Cửa phòng không khóa, anh ta bước vào trước, thấy Dạ Tuyết Ninh vẫn đứng bên ngoài liền túm tay cô kéo vào luôn.

"Tới rồi à?" Thiệu Duy Thành nắm tay cô ngồi xuống ghế. Không màng người đối diện là ai, tự nhiên rót cho bản thân một ly rượu.

Không có tiếng trả lời. Đối phương vẫn ngồi trên ghế, cặp chân dài vắt chéo, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi. Anh ngồi đó, lạnh lùng mà lạnh nhạt, cao ngạo đầy uy quyền. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh đẹp tựa ngọc tạc thấp thoáng cái nhú mày, chỉ là giọt lệ nơi đuôi mắt kia vẫn không ngừng tản ra mị hoặc.

Dạ Tuyết Ninh ngậy ngậy cả người, não bộ rối cuộc đòi đình công: "Vĩ Phong?"

"Cô biết cậu ta à?" Thiệu Duy Thành sắc rượu, vội vàng buông ly xuống hỏi. Phải biết Vũ Vĩ Phong thuộc tầng lớp nào, một nhân viên quen như Dạ Tuyết Ninh mà có thể quen biết Vũ Vĩ Phong thì có thể không lạ sao?

Cô ngượng ngùng, len lén nhìn người đàn ông trước mặt, thấy anh không có ý phản đối mới dám thành thật trả lời: "Chúng tôi là thanh mai trúc mã."

"Phụt." Rượu phun tướng chừng ba thước lại bị Thiệu Duy Thành lấy giấy lau sạch. Đoạn quay sang Vũ Vĩ Phong, kinh ngạc há hốc mồm.

Vũ Vĩ Phong làm ngơ không thấy ánh mắt này của anh ta, anh liếc mắt nhìn cô, rồi lại nhìn cái tay đang nắm chặt của hai người, trong lòng tự nhiên nhói lên một cái không rõ ràng. Ngập ngừng đem ánh mắt thu về, như không có chuyện gì lên tiếng: "Làm sao em lại ở đây?"

Dù biết Vũ Vĩ Phong sẽ không ghen nhưng cô vẫn không kìm được cảm giác chột dạ, vội vàng giật khỏi tay Thiệu Duy Thành: "Em.. "

Sau một hồi cố gắng bình tĩnh lại, Thiệu Duy Thành đơn giản nghĩ cô đang ngại, cũng không làm khó cô: "Là tôi đưa cô ấy tới."

Hộp đêm Mị Cảnh không phải người bình thường như Dạ Tuyết Ninh có thể vào. Ở nơi này, chuyện gì cũng có thể xảy ra không riêng gì tình một đêm.

Vũ Vĩ Phong ánh mắt phức tạp nhìn cô, không hiểu sao trong lòng rất muốn nổi giận. Thiệu Duy Thành đưa cô đi cô liền đi? Cũng không màng xem đó là nơi nào? Vũ Vĩ Phong cảm thấy lo lắng, nhưng anh luôn cho rằng đó là anh quan tâm cô như một đứa em gái. Phải rồi, như một đứa em gái!

Đột nhiên, có tiếng gõ cửa, người bên ngoài kính cẩn thưa: "Ông chủ Thiệu bên dưới có mấy kẻ tự xưng là người của Diệu Huyền bang tìm đến gây chuyện."

Diệu Huyền bang? Cả Vũ Vĩ Phong và Thiệu Duy Thành cùng lúc nhíu chân mày. Theo sự hiểu biết của bọn họ, không thể nào là người của Diệu Huyền bang được. Mặc dù Liên Hoa là người ngang ngược, có thù tất báo, nhưng lời nói đáng tin. Cô ta đã nói một tuyệt đối sẽ không nói hai. Vậy thì rốt cuộc là kẻ nào đứng sau dàn xếp vụ này?

"Đề tôi xuống xem thử." Thiệu Duy Thành vừa nói xong đã lập tức biến mất.

Dạ Tuyết Ninh bản tính hiếu động song bẩm sinh đã thích chốn đông người, nghe vậy cũng vội chạy theo.

Vũ Vĩ Phong vừa muốn ngăn cản nhưng đã muộn, nhìn cánh cửa đóng sầm, gân xanh trên trán anh cuộn cuộn nổi lên.

"Ông chủ Vũ, ngài cũng đi luôn chứ?"

Vũ Vĩ Phong đưa tay bóp trán. Cơ thể anh phút chốc tản ra khí lạnh.

Đi! Phải đi chứ! Không đi ngộ nhờ Dạ Tuyết Ninh có mệnh hệ gì anh làm sao hướng ông bà Dạ ăn nói đây? Nhưng trước khi đi anh cần phải gọi một cuộc điện thoại đã.

Nhìn sắc mặt Vũ Vĩ Phong, hần ta sợ hãi run rẩy, lệ rơi đầy mặt. Nếu biết ông chủ Vũ cũng ở đây, có đánh chết hần cũng không muốn lên thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Dạ Tuyết Ninh Bị Thương (1)

Thiệu Duy Thành không vội lộ diện, anh ta đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống đại sảnh. Ánh mắt sáng như báo đêm đảo quanh một vòng nhanh chóng nắm bắt tình hình. Theo như những gì anh ta thấy được thì bên dưới có khoảng mười tên thân hình to cao, bụi bặm, đứng đầu là một người phụ nữ trông có vẻ nhỏ nhắn, vây quanh là đám thuộc hạ của anh.

Thiệu Duy Thành cẩn thận đánh giá người phụ nữ trước mắt, cô ta nếu đã là lão đại của đám người này vậy thì thân thủ hẳn không tầm thường.

Một tên đàn em bước lên ghé tai cô ta nói: "Liên Hoa tỷ tỷ, em thấy ông chủ của bọn chúng chính là đang khinh thường chúng ta mới không chịu xuất đầu lộ diện."

Liên Hoa? Thiệu Duy Thành cảm thấy hơi buồn cười. Ở đâu lại lôi ra một ả Liên Hoa nữa vậy? Tính đóng thế?

Anh ta vuốt cằm suy tư, trước mặt là một người phụ nữ cao gầy, thân bình bốc lửa được ôm gọn trong chiếc đầm đỏ ngắn chưa tới đầu gối. Quan trọng là... Thiệu Duy Thành đưa ánh mắt dừng lại trên bàn tay thon dài năm ngón sơn bóng nhẫy của cô ta... ả ta không thiếu ba ngón tay nào!

Ở hắc đạo, nữ xã hội đen khiến người nghe phải khiếp sợ, nếu Liên Hoa nhận đứng thứ hai không ai dám đứng thứ nhất. Danh tiếng của cô ta tuy vang xa nhưng lại chẳng mấy ai từng thấy mặt. Vì vậy người muốn giả mạo Liên Hoa cũng không phải chỉ có người này. Thông tin về Liên Hoa gần như đều bị phong tỏa, nếu không phải năm đó Vũ Vĩ Phong đuổi cùng giết tận Hắc Xã bang vô tình cứu về một mạng của cô ta có khi đến nay Phong Thành bang lớn là vậy cũng chẳng biết tới cái người tên Liên Hoa này.

"Liên Hoa" nghe tên đàn em của mình tường trình, bình tĩnh phát tay cho hần ta lui xuống, chậm rãi đốt một điếu thuốc tiếp tục ngồi đợi.

Trong lòng Thiệu Duy Thành thầm coi thường nhìn người phụ nữ ngồi dưới sảnh. Cô ta đến Mị Cảnh của anh kiểm chuyện chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới

việc sẽ phải đánh nhau sao mà mặc đồ như vậy? Là cô ta quá tự tin về thực lực của mình? Hay là đang coi thường Thiệu Duy Thành - anh?

Mị Cảnh được xây trên diện tích rộng trải dài. Từ lầu hai có thể quan sát toàn bộ quang cảnh dưới sảnh lớn. Như người ta vẫn nói, con người chẳng biết khi nào mình thật sự to gan. Dạ Tuyết Ninh cố vờn người ra ngoài lan can, chưa thấy rõ mặt của cô gái bên dưới, cô cố vờn xa hơn chút nữa. Một phút bất cẩn đặt tay vào khoảng không, cô sợ hãi nhất tịt mắt, trống ngực đập bùm bùm. Cô sẽ không phải cứ như vậy mà chết chứ? A, chết kiểu này cũng quá mất mặt đi!

Bất ngờ, một lực lớn kéo mạnh cô về phía sau. Trong khoảnh khắc thoát chết, Dạ Tuyết Ninh thầm cầu tạ chín phương trời mười phương đất. Cô cứ thế xén chút nữa được diện kiến lão Từ Thần già rồi. Nghịch ngu! Đúng là nghịch ngu mà! Cô thầm mắng mình trong lòng.

Thiệu Duy Thành buông tay ôm cô ra. Trong mắt xẹt qua tia lo lắng, nhủ mảy: "Ngu vậy! Ai bảo cô bắt đu trên đây?"

Dạ Tuyết Ninh đầu đầy hắc tuyến. Nhưng nghĩ lại thấy lời anh ta nói cũng không phải không có lý. Cô cắn môi, đành dè nén tức giận xuống.

Thiệu Duy Thành vừa lo lắng vừa tức giận trông thấy đáng về này của cô thì bật cười: "Chẳng lẽ tôi nói sai à?"

"Không sai!" Dạ Tuyết Ninh cọ cọ mũi giày, cơ hồ phát ra tiếng muỗi kêu.

Trong lòng Thiệu Duy Thành đột nhiên sóng sánh như mặt hồ phẳng lặng chợt lướt qua một cơn gió, anh ta đưa tay muốn xoa đầu cô nhưng lại bị cô né tránh, có chút thất vọng thu tay về, khẽ nói: "Cô đừng đứng đây nữa, nguy hiểm lắm, quay trở về phòng đi."

Dạ Tuyết Ninh nhìn anh ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Không phải cô không muốn để Thiệu Duy Thành xoa đầu mà vì đó là quyền lợi của Vũ Vĩ Phong, cô không muốn có ai cùng anh ngang hàng trong lòng cô.

Mọi người dưới sảnh vẫn đang ngây người chợt nghe tiếng bước chân trầm ổn dội tới, không ai bảo ai cùng đưa mắt nhìn qua.

Thiệu Duy Thành từ lầu hai đi xuống, ánh mắt sáng lạnh như báo đêm liếc nhìn từng người một bên dưới. Anh ta đi tới đâu, khí chất vương tử lan tỏa tới đó.

Nhân viên của Mị Cảnh thấy Thiệu Duy Thành xuất hiện, đồng loạt hướng anh ta cúi đầu: "Ông chủ Thiệu."

"Liên Hoa" biết người mình muốn tìm đã xuất hiện liền buông điều thuốc đang hút dở xuống, đứng dậy đi tới: "Tai nghe không bằng mắt thấy. Không ngờ ông chủ Thiệu đây còn đẹp trai, tuấn mỹ hơn cả những gì người ta vẫn thường đồn đại."

Nghe đồn? Vậy cô ta chẳng lẽ chưa từng nghe qua, kiểm chuyện với người của Phong Thành bang, kết cục sẽ không mấy tốt đẹp?

Thiệu Duy Thành ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi dựa lưng vào quầy bar: "Liên Hoa tiểu thư đúng là rảnh rỗi hơn người thường, tiểu thư không tận dụng thời gian chạy trốn khỏi sự truy nã của cảnh sát mà lại tới Mị Cảnh tìm Thiệu Duy Thành, tôi nói chuyện?"

Truy nã?

"Liên Hoa" nét mặt co cứng, nghi ngờ nhìn tên thuộc hạ đứng bên cạnh, cẩn thận dùng ánh mắt dò hỏi.

Một màn này đập vào mắt Thiệu Duy Thành khiến anh ta cong khóe môi cười đắc ý. Cô ta dám đóng giả là Liên Hoa lại không cho người đi điều tra qua người tên Liên Hoa thật đó? Có vẻ thú vị rồi đây!

Cảm giác được hấn ta trốn tránh ánh mắt của mình, "Liên Hoa" rót cuộc cũng tin những gì Thiệu Duy Thành mới nói kia tất cả đều là sự thật. Cô ta nắm tay che miệng ho khan một tiếng giả bộ bình tĩnh, trên mặt như không có chuyện gì khẽ cười: "Cũng không phải là chuyện mới ngày một ngày hai. Nếu Liên Hoa tôi dễ bắt như vậy thì giờ nào còn mạng ngồi đây cùng ông chủ Thiệu nói chuyện phiếm?"

Thiệu Duy Thành trong lòng thầm vỗ tay trước sự nhanh trí của cô ta. Người phụ nữ này, đúng là không đơn giản.

Anh ta cười nói: "Nhưng tôi lại nghe đồn Liên Hoa tiểu thư mấy ngày trước vì một số việc mà mất ba ngón tay?"

Liên Hoa: "Ông chủ Thiệu cũng nói là nghe đồn, vậy tin đồn có mấy phần là đáng tin?"

Thiệu Duy Thành: "Tiếc rằng chuyện này có vẻ là thật!"

Liên Hoa: "Tôi cũng không phải cô ta làm sao biết là thật hay giả..."

Thiệu Duy Thành: "... "

"Hoặc tiểu thư..." Thuộc hạ của cô ta vội lên tiếng nhắc nhở, nhưng ngu ở chỗ tên đó cũng nhanh mồm tiết lộ danh tính của "Liên Hoa" giả mạo.

Vị hoặc tiểu thư kia nói đến đó đột nhiên nghẹn lại. Mới nói chưa quá bốn câu thế nào đã bị bại lộ rồi?

Họ Hoắc? Chẳng lẽ là con gái của Hoắc Chi, Hoắc Doanh Doanh?

Ở thành phố A này họ Hoắc tương đối ít. Ngoài Hoắc gia đó ra cũng không tìm được nhà nào mang họ Hoắc thứ hai. Lại nói về Hoắc Chi, ông ta thường xuyên qua lại giữa hai giới hắc bạch, duy nhất chưa bao giờ gây thù kết oán với hắc đạo, như thế nào hôm nay lại có gan để con gái mình đến Mị Cảnh của anh ta gây chuyện đây? Chẳng lẽ là chê mình sống quá tẻ nhạt? Muốn làm chút chuyện gì đó cho vui nhà vui cửa?

Thiệu Duy Thành hít thở thật sâu, nguy hiểm gặp tất cả đồ trên quầy bar xuống sàn. Mặc kệ cô ta họ Hoắc hay họ Thoát, có lá gan tìm anh gây tội thì tốt nhất nên chuẩn bị thêm một lá gan lát chịu tội đi.

Tiếng thủy tinh rơi xuống sàn vỡ vụn dọa Hoắc Doanh Doanh nét mặt tái xanh. Cô ta sợ hãi lùi về sau lưng tên thuộc hạ nhà mình, cơ thể run rẩy.

Thiệu Duy Thành nhún nhảy cười, cảm thấy trước đó mình đánh giá người phụ nữ này quá cao. Hóa ra này giờ cô ta ở trước mặt anh đóng kịch, giờ không phải chỉ là tiếng cốc vỡ cũng dọa cô ta run lẩy bẩy đó sao?

Thiệu Duy Thành giận quá hóa cười, vừa giờ chân liền đạp gãy một chiếc ghế: "Khá khen cho một Hoắc Doanh Doanh, cô lại dám ở trước mặt tôi giờ trò?"

"Anh... anh cũng biết tôi là con gái của Hoắc Chi, chẳng lẽ anh không sợ?" Hoắc Doanh Doanh dù sợ chết nhưng vẫn cố làm cao.

"Sợ? Trên đời này lại có thứ gì có thể làm Thiệu Duy Thành tôi phải sợ sao?" Anh ta cười khẩy, vẻ mặt kiêu ngạo coi trời bằng vung.

Hoắc Doanh Doanh không biết nghe thấy điều gì, sợ hãi ngã ngồi ra sàn, mặt cô ta trắng bệch cắt không còn một giọt máu, kinh hoàng bò về sau: "Anh... chẳng lẽ anh là Thiệu Duy Thành... Thiệu Duy Thành của Phong Thành bang?"

Trước vẻ kinh hồn bạt vía của Hoắc Doanh Doanh, Thiệu Duy Thành bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế vừa được Đới Thạch mang tới, cặp chân dài vắt chéo, nhàn nhạt đưa mắt nhìn qua một loạt đám người trước mặt, nhìn thấy khuôn mặt vì hoảng sợ không ngừng đổi màu của bọn họ mà cảm thấy vô cùng thú vị.

"Phó thủ lĩnh, giết luôn chứ?"

"Không!" Hoắc Doanh Doanh bị một từ "giết" kia dọa sợ hoàn toàn mất đi lý trí, lồm cồm bò dậy chạy ra cửa. Thuộc hạ của cô ta dù vẫn chưa thôi sợ hãi nhưng vẫn mau chóng đi lên giúp cô ta mở đường.

Chắc chắn, xem ra Hoắc Chi dạy dỗ người của mình cũng không tệ, vẫn còn biết liều mình bảo vệ chủ nhân.

Thiệu Duy Thành nhếch môi cười tà mị, vẫy tay ra lệnh: "Bắt lấy bọn chúng, một tên cũng không được để chạy thoát."

"Vâng."

Sảnh lớn nhanh chóng diễn ra toàn cảnh đấu đá. Thiệu Duy Thành nhàn hạ ngồi trên ghế, như không có chuyện gì kêu Đới Thạch rót cho mình một ly rượu.

Mười phút sau, toàn bộ thuộc hạ dưới trướng của Hoắc Doanh Doanh bị khống chế. Một tên trước lúc bị bắt đã kịp cầm ghế ném mạnh về phía Thiệu Duy Thành.

Anh ta không chút sợ hãi nhún nhảy cười, chậm rãi nghiêng đầu né tránh.

"Á..."

"Rầm"

Nghe tiếng kêu thảm thiết, Thiệu Duy Thành ta quay lại, chỉ thấy Dạ Tuyết Ninh khắp người đều là máu nằm cuộn tròn dưới sàn, đem lưng đối diện với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Dạ Tuyết Ninh Bị Thương (2)

Thiệu Duy Thành chết lặng tại chỗ, quên luôn cả việc phải chạy lên xem. Trái tim anh ta hung hăng nhói lên đau như bị một thứ gì đó dùng sức đập mạnh vào. Không khí trong buồng ngực anh căng đầy, ngực phập phồng, hô hấp đều thật khó khăn. Cả đời anh ta nhiều năm đối diện với máu máu, cũng chưa lúc nào sợ hãi như lúc này. Tay anh buông thõng, đầu ngón tay run rẩy. Rốt cuộc vì sao lại thế anh ta đã chẳng còn lý trí đi tìm hiểu nữa rồi.

Dạ Tuyết Ninh khắp người đau nhức, xương cốt cũng như muốn vỡ vụn nằm bên cạnh mảnh vỡ của chiếc ghế. Hơi thở cô yếu ớt, gắng gượng cúi đầu nhìn cục thịt nhỏ trong ngực mình: "Nhóc con, em có bị thương không?" Rồi cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Đứa bé vùng vẫy thoát ra khỏi cái ôm của Dạ Tuyết Ninh, vừa khóc vừa lay mạnh người cô.

Quốc Bảo - một nhân viên phục vụ pha chế rượu bình thường hoảng hốt đẩy đám đông lao tới, ôm chặt đứa bé vào lòng, tiếng khóc của đứa nhỏ khiến hắn ta lo lắng. Vừa kiểm tra khắp người nó vừa quan tâm hỏi: "Quốc Thắng, em có bị thương không?"

Quốc Thắng lác đầu, nằm trong ngực anh trai mình hoảng sợ mà ngất đi. Cũng phải thôi, một đứa bé sáu tuổi đứng trước cảnh này cảm cực được tới lúc này đã là đáng khen rồi.

Đứng trên lầu hai, Vũ Vĩ Phong nét mặt tối sầm, cơ hồ vì quá tức giận mà siết chặt nắm đấm.

Dạ Tuyết Ninh bị thương? Lại có người dám làm con nhóc đó của anh bị thương?

Mắt Vũ Vĩ Phong hằn lên những tơ máu, ánh nhìn nguy hiểm như có thể giết chết bất kì ai đến gần. Anh sai bước đi tới, bế thốc cô lên lao ra cửa. Trước khi đi để lại một câu: "Bọn chúng, tôi muốn tự mình xử lý!"

Rất rõ ràng ý của Vũ Vĩ Phong chính là Thiệu Duy Thành muốn làm gì bọn chúng thì làm nhưng lúc hắn quay về tốt nhất người vẫn còn sống.

Sau khi Vũ Vĩ Phong rời đi, Thiệu Duy Thành mới chậm chạp lấy lại ý thức. Nắm tay anh siết chặt, thân người bồng bồng lửa giận nhìn kẻ làm Dạ Tuyết Ninh bị thương.

Tên đó tên Thạch Lâm, trước đó hoàn toàn làm theo bản năng, lúc này đây đối diện với một Thiệu Duy Thành khắp người tản ra mùi nguy hiểm, hắn ta hồi hận rồi, hồi hận lắm rồi!

Thiệu Duy Thành rất ít khi nổi giận, Phong Thành bang thuộc hạ ai cũng biết nhưng cũng biết một khi anh ta nổi giận kẻ phải chịu lửa giận đó không phải một câu "thê thảm" là có thể hình dung được.

Vũ Vĩ Phong lái xe cuồng loạn lao tới bệnh viện. Trong lòng anh ngoài lửa giận tất cả đều là lo lắng.

Dạ Tuyết Ninh bất tỉnh nhân sự được đẩy vào phòng bệnh. Cũng may vết thương dù bị đập trúng đầu nhưng không có gì nghiêm trọng. Hôn mê một lúc là có thể tỉnh lại.

Vũ Vĩ Phong đứng bên cạnh đầu giường, hoàn toàn không tin được sự hoảng hốt mới tồn tại trong lòng, nhưng rất nhanh anh quy đó vào lý do vì Dạ Tuyết Ninh là em gái.

Mị Cảnh.

Trước mặt Thiệu Duy Thành ngoài máu cũng chỉ là máu. Anh ta nắm chặt con dao, một cái chém xuống đứt lìa cánh tay của Thạch Lâm. Hoắc Doanh Doanh sợ hãi bị chặt hai tai hét lên, không chịu được cảnh này đã ngất xỉu.

Liên Hoa bình tĩnh dùng tay trái nâng cằm Hoắc Doanh Doanh, bàn tay phải hai ngón ngà ngón lướt trên khuôn mặt trắng bệch của cô ta: "Lại dám giả mạo là tôi? Cũng không sợ chết đi? Người đâu, mang dao tới đây."

Liên Hoa hất mạnh Hoắc Doanh Doanh ra, tay trái cầm dao đưa tới mặt cô ta.

"Xin chờ một chút."

Tiếng nói đàn ông vang lên. Hoắc Chỉ đầu tóc bù xù chạy tới, tí tắc đằng sau là đám thuộc hạ.

Thiệu Duy Thành vừa chém xuống một dao ngay tại chân của Thạch Lâm bị một đạo âm thanh này làm gián đoạn thì không vui ngẩng đầu quát: "Cút!"

Không riêng gì Hoắc Chỉ bị dọa đến run rẩy mà thuộc hạ của anh ta cũng sợ hãi cách anh ta thật xa.

Phó thủ lĩnh giờ nguy hiểm như vậy. Trước cứ tránh thật xa rồi tính.

Đưa mắt nhìn Hoắc Doanh Doanh một thân đầy máu cũng không đến nỗi lạnh lẽo, Liên Hoa mới có chút miễn nguyện thu dao về, bình tĩnh nhìn người mới tới, im lặng không lên tiếng.

Hoắc Chỉ trước bị khí thế của Thiệu Duy Thành dọa sợ, sau nhìn đứa con gái yêu quý thương tích đầy mình thì trong lòng xót xa, ông ta gấp gấp dùng ống tay áo chùi qua loa mồ hôi trên trán, run rẩy mở rộng cửa bước vào, lại không có gan bước tới chỗ Hoắc Doanh Doanh.

Thuộc hạ của Hoắc Chỉ vừa đuổi tới, nhìn một màn này thì ngoài lạnh trong nóng, cũng theo lão đại của mình bước vào.

Đội họ vào hết liền có người của Phong Thành bang đi ra đóng cửa.

"Thiệu... Thiệu thiếu gia, đây là có chuyện gì?"

Thiệu Duy Thành vút con dao trên tay xuống, đứng lên ngồi xuống ghế: "Câu này phải để tôi hỏi Hoắc tổng đây mới phải. Ngài lưu lạc ở hắc đạo nhiều năm hẳn cũng biết Thiệu Duy Thành tôi là loại người nào. Thế nhưng con gái của ông hôm nay trước không nói đến Mị Cảnh của tôi gây rối, sau thuộc hạ của Hoắc tiểu thư đây còn làm bạn của tôi bị thương. Chuyện này Hoắc Chi ông muốn tính thế nào đây?"

Câu cuối cùng Thiệu Duy Thành gầm lên, bao nhiêu tức giận cơ hồ đều ném vào trong đó.

Hoắc Chi kinh sợ lùi về sau một bước, không dám tin nhìn con gái mình, lại trừng lớn hai mắt nhìn Thịnh Lâm tay chân đứt lìa nằm thoi thóp gần đó, thảm nghĩ may mắn con gái ông còn chưa có thể thảm như vậy.

Trưa nay từ Hoắc thị trở về nghe thuộc hạ báo, "Hoắc Doanh Doanh tiểu thư đã dẫn người tới Mị Cảnh", ông bị dọa cho sợ chết khiếp. Con gái ông từ nhỏ đã mất mẹ, để bù đắp ông không ngừng yêu thương, dung túng con bé. Nhưng thật không ngờ rằng sẽ có một ngày vì sự che chở quá đáng của ông mà hại con bé mang họa sát thân.

Hoắc Doanh Doanh được ba già nuông chiều thành tự ngao, luôn muốn nắm được mọi thứ mình thích về tay, chẳng ngờ có một lần rù rê đám bạn đến Mị Cảnh phóng túng lại bị bảo vệ chặn ở ngoài cửa sống chết cũng không để các cô vào. Lòng tự trọng bị chà đạp khiến cô ta làm liều, không những đáp tội với Diệu Huyền bang, bây giờ đến Phong Thành bang cũng muốn truy cứu, chỉ sợ hôm nay nếu đưa được ra ngoài, nhẹ thì mất tay mất chân, nặng thì mất mạng.

"Vây... vậy Thiệu thiếu gia muốn giải quyết như thế nào?" Hoắc Chi lấp bắp, mặt trắng bệch, run rẩy được thuộc hạ đỡ sau lưng.

"Hắn ta..." Thiệu Duy Thành chỉ xuống Thịnh Lâm nói: "Còn phải đợi quyết định của Vĩ Phong giết hay là tha. Về phía con gái ông đối với tôi cũng không tính là đắc tội quá lớn, nhưng đối với Liên Hoa tiểu thư đây thì đúng là không nhỏ."

Liên Hoa?

Hoắc Chi mở choàng hai mắt kinh ngạc đan xen cả khiếp sợ. Con gái ông thế nào lại cùng lúc đáp tội với toàn những người mạnh thế này? Hơn nữa, Liên Hoa danh tính thần bí, khuôn mặt chưa mấy ai được nhìn, theo lý mà nói dù con gái ông có biết đến Vũ Vĩ Phong hay Thiệu Duy Thành cũng không thể biết hắc đạo còn có một người tên Liên Hoa được. Chẳng lẽ là có người kẻ?

Ông ta cẩn thận đánh giá sắc mặt của Liên Hoa nhưng rốt cuộc cũng không tìm được gì ngoài nụ cười như có như không. Liếc mắt thấy Hoắc Doanh Doanh đang ngất xỉu dưới chân cô ta, lại đưa mắt áy náy nhìn sang Thịnh Lâm, một mõi thờ dài một tiếng: "Cầu xin hai vị tha mạng cho con gái tôi, Hoắc Chi tôi nguyện dùng tính mạng này để thay thế."

"Lão đại!" Thuộc hạ của Hoắc Chi vội lên tiếng can ngăn.

Ông ta bộ dạng già nua giờ chỉ còn một mõi, đưa tay ngăn thuộc hạ, nói: "Không cần khuyên ta, ý ta đã quyết."

"Vây thì không cần, chỉ cần cô ta để lại một ngón tay là được..."

"Hai ngón."

Vũ Vĩ Phong bắt chợt xuất hiện khiến đám người có người khinh bỉ, có người khiếp sợ.

Liên Hoa vừa nhìn người tới là ai thì ánh mắt ngập ý cười, vội sửa lời: "Hai ngón!"

Vũ Vĩ Phong một đường thẳng đi tới ghế, ngồi xuống.

Hoắc Chi sắc mặt vốn đã trắng bệch giờ cắt không còn một giọt máu, lấp bắp: "Vũ... Vũ thiếu gia!"

"Ông có ý kiến?"

Vốn ông ta cho rằng, Hoắc Doanh Doanh lần này chỉ đáp tội với Thiệu Duy Thành, lại chẳng ngờ rằng còn có Vũ Vĩ Phong.

Bị hỏi, Hoắc Chi hốt hoảng lắc đầu: "Không... không có!"

Hoắc Doanh Doanh may mắn bảo toàn tính mạng được cứu ra ngoài, nhưng thuộc hạ của cô ta không một ai may mắn được như vậy.

Vũ Vĩ Phong đưa mắt lạnh lùng nhìn Thịnh Lâm, không mẫn không nhạt buông một câu: "Tất cả đem chôn sống."

Đôi Thạch sợ hãi lau mồ hôi hột, không dám chậm trễ sai thuộc hạ đi làm.

Liên Hoa vút con dao dính đầy máu xuống sàn, chậm rãi đứng lên rào bước tới: "Cảm ơn đã thông báo."

Vũ Vĩ Phong nhàn nhạt liếc nhìn Liên Hoa, không lên tiếng.

Trước thái độ lạnh lùng của Vũ Vĩ Phong, Liên Hoa vẫn cười: "Tôi thật rất tò mò, các anh giết người cũng không ít hơn tôi, thế nào vẫn còn sống được an nhàn tới giờ?"

Vũ Vĩ Phong đang đi lên lầu, nghe vậy cũng không dừng lại nói: "Vậy phải xem họ có bản lĩnh để bắt tôi không đã."

"Cha nuôi, sao vừa rồi người không trực tiếp ra tay?"

Vừa rồi anh ta bị Hoắc Chỉ bắt ở trên xe nên hoàn toàn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, tất cả chỉ được nghe kể lại từ phía thuộc hạ đi theo.

Hoắc Chỉ đau lòng nhìn Hoắc Doanh Doanh qua gương chiếu hậu. Ông xót xa hai ngón tay kia của con gái, mắt thấy bàn tay cô dù đã được băng bó nhưng máu vẫn nhuộm đỏ thì trái tim ông nặng trĩu, cảm giác còn đau đớn hơn khi chính mình bị thương.

Ra tay? Chẳng lẽ ông lại không muốn, nhưng Hoắc Doanh Doanh đáp tội với ai không đáp tội lại đi đáp tội với Phong Thành bang, lại còn có cả Diệu Huyền bang. Dù là ai đứng trước tình huống đó đều sẽ như ông thôi. Phong Thành bang... họ đâu không lại.

Ông ta thở dài một tiếng, dời ánh mắt nhìn sang người bên cạnh: "Phong Thành bang là một bang phái lợi hại đứng đầu, lần này Doanh nhi giữ được mạng trở về cũng coi như may mắn rồi."

"Phong Thành bang thật sự lợi hại như vậy sao?" Người thanh niên bên cạnh không can lòng hỏi.

"Họ chính là lợi hại như vậy đấy." Hoắc Chỉ vô lực tựa vào cửa xe, yếu ớt lên tiếng.

Ánh mắt anh ta híp lại, thâm ý nhưu mày đọc đi đọc lại cái tên "Phong Thành bang" hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gặp Thiệu Duy Thành Tại Bữa Tiệc (1)

Dạ Tuyết Ninh mơ mơ màng màng ngủ đến gần đêm thì tỉnh lại. Cô xoa xoa mi tâm, cảm giác cả người đau nhức, xương cốt đau như muốn nứt ra nhất là phần thắt lưng và đầu. Nhớ lại một màn mỹ nữ cứu trẻ con của mình hôm nay, cô không khỏi tặc lưỡi đắc ý, cảm giác làm anh hùng... cũng không tệ. Thế nhưng... sao không có một mống nào tới thăm cô vậy? Dạ Tuyết Ninh nhưu mày bắt mẫn.

Ngay tại lúc cô còn đang không ngừng oán thán thì đột nhiên có tiếng sột soạt vang lên. Cô co rúm lại trong chăn, sợ hãi tới mức bịt kín đầu chỉ để lộ ra con mắt đen, to tìm kiếm trong bóng tối.

Mặt trăng treo lơ lửng ngoài cửa sổ như mọi ngày bưng bưng khí thế chiếu xuống, xuyên qua cửa chớp chiếu đến từng góc ngách trong phòng bệnh. Dạ Tuyết Ninh mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Vũ Vĩ Phong. Anh ngồi kế bên cửa ra vào, trên tay cầm cuốn tạp chí ngẫu hứng thì giờ một tờ.

Nghe tiếng động anh ngẩng đầu, đặt tạp chí lên bàn, đứng dậy sai bước tới.

Dạ Tuyết Ninh ôm chăn nhích mãi vào trong tường nhường chỗ cho anh. Vũ Vĩ Phong cũng không khách khí nhưn một bên mày ngồi xuống.

"Cảm thấy sao rồi? Hết đau chưa?" Anh vuốt nhẹ mái tóc cô khẽ hỏi.

Dạ Tuyết Ninh ngăn người trước sự dịu dàng hiếm có của anh, ngu ngu ngơ ngơ gạt đầu, lút sau lại lắc đầu.

Mày kiếm anh nhưu chặt, hơi không kiên nhẫn hỏi lại: "Vậy rốt cuộc là hết hay chưa?"

"Chưa!" Giật mình khua tay không ngờ động đến vết thương sau lưng khiến cô đau đến nước mắt lưng tròng.

Vũ Vĩ Phong bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay kéo cô vào lòng, khẽ giọng năn: "Ngu ngốc!"

Dạ Tuyết Ninh nằm trong ngực anh hưởng thụ, chốc chốc lại ngẩng đầu lút sau lại cúi đầu tùm tùm cười, căn bản lời nói vừa rồi của anh đều bị cô đẩy từ tai này qua tai kia đẩy luôn ra khỏi tai rồi.

Sự việc chiều nay không gây thiệt hại nhiều cho quán. Sau khi "thanh lý" và giải quyết mọi chuyện xong xuôi, Mị Cảnh lại tiếp tục hoạt động. Số lượng khách ra vào vẫn lờ mờ không chút giảm.

Trong phòng, Thiệu Duy Thành hai tay cầm túi quần, thâm trầm nhìn vào màn đêm dày đặc mây đen qua khung cửa sổ sát đất, đáy mắt thoáng phức tạp.

"Ông chủ Thiệu, tôi... "

"Tôi không trách cậu." Thiệu Duy Thành đánh gãy lời đối phương, thanh âm như có như không truyền khắp phòng. Anh cố gắng gạt những hình ảnh về người con gái đó ra khỏi đầu, quay người lại đối mặt với Quốc Bảo: "Em trai cậu sao rồi?"

Quốc Bảo kinh ngạc, cậu ta cứ tưởng rằng lần này mình sẽ bị đuổi việc không ngờ ông chủ cậu không những không tức giận còn không đuổi việc cậu. Quốc Bảo không giấu được vui mừng, cả khuôn mặt rạng rỡ ý cười: "Cảm ơn ông chủ quan tâm, thằng bé chỉ có chút sợ hãi, giờ đã ổn rồi."

"Ổn là tốt rồi."

Thiệu Duy Thành nhìn theo cánh cửa từ từ đóng chặt, sau đó xoay người nhìn vào khoảng không mù mịt, cả thân người lười biếng dựa vào bệ cửa sổ, đôi đồng tử màu hổ phách âm ỉ. Ly cà phê trên tay bị anh khẽ lắc nhẹ, những giọt cà phê lỏng đọng không biết đã nguội lạnh từ bao giờ.

Môi anh hơi mấp máy, thanh âm cực nhỏ chỉ đủ mình anh ta nghe thấy: "Là thích sao?"

Vũ Vi Phong đáp ứng thỉnh cầu của Dạ Tuyết Ninh sẽ không nói cho ông bà Dạ biết sự thật chỉ nói rằng cô bị trượt chân ngã đập đầu, nhưng lại lấy danh nghĩa tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị cưỡng chế cô ở nhà một tuần.

Dạ Tuyết Ninh nằm gác chân trên giường, nghịch ngợm tung điện thoại trên tay. Kể từ vụ ẩu đả ngày hôm ấy, cô không gặp lại Thiệu Duy Thành nữa, điện thoại cũng không thấy anh gọi. Dạ Tuyết Ninh chột nghĩ, cũng không mấy bận tâm.

Chiếc dế yêu trên tay cô đột nhiên rung mạnh, dọa cô giật mình ngồi bật dậy. Mắt thấy người gọi tới là Vân Anh, cô nghiêng chặt răng cắn phần rìa thâm một câu: "Mịa nó, suýt rớt tim"

"Chuyện gì?"

"Tao đang đứng dưới nhà mày."

Dạ Tuyết Ninh nhú chặt chân mày, hồ nghi vén rèm cửa sổ. Ngay lập tức bóng dáng thon gọn nhỏ nhắn của Vân Anh đập vào mắt cô.

Dạ Tuyết Ninh một tay chống hông, tay kia gác lên cửa gỗ đứng chặn hoàn toàn lối ra vào. Mắt cô híp lại cảnh giác, quan sát Vân Anh một lượt từ đầu đến chân. Trời mùa thu buổi sáng nhiều gió, một vài lọn tóc của cô ấy bị gió thổi rối vương vãi trên má, khuôn mặt ửng hồng, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng, cô áo bị gió thổi dựng đứng.

Vân Anh làm như không thấy ánh nhìn soi mói của cô, lười biếng gờ tay chỉnh lại quần áo, đẩy Dạ Tuyết Ninh ra bước vào nhà.

Dạ Tuyết Ninh đóng cửa, nhanh chóng đuổi theo.

"Mày không đi làm, tới nhà tao làm gì?"

Thả túi xách lên bàn, Vân Anh vắt chân ngồi xuống ghế, đưa mắt dòm ngó xung quanh: "Ba mẹ mày đâu?"

"Xuống quê thăm bạn rồi." Dạ Tuyết Ninh từ trong bếp bưng một cái khay ra đặt trước mặt mỗi đĩa một cốc nước. Đem khay để qua một bên, cô ngồi xuống ghế, đối diện với Vân Anh, chậm rãi trả lời.

Đột nhiên Vân Anh "vụt" cái đứng dậy, lao ra mở cửa.

Dạ Tuyết Ninh hồ nghi nhíu mày, nghe chuông cửa vang lên một tiếng rồi dừng hẳn.

"Ai vậy?" Cô xỏ dép đi ra, hướng Vân Anh bình tĩnh hỏi.

"Xin hỏi, ở đây ai là Dạ Tuyết Ninh?"

Dạ Tuyết Ninh cẩn thận đánh giá người thanh niên trẻ tuổi trước mặt, nhàn nhạt gật đầu: "Là tôi, có chuyện gì?"

"Cô có chuyên phát nhanh, mời ký tên."

Người thanh niên đưa cho cô một cây bút cùng một tờ giấy. Dạ Tuyết Ninh mặc dù có hoài nghi nhưng vẫn đưa tay nhận lấy.

Đóng cửa, vừa quay đầu liền bắt gặp khuôn mặt xám xịt, cái môi đang vênh cao của Vân Anh, cô khẽ cười: "Làm sao vậy?"

Vân Anh dùng chân đá dép phi tới sofa hướng cô "hừ" một tiếng.

Khóe môi Dạ Tuyết Ninh co rút, đặt chiếc hộp lên bàn trà, cô một tay chống cằm, chớp chớp mắt đầy khó hiểu. Cô nhớ mình ăn ở rất tốt, dạo gần đây cũng chưa làm gì đáng tội qua cô ấy nha!

Tiếng chuông cửa lần thứ hai vang lên. Vân Anh cấp tốc đứng dậy, lắc lắc người vui vẻ ra mở cửa đến dép cũng chẳng buồn đeo, còn đầu đáng vẻ ỉu xiu như mới này?

Dạ Tuyết Ninh hí một bên mắt, vênh tai lên nghe ngóng: "Xin hỏi, ở đây ai là Vân Anh?"

Cự nhiên cũng là chuyển phát nhanh? Thế nhưng lại chuyển phát tới nhà cô? Dạ Tuyết Ninh cảm giác có chỗ nào đó không đúng, đúng lúc này Vân Anh nhảy chân sáo vào nhà, trong lòng ôm một cái hộp kích thước không khác của cô là mấy.

Trước con mắt tò mò của Dạ Tuyết Ninh, Vân Anh cười thấy rằng không thấy mắt đem lớp giấy bên ngoài xé bỏ. Nấp hộp vừa mở, đập vào mắt cô là bộ đầm dạ hội màu lam xê tả.

Vân Anh cầm chiếc đầm vui thích không buông xoay hai vòng đi vào phòng ngủ của Dạ Tuyết Ninh thay đồ.

Ồ...

Cô trở mắt đứng giữa nhà hoàn toàn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Vũ Vĩ Phong đột nhiên gọi tới. Phải biết anh rất ít khi chủ động gọi điện cho cô. Hai mắt Dạ Tuyết Ninh bật sáng, chuông reo chưa quá một tiếng đã bắt máy.

"Nhớ em rồi à?" Cô đem lớp da dày lượn ngang độ dài của Vạn Lý Trường Thành ra hỏi một câu như vậy.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng cô có thể tưởng tượng ra cảnh anh đang nhủ chặt mày kiếm kìm nén thứ gì đó trong lòng và sự thật Vũ Vĩ Phong đang phải kìm nén lực tay để không bóp vỡ điện thoại. Tay anh xoa mi tâm, thở hắt một tiếng, lạnh lùng hỏi: "Đã nhận được đồ chuyển phát nhanh chưa?"

Chuyển phát nhanh? Cô hơi nhủ cặp lông mày, quay đầu nhìn chiếc hộp hình chữ nhật vẫn "lãnh lặn" nằm trên bàn, ngay đến giấy bọc bên ngoài cũng chưa thêm bóc.

Dạ Tuyết Ninh "vèo" một cái thẳng lưng phóng tới, một hai đường đem lớp giấy xé bỏ. Nấp hộp mở ra, bên trong lại là một chiếc đầm dạ tiệc màu vàng nhạt.

Cô cầm điện thoại ở bên cạnh đặt bên tai, đem hồ nghi trong lòng mình hỏi: "Có phải anh muốn em cùng anh đi dự tiệc?"

Không phụ sự kì vọng của cô, Vũ Vĩ Phong lười biếng để lại một câu liền cúp máy: "Chuẩn bị đi, tối anh về đón em."

Trên trán cô trượt xuống ba vạch đen, tay run rẩy nhìn màn hình đã tắt ngấm, lồng ngực không ngừng phập phồng lên xuống có cảm giác muốn bạo phát.

Tất máy! Anh cự nhiên là lần thứ một trăm hai mươi một tắt máy của cô!

Vân Anh từ phòng ngủ đã thay xong đồ đi ra, nhìn thấy Dạ Tuyết Ninh đang nhe răng trợn mắt với cái điện thoại thì nghiêng đầu khó hiểu: "Mày làm sao vậy?"

"Vĩ Phong lại..." Dạ Tuyết Ninh càu nhàu quay đầu, nói tới đây thì nghẹn lại. Mắt cô khoa trương mở to, cảm thiếu điều rớt xuống.

Vẫn biết Vân Anh rất xinh, không ngờ khi khoác lên mình bộ cánh này còn đẹp xa những gì cô tưởng tượng.

Dạ Tuyết Ninh dịch chuyển con người.

Chiếc đầm của Vân Anh tinh xảo hai dây bó sát lộ ra từng đường cong cơ thể, nhất là phần eo thon gọn cùng bộ ngực đầy đặn cao vút. Dạ Vân Anh trước giờ luôn rất đẹp, căng mọng như lúc nào cũng có thể nhỏ ra nước, ga màu lam dịu nhẹ đem nước da trắng hồng của cô ấy tất cả đều thể hiện đến hoàn mỹ. Đặc biệt hơn ở chỗ hông vẩy xê tả kéo dài tới khi chấm đất, mỗi bước đi là một lần để lộ cặp chân dài thẳng tắp trắng như tuyết.

Cảm nhận được cái nhìn của Dạ Tuyết Ninh, Vân Anh xấu hổ cúi đầu đem ánh mắt dừng lại ở đôi giày cùng màu khảm đá quý dưới chân. Một vài lọn tóc bị động tác này của cô ấy làm cho tình nghịch nhảy múa trên đôi gò má phấn hồng. Thoạt nhìn vô cùng mỹ hoặc.

Cô hít sâu một hơi, ngập ngừng ngậm mồm lại, đưa tay hướng Vân Anh bật ngón cái: "Đẹp! Quá đẹp."

Thầm nghĩ, cô là phụ nữ nhìn thôi còn chịu không được, nếu là đàn ông thì chịu nổi sao?

Vân Anh hai má ửng hồng bị cô khen đến lúng túng: "Mày cũng mau thay đồ đi."

Dạ Tuyết Ninh nghe vậy mới chợt nhớ mình cũng có đồ đẹp, vừa nghĩ đó là đồ Vũ Vĩ Phong chọn cho cô liền không nhận được muốn ngay lập tức mặc thử. Nghĩ là làm, Dạ Tuyết Ninh ném điện thoại xuống sofa, hí hửng ôm hộp đồ về phòng ngủ. Lại ở chỗ của cô lại không có chuẩn bị giày, Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn không quá để tâm, phóng tới tú đem đôi giày Vũ Vĩ Phong lần trước tặng cô đeo vào chân. Chắc chắn, nhìn thế nào bộ váy này lại như được thiết kế ra vì đôi giày vậy?

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp Thiệu Duy Thành Tại Bữa Tiệc (2)

Váy của Dạ Tuyết Ninh là loại chiết eo, cúp ngực, thân váy dài tới đầu gối ôm gọn ba vòng tiêu chuẩn. Mặc dù cô có chút hơi gầy nhưng chỗ cần to vẫn to, chỗ cần nhỏ vẫn nhỏ được, lại không hề làm cô khó khăn khi di chuyển.

Ánh sáng mờ ảo đặc trưng của bữa tiệc chiếu xuống làn da trắng hồng sáng mịn của cô khiến cô trông như một khối thủy tinh dễ vỡ.

Dạ Tuyết Ninh nhìn khách khứa đông đúc vây chặt trong sảnh lớn, cô hít sâu một hơi, cảm giác có chút áp lực, động tác nhẹ này khiến hai tầng tóc mai bên tai rũ xuống, uốn lượn nhảy múa trên đôi vai trần mỹ miều. Cô đặc biệt đem mái tóc dài búi cao, tùy hứng thả rơi một vài lọn tóc, thoạt nhìn không có điểm gì là câu thả ngược lại càng trông mị hoặc câu hồn.

Hít sâu một hơi thu hết can đảm của mình lại, cô khoác tay Vũ Vĩ Phong chậm rãi bước vào.

Đây là một bữa tiệc xã giao, mỗi thành phần tham gia đều lợi dụng triệt để cơ hội này để tìm kiếm đối tác làm ăn. Đương nhiên cũng sẽ có một số đông ngoại lệ.

Không khí rôm rả vốn là người nào lo chuyện của người đấy không biết có ai trong đám đông hít một hơi cảm thán khiến mọi người không thể không kinh ngạc quay đầu nhìn.

"Đẹp trai quá!"

"Bọn họ thật đẹp đôi!"

"Đó không phải là tổng giám đốc tập đoàn Vũ thị sao? Người bên cạnh anh ta là ai?"

"... "

"... "

Bất giác siết chặt cánh tay Vũ Vĩ Phong, Dạ Tuyết Ninh không được tự nhiên cúi đầu, cô cắn cắn môi đỏ, hai má ửng đỏ vì ngượng ngùng, trông ngực tăng tốc đập kịch liệt.

Vũ Vĩ Phong lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh dọa đám người kia hít mạnh một ngụm khí lớn, sợ hãi lập tức vội quay đầu làm như này giờ mình vẫn đang nói chuyện, trước đó không hề phân tâm.

Đáy mắt anh xẹt qua một tia hài lòng, cúi đầu nhìn người bên cạnh, mày kiếm hơi nhú lại: "Sợ?"

Dạ Tuyết Ninh ngáp ngừng một lúc rồi gật đầu. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô cùng Vũ Vĩ Phong tham gia dạ tiệc nhưng nói không sợ tuyệt đối là nói dối.

Lén lút quan sát xung quanh thấy mọi người không đặt cô ở vị trí trung tâm nữa liền vội ôm cánh tay anh gấp gáp kéo vào.

Vũ Vĩ Phong đưa mắt cúi đầu nhìn cô cũng không phản kháng mặc cô kéo đi.

Đây là tiệc đứng, đàn ông không nói nhưng phụ nữ đeo giày cao gót có thể đứng được bao lâu? Dạ Tuyết Ninh cảm giác cơ đùi căng cứng, một mồi đến ngón chân cũng không buồn động.

Vũ Vĩ Phong đang nói chuyện cùng tổng giám đốc tập đoàn Đằng thị không biết có phải cảm nhận được sự khó chịu của cô hay không mà xin cáo lỗi với Đằng tổng kéo cô đến một chiếc sofa hiếm hoi trong sảnh lớn. Anh để cô ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh cô, ánh sáng mờ ảo huyền diệu chiếu xuống khuôn mặt anh khiến Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn không nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt tuần dật đó chỉ nghe giọng anh trầm thấp mà lạnh lùng, như sợ cô không nghe thấy liền áp sát tai cô nói: "Em trước ngồi đây, anh đi một lát rồi về."

Hơi thở của anh nóng bỏng phả vào tai, khiến lý trí cô gần như tê liệt, hai má đỏ ửng, ngu ngơ gật đầu: "Vâng."

Cũng biết cô là lần thứ hai đi dự tiệc, trong lòng anh không nén được mang theo lo lắng mà rời đi.

Dạ Tuyết Ninh đưa mắt quan sát khắp đại sảnh nhận thấy chiếc sofa này là chỗ khá tốt nếu nhìn không kỹ sẽ không thấy nó tồn tại, cô có chút an tâm, hạ tay bóp nhẹ bóp đùi để cứng. Chợt, ánh sáng trước mặt đã hiếm hoi giờ hoàn toàn tắt ngấm, Dạ Tuyết Ninh nhú chặt chân mày, khó chịu ngẩng đầu.

Bỗng chốc, môi cô lấy tốc độ ánh sáng kịch liệt co rút, lệ rơi đầy mặt, thế nào tên lừa đảo Lô Trí Hùng cũng ở đây cơ chứ?

Dạ Tuyết Ninh run rẩy đè chặt hai cánh môi, coi người trước mặt là không khí mà lần nữa cúi đầu, nhưng là tay không còn bóp đùi nữa.

Lô Trí Hùng khẽ lắc nhẹ ly rượu vang đỏ, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô. Khóe môi anh ta hơi cong lên rất giống nụ cười nhạo bám: "Có hay không

em đang moi chân, lên lút ở chỗ này tự mình xoa bóp?"

Dạ Tuyết Ninh nghiêng chặt hàm răng, xém chút nữa cảm túi xách nện thẳng vào mặt anh ta.

Đôi đồng tử màu hổ phách sáng quắc thu hết biểu tình của cô vào trong mắt, đột nhiên anh ta bật cười: "Em ngại?"

"Ngại?" Cô xua tay: "Người kia có phải đang vấy anh hay không?"

Chờ Lô Trí Hùng theo ngón tay cô nhìn qua, đáy mắt Dạ Tuyết Ninh lướt qua một tia giảo hoạt nhanh chóng cảm túi xách đập gót giày chuẩn đi.

Lúc chạy qua một nam phục vụ, cô hỏi và được biết phòng nghỉ ngơi dành cho khách ở lầu ba. Dạ Tuyết Ninh dáng người nhỏ nhắn, thoăn thoắt quẹo vào một căn phòng cậu ta đã chỉ.

Cô nhớ Vân Anh nói cô ấy và Hiên Chấn Nam cũng sẽ cùng tham gia bữa tiệc, thế nào cô quan sát lâu như vậy cũng không thấy hai người đó? Dạ Tuyết Ninh nghĩ nghĩ, thấy đầu đầu quá cô thôi không nghĩ nữa.

Thở hắt một cái, kiệt sức đặt tay trên đám nệm cửa xoay nhẹ, cảm giác dưới chân nhức nhối, cô đá giày cao gót, tay quăng túi xách lên bàn, mệt mỏi lết xác tìm đến giường.

Bên trong phòng hoàn toàn là một màu đen huyền vô tận, điểm sáng duy nhất hắt tới là ánh trắng le lói chiếu bên ngoài cửa sổ.

Dạ Tuyết Ninh hít sâu một hơi, gù lưng định nằm giả chết trên giường lại nghe trên giường có tiếng sột soạt dọa cô sợ đến tỉnh tỉnh thần. Ánh sáng của trăng non mờ ảo chiếu tới bóng dáng cao gầy nằm bất động trước mặt bên cạnh khung cửa sổ sát đất.

Cô thở phào một cái, vừa định xoay người tìm phòng khác lại nghe người trên giường có động thái, Dạ Tuyết Ninh cúi đầu, cố gắng mở lớn hai mắt đánh giá đối phương.

Người đó hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của cô, anh ta khẽ xoay người nằm ngửa trên chiếc giường trắng rộng, đôi đồng tử hơi mờ mờ hồ hồ mộng lung phủ một tầng sương mỏng.

Mơ màng trước mắt anh xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp, tựa hồ có điểm gì đó rất giống người trong lòng anh ta mấy ngày nay. Không kìm lòng được, anh đưa tay ra...

Dạ Tuyết Ninh đem mặt sát đến, bất ngờ bị người trước mặt kéo vào lòng. Anh ta rên khẽ một tiếng hình như bị đau nhưng là hai tay vòng chặt sống chết không chịu buông cô ra. Hành động đột ngột này khiến khuôn mặt góc cạnh như dao khắc hiện rõ trước mặt cô, Dạ Tuyết Ninh kinh ngạc kêu khẽ: "Thiệu Duy Thành!"

Tiếng kêu của cô khi vào tai Thiệu Duy Thành lại trở nên quẩn rũ lạ thường. Anh ta nâng nhẹ hàng mi dài cong như cánh quạt lên, đôi đồng tử mơ màng đã có chút điểm sáng, môi anh ta mấp máy hình như đang gọi tên ai đó.

Dạ Tuyết Ninh ngửi thấy trên người Thiệu Duy Thành mùi rượu nồng nặc thì nhúu mày cự quấy muốn ngồi dậy nhưng là nhiều lần vùng vẫy đều không được, bắt lực cô mặc nhiên để anh ta ôm, nghe Thiệu Duy Thành tha thiết gọi tên ai đó trong lòng cô thoáng hiểu kì đem tai đặt bên môi anh nhưng lúc này anh ta lại chỉ im lặng thờ đều đều.

Cho rằng Thiệu Duy Thành đã ngủ, cô cẩn thận chống tay sang hai bên vai anh ta ngồi dậy. Đột nhiên cánh vật trước mắt xoay vòng, Thiệu Duy Thành lật người nằm đè lên cô.

Anh ta hơi chống người dậy kéo dài khoảng cách giữa hai người. Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi đồng tử sáng như báo đêm của Thiệu Duy Thành chăm chú nhìn vào mắt cô. Ánh mắt anh ta mờ mờ hồ hồ phủ một tầng sương mỏng lóe điểm sáng nhưng chỉ một giây liền lại tàn. Dạ Tuyết Ninh sau một hồi sững sờ thì kịch liệt đẩy Thiệu Duy Thành ra, hoàn toàn không nhìn thấy một tia phức tạp cùng bất lực đan xen trong đáy mắt ấy.

Một tuần qua anh ta luôn cố gắng tránh mặt Dạ Tuyết Ninh, thế nhưng mỗi phút mỗi giây đi qua trong tâm trí anh chỉ có hình bóng của cô, lúc cô cười, lúc cô khóc ngay cả lúc cô tức giận cũng trở nên thật đáng yêu. Một khắc kia nhìn thấy áo sơ mi cô nhuộm đỏ một màu máu thì anh ta đã biết bản thân mình thích cô gái này rồi! Lúc mơ màng mở mắt nhìn thấy cô trái tim anh như đóa hoa gặp dịp bùng nổ trong tiết trời xuân ấm áp. Cảm xúc bị đè nén một tuần qua nhất thời không kìm được bắt đầu xáo trộn, men rượu khiến anh ta đánh mất lý trí mà điên cuồng hôn lên môi cô. Chưa đủ, lưỡi anh còn luôn sâu vào khoang miệng Dạ Tuyết Ninh, công thành đoạt đất dây dưa nửa cưỡng chế nửa dụ dỗ lưỡi cô cũng anh ta triền miên.

Dạ Tuyết Ninh ngậy ngậy cả người cảm nhận rõ ràng vật ẩm ướt mềm mại đang không ngừng càn quét trong khoang miệng mình.

Cô cố gắng đẩy Thiệu Duy Thành đang nằm trên người mình ra, khó khăn mở miệng: "Thiệu Duy Thành... anh mau tỉnh lại cho tôi... ưm... nhìn cho kĩ tôi là ai... Tôi là Dạ Tuyết Ninh không phải là người trong lòng anh đang nghĩ tới..."

Cô lúc này vẫn cho rằng Thiệu Duy Thành vì lầm tưởng cô là người con gái trong lòng anh ta yêu mà kích động.

Thiệu Duy Thành chìm đắm trong cảm giác mơ hồ, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm bất an của cô thế nhưng anh ta mặc dù không biết nội dung là gì vẫn thập phần quẩn rũ khiến anh ta muốn ngừng mà không ngừng được.

Dạ Tuyết Ninh tui thân dùng sức đâm mạnh vào lồng ngực Thiệu Duy Thành thế nhưng cự nhiên anh hoàn toàn không thấy đau. Bên khóe mắt cô long

lạnh vài giọt nước mắt, đột nhiên cảm thấy trước ngực man mát, cô kinh hoàng nhìn Thiệu Duy Thành đang cúi đầu trước ngực cô.

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt bờ môi đào giờ tay để lại trên mặt anh ta một bọt tai.

Thiệu Duy Thành bị đánh liền ngay người, lý trí đã hoàn toàn thanh tỉnh. Anh ta chống tay nhìn xuống khuôn mặt Dạ Tuyết Ninh đang đỏ ửng vì tức giận, vừa hối hận vừa tự trách: "Xin lỗi!"

Nhìn bên mi cô còn vương vài giọt nước mắt, anh muốn đưa tay ra giúp cô lau đi nhưng cuối cùng anh ta cũng không làm gì cả mà đứng dậy vỗ lấy áo khoác rồi đi.

Lấy chân chùi nước mắt, Dạ Tuyết Ninh cắn chặt răng, cơ thể run rẩy ôm đầu gối lùi dần vào góc giường. Cô thật không dám tin mình thế nhưng chỉ một chút nữa đã bị cưỡng bức.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thật Chỉ Coi Là Em Gái Sao?

Khoảng nửa giờ sau cửa phòng lần nữa bị mở ra, bóng dáng cao gầy của đàn ông bước tới nhưng Dạ Tuyết Ninh quá hoảng loạn hoàn toàn không hề phát hiện thấy.

Vũ Vĩ Phong một tay cầm túi quần, đóng cửa. Ánh mắt anh sáng như chim ưng lặng im nhìn người trên giường, thần thái anh mệt mỏi, nét mặt phức tạp.

Vừa rồi chạy khắp nơi tìm cô, may mắn đụng phải một nhân viên phục vụ, cậu ta nói cho anh biết cô đang ở phòng nghỉ trên lầu.

Vũ Vĩ Phong chậm rãi rảo bước tới. Trong ánh sáng mờ ảo của trăng non, anh nhìn đến mái tóc cô hơi rối, quần áo hình như có chút xộc xệch, trong lòng anh nhói lên một cái đau không rõ ràng, chỉ biết rằng anh không thích nhìn bộ dạng cô như vậy.

Cánh tay anh đưa ra muốn chạm vào người đang cuộn tròn mình trong góc giường kia nhưng rồi đưa đến nửa đường lại siết chặt tay thu về.

Cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Dạ Tuyết Ninh, anh hơi cúi đầu nhìn vào mặt cô. Vóc người cô nhỏ nhắn, đến khuôn mặt cơ hồ cũng nhỏ như vậy, chỉ cần một bàn tay anh cũng có thể che khuất mặt cô. Hình như cô đang ngủ, hàng mi dài rủ xuống, cong như cánh quạt khẽ run rẩy, bên mi còn đọng vài giọt nước mắt chưa khô. Vũ Vĩ Phong cảm thấy mình gần như hít thở không thông, lần thứ hai anh quan sát cô ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng vẫn luôn nhận thức rằng không yêu nhưng khi nhìn đến bộ dạng chật vật này của cô trái tim lại mơ hồ không thoải mái. Thật anh chỉ coi cô là em gái sao?

Đúng rồi, anh luôn chỉ coi cô như một đứa em gái. Vũ Vĩ Phong cố gắng ép tâm mình không được dao động. Ánh mắt trong một khắc trở lên băng lạnh, dường như tất cả những gì vừa tồn tại qua đôi đồng tử của anh chỉ là mộng ảo của người xem.

"Ừm..."

Anh liếc nhìn cô, thật nhanh kéo gần khoảng cách bằng nửa chiếc giường.

Dạ Tuyết Ninh khó chịu "ừm" một tiếng tỉnh dậy. Hàng mi dài cong mượt run rẩy mở ra để lộ đôi đồng tử lay động. Theo bản năng cô đưa tay dụi mắt lại trông thấy Vũ Vĩ Phong đang ngồi ở mép giường.

"Vĩ Phong?" Cô hồ nghi, cẩn trọng lên tiếng.

Thanh âm cô có chút khàn khàn nhưng nếu nghe không kỹ sẽ không nhận ra. Vũ Vĩ Phong bỗng chốc nhíu mày kiểm, lạnh nhạt "ừ" một tiếng.

Trong lòng mơ hồ thổi qua một cơn gió lạnh, lúc này đây cô rất muốn được anh an ủi, muốn được anh ôm chặt cô trong vòng tay to rộng của mình nhưng cô lại không có can đảm đó, không có can đảm đem tất cả những chuyện vừa phát sinh kể lại cho anh. Cô úy khuất rũ rèm mắt xuống, đem nước mắt cưỡng ép chảy ngược vào, đoạn hít một hơi thật sâu mới miêng cường hướng anh nở nụ cười.

"Xong rồi sao?"

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong hơi chút nhíu chặt, âm thanh trầm thấp không nhận ra một tia cảm xúc nào: "Ừ." Nói rồi anh đứng dậy, tay vừa đặt trên đám nệm cửa liền nghe người đằng sau lên tiếng.

"Em bỗng nhiên thấy hơi lạnh... Có thể... cho em mượn áo một lát không?" Dạ Tuyết Ninh xuống giường, cắn môi dưới, hai mắt nhắm chặt, móng tay dài đâm sâu vào da thịt khiến tâm cô bình tĩnh hơn một chút, môi cô nhấp máy thật khẽ thật khẽ nói ra. Cô sợ trên người mình có dấu hôn để lại, lại càng sợ Vũ Vĩ Phong phát hiện mà sinh ra chán ghét cô.

Nắm tay Vũ Vĩ Phong đặt trên đám nệm cửa bất giác siết chặt mà ngay cả chính anh cũng không nhận ra. Anh thẳng lưng đứng đó, không bỏ đi nhưng

cũng không xoay người.

Ngay tại lúc cô cho rằng anh sẽ cự tuyệt thì anh lại cúi áo choàng lên vai cô. Bàn tay anh nắm ngón thon dài tuyệt đẹp nhẹ vuốt mái tóc cô.

"Vĩ Phong, anh có một chút nào thích em không?" Không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đem câu hỏi bấy lâu nay chôn chặt trong lòng buột miệng thốt lên, nhưng cô không hề hối hận, cô cắn chặt môi dưới hồi hộp chờ đợi mang theo một tia hy vọng.

Nhưng hy vọng rồi cũng chỉ là hy vọng. Cô cảm giác bàn tay anh đang vuốt tóc cô hơi chút ngập ngừng, trái tim cô ở một khắc đó cũng như rơi xuống vực thẳm sâu không thấy đáy.

Vĩ Phong nói: "Thích chứ, anh luôn coi em như em gái, làm sao có thể không thích đây?"

Hoặc là sự thật, hoặc là giả vờ không biết. Lại là em gái?

Dạ Tuyết Ninh cong môi cười chua xót, cúi đầu che giấu sự thất vọng trong đáy mắt, cô rất muốn khóc nhưng lại ép mình không thể khóc vào lúc này.

Ánh trăng chiếu ngoài cửa sổ dường như cũng bị tâm trạng của cô ảnh hưởng mà trở lên ảm đạm vô cùng.

Hít một thật sâu, cô ngẩng đầu, cố gắng để giọng mình bình thường nhất mức có thể: "Em cũng thích anh."

Trong đêm tối, anh không nhìn được những điểm sáng lay động trong mắt cô cũng như cô không nhìn thấy một tia phức tạp trong mắt anh.

Vũ Vĩ Phong cố gắng lý giải từ thích của cô ở mức độ đơn giản nhất đó là tình cảm của một đứa em gái dành cho anh trai, nhưng trong thâm tâm cả hai đều biết thích của cô, không phải là thích của anh.

Không khí trong xe yên tĩnh đến khó thở. Vũ Vĩ Phong ngồi vắt chéo chân trên ghế trái, một tay anh gác lên cửa xe, hai mắt nhắm nghiền, lạnh lùng ra lệnh: "Về Dạ gia."

Tài xế nhận được chỉ thị vội vàng khởi động, đem xe nhanh chóng hòa vào dòng đường nhộn nhịp.

Dạ Tuyết Ninh dựa người vào cửa xe không chớp mắt nhìn những điểm sáng lướt nhanh bên ngoài, nhanh đến nỗi cô không kịp nắm bắt. Dường như chỉ cần chăm chú nhìn vào một điểm tâm trạng của cô sẽ tốt hơn vậy.

Dạ Tuyết Ninh đã quá nhập tâm, điện thoại đột nhiên reo lên dọa cô giật mình mất một lúc. Quay đầu nhìn Vũ Vĩ Phong, vẫn thấy anh hai mắt khép chặt trong lòng cô cũng không biết nên có tư vị gì.

Cô lấy điện thoại từ túi xách ra, hồ hững hờ mắt thấy cái tên đang xuất hiện trên màn hình.

"Vân Anh?"

"Tuyết Ninh, mày tới chưa? Tao và anh Chấn Nam kẹt xe nên đến muộn. Mày đang ở đâu? Tao qua chỗ mày."

Lời Vân Anh nói có chút nhanh kèm theo tiếng huyền não truyền vào tai cô. Hèn chi cô không tìm được cô ấy trong bữa tiệc mặc dù cô và Vũ Vĩ Phong đi trước một lúc, hóa ra là kẹt xe.

Dạ Tuyết Ninh gượng gạo cười, biết rằng Vân Anh sẽ không thể thấy nên cô cũng không cần phải che giấu.

"Mày tới muộn quá, tao đang trên đường về rồi."

"Á, làm sao có thể..."

Ánh đèn lê ông chợt chiếu vào xe. Dạ Tuyết Ninh bị chiếu tới thì có chút khó chịu nheo mắt.

Vũ Vĩ Phong vô tình nghiêng đầu, lại không tình nguyện phát hiện một dấu hôn mờ nhạt trên cổ cô, lông mày anh nhíu chặt, trong lòng không biết do đâu mà nhem nhối một ngọn lửa. Anh quả quyết nhắm mắt, quay đầu nhìn bên ngoài.

Từ lúc xuất hiện trong phòng cho tới giờ, Vũ Vĩ Phong luôn giữ thái độ trầm mặc về việc này. Anh không hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không quan tâm cô có khó chịu hay không, dường như dù cho cô có thật sự xảy ra chuyện thì cũng không liên quan tới anh vậy.

Cô và Vân Anh nói chuyện thêm một lúc nữa thì tắt máy.

"Tuyết Ninh?"

Dạ Tuyết Ninh bất ngờ, hồ nghi cho rằng bản thân mình nghe nhầm nhưng thật sự là Vũ Vĩ Phong vừa gọi cô. Nhìn thấy khuôn mặt anh từ từ quay lại, tâm trí cô bắt đầu có điểm không yên phận.

Xe chạy vào làn đường chuyên thuộc ô tô, ánh đèn đường cũng vì thế mà vững vàng chiếu vào không còn chớp nhoáng như vừa nãy nữa.

Dạ Tuyết Ninh cẩn thận đánh giá sắc mặt anh, nhưng như mấy lần trước ngoài khuôn mặt lạnh lùng cùng biểu tình không cảm xúc ra cô dù cố gắng mấy cũng không tìm được một chút gì mà cô mong muốn.

Thất vọng cúi đầu, cô mệt mỏi dựa vào lưng ghế.

"Dạ?"

"Biệt thự của Vũ gia đã tu sửa xong, sắp tới anh sẽ chuyển lại qua đó." Thanh âm anh trầm thấp, lạnh nhạt lên tiếng.

Vừa rồi nhắm mắt nhớ lại khoảng thời gian gần đây, anh thấy bản thân mình hình như đã mơ hồ để cô mặc nhiên nhem nhói một tia hy vọng với anh. Vẫn biết bản thân không hề yêu cô, anh nghĩ mình cần phải lạnh nhạt với cô thêm chút nữa.

Dạ Tuyết Ninh bất ngờ một hồi rồi cũng không có phản ứng gì lớn. Cô khẽ khép hai mắt lại, quay đầu nhìn ra bên ngoài, lặng lẽ dấu đi một giọt nước mắt mà trong lúc không kim nén được đã thoát ly khỏi lý trí lẫn dãi trên đôi gò má.

"Ừ." Cô không dám nói nhiều sợ anh sẽ phát hiện tâm trạng cô không tốt.

Vũ Vĩ Phong thâm trầm nhìn cô, trong đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng rất nhanh đã bị anh vùi lấp. Anh không nói gì nữa mà quay đầu về thế giới riêng của mình.

Hai con người, mỗi người nhìn một bên cửa xe. Không có tiếng nói chuyện, trong xe đột nhiên trở lên ngột ngạt.

Tài xế vượt vội một tầng mồ hôi hột, trong lòng bị không khí áp bức không không chế được lái có chút nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Riêng trong tình yêu đối với Vũ Vĩ Phong, Dạ Tuyết Ninh là người rất lạc quan, nếu hy vọng của cô bị dập tắt ngay sau đó liền bùng cháy một hy vọng mới. Hơn nữa, anh là mối tình đầu của cô, muốn từ bỏ thật không can lòng. Lặng lẽ yêu anh sáu năm, trong sáu năm này không ít lần xảy ra tình trạng như hôm qua nhưng ngủ một giấc tâm trạng của cô liền có thể ổn định. Nói cô mặt dày? Về điểm này Dạ Tuyết Ninh luôn tự hào về độ dày của da mặt mình, bởi vậy nên sáu năm qua cô mới có lòng đeo bám Vũ Vĩ Phong dai dẳng như vậy, có thể nói là kiên trì ngang tuổi thọ của gián, đảm không ngắt, đập không chết.

"Anh Vĩ Phong... "

"... "

"Anh Vĩ Phong? "

"... "

"Anh Vĩ Phong!"

Vũ Vĩ Phong rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, mày kiếm anh nhíu chặt làm giọt lệ tại đuôi mắt trái như ả như hiện, đẹp đến trí mạng.

"Nếu em rảnh như vậy liền về làm việc đi."

"Em... " Dạ Tuyết Ninh ủy khuất, đang định nói không muốn thì lại nghe anh không kiên nhẫn gầm nhẹ: "Mau lên."

Dạ Tuyết Ninh chớp chớp đôi mắt to tròn hồi lâu cũng không thấy Vũ Vĩ Phong đổi ý, cô không thể làm gì khác hơn là ôm theo khuôn mặt ủ rũ rời khỏi phòng làm việc của anh.

Sáng nay lên văn phòng của Vũ Vĩ Phong không hiểu nguyên do vì sao cô lại bị thư kí Hạ ngăn lại, nói cần mình vào thông báo một tiếng. Sự tình này trước đó chưa bao giờ xảy ra. Dạ Tuyết Ninh thờ dãi một tiếng, không muốn đi tìm nguyên nhân của nó.

"Thieu thiếu gia, người đến tìm Vũ tổng sao?"

Thieu thiếu gia? Thieu Duy Thành? Dạ Tuyết Ninh đang đứng chờ thang máy chợt nghe thư kí Hạ nói vậy, trong đầu cô đầu tiên nghĩ đến người tới là Thieu Duy Thành. Hai vai cô run rẩy, nắm đầm siết chặt khiến móng tay dài đâm sâu vào da thịt cô đau nhức. Cửa thang máy bằng kim loại phản chiếu tất cả lỗi bất an của cô lên đó. Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi dưới, vì sợ hãi mà khuôn mặt trắng nhợt, trống ngực trong lồng ngực cô không ngừng tăng tốc, ý nghĩ chạy trốn chợt lóe trong đầu.

"Ting!"

Cửa thang máy "ting" một tiếng mở ra, Dạ Tuyết Ninh dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt vào bên trong, sổng chết ấn nút đóng cửa. Chỉ khi cửa sắt đóng lại hoàn toàn, cô mới dám buông lỏng để cơ thể dựa vào tường sắt, thân thể cô không có sức lực theo bức tường trượt dần xuống.

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Phải rồi, anh ta là bạn của anh Vĩ Phong.

Dạ Tuyết Ninh dùng tay đè chặt ngực trái, mỗi dưới cô bị cắn chặt sắp muốn bật máu, hình ảnh ngày hôm qua như một đoạn phim chân thật rõ rệt tái hiện trong đầu cô.

Dạ Tuyết Ninh thu hai chân lại, vùi mặt vào giữa gối. Cô không khóc, cô không yếu đuối đến mức chỉ vì việc đó mà khóc chỉ là trong lòng cô rất bức bối, khó chịu. Thầm nghĩ, thật may mắn vì hôm nay đã chọn đi bằng thang máy nhân viên.

Lại nói về Thiệu Duy Thành.

Anh ta nghi ngờ nhìn cửa thang máy vừa khép chặt, trong lòng tự giễu cợt bản thân tại sao nhìn ai cũng liên tưởng đến cô ấy?

Từ khi nào một Thiệu Duy Thành ngao nghể luôn coi phụ nữ là đồ chơi lại xem trọng một người như vậy? Hỏi ra đến chính anh ta cũng thấy buồn cười, nhưng là trái tim anh không nghe lời cứ vô ý thích cô như vậy.

Nhớ lại một loạt hành động đáng khinh bỉ của mình ngày hôm qua, anh ta vẫn luôn tự trách và hối hận. Có khi nào chỉ vì vậy mà sau này đến bạn bè cô và anh cũng không thể làm? Vừa nghĩ đến đây trái tim Thiệu Duy Thành liền đau đến khó thở.

"Thiệu thiếu gia, mời." Thư kí vào thông báo rất nhanh đi ra, hơi cúi người mở cửa.

Thiệu Duy Thành đang miên man suy nghĩ bị giọng nói bất ngờ của thư kí Hạ kéo lý trí trở về. Anh ta hướng cô cười một cái, bước vào.

Sau khi Thiệu Duy Thành vào phòng cửa liền bị đóng lại.

Anh ta đi thẳng tới sofa ngồi xuống, không nói gì khẽ khép hai mắt lại.

Vũ Vĩ Phong cũng không để tâm, tiếp tục gạch mấy đường trên bản giấy photo trước mặt.

Thư kí Hạ lần thứ hai đi vào bê theo một cái khay đặt lên bàn mỗi bên một cốc nước rồi nhanh chóng lại đi ra.

Thiệu Duy Thành mở mắt, ngồi thẳng dậy đem nước trong ly chút bỏ, khun một chai rượu lấy từ tủ rượu trong phòng làm việc của Vũ Vĩ Phong đổ vào ly, hờ hững nói: "Đừng làm việc nữa, lại đây cùng mình uống vài ly."

"Không rảnh." Vũ Vĩ Phong không ngẩng đầu, lạnh nhạt lên tiếng.

Thiệu Duy Thành cũng không mời nữa, tự nhiên đem văn phòng của Vũ Vĩ Phong làm nhà, uống cạn một cốc lại rót thêm một cốc nữa.

"Xảy ra chuyện gì?" Vũ Vĩ Phong chợt ngừng bút, đứng dậy đi tới ngồi đối diện Thiệu Duy Thành. Anh nhảy bén nhận ra hôm nay tâm trạng của cậu ta hình như không tốt.

Anh ta ngửa cổ uống cạn một ly rượu nữa, nét mặt thống khổ: "Mình hình như thật sự thích cô ấy rồi."

Vũ Vĩ Phong liếc mắt nhìn người đối diện một cái, hờ hững hỏi: "À?"

"Dạ Tuyết Ninh." Lại bung một cốc rượu lên uống cạn Thiệu Duy Thành mới nói.

Nắm tay Vũ Vĩ Phong đặt trên tay ghế bắt giác siết chặt. Thế nhưng biểu tình trên mặt anh lại hết sức bình tĩnh, hoàn toàn không nhận ra hàng động của bản thân vừa rồi.

"Thanh Long vô cớ chặn đánh người của Phong Thành bang chúng ta, cậu đi xử lý đi."

"Ừ." Không hề phản đối, Thiệu Duy Thành đứng dậy bỏ đi.

Thư kí Hạ lần thứ ba vào phòng thu dọn đồ uống liền nhanh chóng muốn rời đi.

"Chờ đã." Vũ Vĩ Phong ngồi khép mi dựa tại lưng ghế đột nhiên lên tiếng.

"Vũ tổng còn có chuyện gì dặn dò?" Thư kí Hạ không nhanh không chậm xoay người, chuyên nghiệp đợi chỉ thị.

Anh do dự ba giây nói: "Lần sau Thiệu Duy Thành đến cứ để cậu ta vào thẳng không cần thông báo."

"Vâng."

"Còn nữa."

"Dạ?"

Lần này anh suy nghĩ có chút lâu, thân thể anh đổ dài ra lưng ghế, hai tay day mạnh huyết thái dương: "Lần sau Dạ Tuyết Ninh của phòng marketing tìm đến, cứ như hôm nay trước thông báo với tôi một tiếng."

Thư kí Hạ mặc dù nghi hoặc vẫn giữ đúng chức vị chỉ làm không hỏi.

Dạ Tuyết Ninh sau khi mệt mỏi lê xác về tới phòng làm việc liền đổ rạp ra bàn giả chết, mặc kệ Vân Anh có gọi như thế nào cũng không mở mắt.

Ngoài ý muốn gặp Thiệu Duy Thành ở đây, cô thật không dám nghĩ nếu như lúc ấy mà đụng mặt cô phải phản ứng thế nào? Dẫu biết hôm qua là Thiệu Duy Thành uống say nhầm tưởng cô là người khác nhưng suýt chút nữa anh ta đã cưỡng bức cô là sự thật không thể phủ nhận. Dạ Tuyết Ninh mặc dù không quá trách anh ta nhưng không phải là không hề trách cứ. Nên tha thứ hay là không?

Cô quay mặt vào tường lại tiếp tục miên man suy nghĩ.

Cô không hề chán ghét Thiệu Duy Thành. So với Lô Trí Hùng còn có điểm thích anh hơn. Nhưng sau sự việc ngày hôm qua, cô sợ bản thân khó có thể đối mặt với anh như lúc trước.

"Aizzz, sao lại khó nghĩ như thế này?"

"Cái gì khó nghĩ?" Vân Anh ghé sát tai Dạ Tuyết Ninh đề cao âm lượng thành công lôi kéo cô từ chín tầng mây trở về.

Dạ Tuyết Ninh giật mình ngồi thẳng người, con ngươi đảo nhanh một vòng.

"Cái gì khó nghĩ? Hử?" Vân Anh không buông tha hỏi lại.

"Trưa nay không biết nên ăn cơm với gan bò hay lòng bò."

"Mông bò."

"Ý kiến không tồi."

Trên trán Vân Anh trượt xuống ba vạch đen, bản thân có chút nghẹn lời.

"Mày cứ tiếp tục nghĩ đi, chỗ tao còn vài việc chưa kịp xử lý, tao về làm nốt." Nói xong Vân Anh đạp chân bàn, ngồi trên ghế lần về bàn làm việc.

Thực ra Vân Anh rất lười, bàn làm việc của cô và cô ấy không cách nhau là mấy nhưng lần nào cũng ngồi trên ghế đạp chân bàn phi qua phi lại, cơ hồ tìm khắp phòng marketing sớm đã chẳng tìm nổi chiếc bàn nào lành lặn rồi.

Sau khi đuổi được con ruồi là Vân Anh đi, cô lại tiếp tục nằm giả chết ra bàn, nghiêm túc lần nữa suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dạ Tuyết Ninh, Liên Hoa Và Tên Trộm

Tập đoàn Vũ thị, phòng marketing.

"Có thể gặp tôi một lát không?"

Dạ Tuyết Ninh do dự một hồi rồi cũng đồng ý: "Được."

Khi cô tới thì đã thấy Thiệu Duy Thành. Anh đang ngồi tại chiếc bàn nằm cạnh bên cửa sổ, ánh mắt thâm trầm nhìn ra bên ngoài. Trông thấy cô, anh ta khản trương vội đứng dậy.

Nội tâm Dạ Tuyết Ninh đấu tranh dữ dội. Lúc nhận được điện thoại của anh ta, cô phần nào cũng đoán được mục đích cuộc gọi là gì, giờ khi đã trước mặt, cô càng khẳng định suy đoán của mình là đúng.

Ánh mắt Thiệu Duy Thành phớt lạt nhìn vào mắt cô, lại bất gặp sự trốn tránh của cô thì thất vọng cúi đầu, nhưng nghĩ đến sự sai lầm của mình vào tối ngày hôm đó, anh ta liền vực dậy tinh thần.

Nhìn thấy Dạ Tuyết Ninh ngồi xuống, Thiệu Duy Thành cũng theo cô ngồi lại ghế của mình.

Phục vụ đi tới hỏi hai người muốn gọi thức uống gì. Dạ Tuyết Ninh chọn một cốc capuchino đá còn Thiệu Duy Thành lại chọn một tách cà phê không đường.

Nhân viên vừa đi không khí lại bắt đầu trầm xuống. Anh ta do dự một hồi, sắp xếp cân trọng các câu từ trong đầu mới nói: "Chuyện tối hôm đó, thành thật xin lỗi cô, Tuyết Ninh."

Tay Dạ Tuyết Ninh đặt dưới gầm bàn run khẽ, né tránh cái nhìn của Thiệu Duy Thành. Cô đã suy nghĩ kỹ rồi, thật ra cô cũng không hoàn toàn trách anh ta, chỉ có điều ở trước mặt anh làm sao cô cũng không thể tự nhiên như trước.

Trái tim Thiệu Duy Thành hơi nhói lên một chút, anh ta lại do dự một lát mới ngập ngừng nói tiếp: "Hôm đó là tôi uống say, lầm tưởng cô là người khác, Tuyết Ninh, cô không trách tôi chứ?"

Trong lòng anh ta dù không muốn thừa nhận nhưng anh ta chính là đang giả bộ đáng thương cầu xin một chút mềm lòng của đối phương.

Dù biết làm vậy là hèn nhát nhưng không làm vậy anh sợ rằng sau này ngay cả cơ hội làm bạn bè với cô anh ta cũng không có.

Phục vụ cầm một cái khay đi tới, đặt trước mặt mỗi người một chiếc ly sứ, sau khi chúc khách hàng thưởng thức ngon miệng liền yên lặng rời đi.

Thiệu Duy Thành mong chờ nhìn cô, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh.

Nhìn biểu tình của anh ta, cô rút cuộc cũng mềm lòng, nhắc tay cầm thìa khuấy nhẹ tách capuchino.

"Tôi tha thứ cho anh."

Thiệu Duy Thành nghe vậy mới thở hắt một tiếng, bụng tách cà phê của mình lên nhấp một ngụm, ánh mắt đặt cách miệng cốc lại thận trọng đánh giá sắc mặt cô, thấy trong mắt cô vẫn còn chút lưỡng lự thì thất vọng cúi đầu.

Ngồi một lúc anh ta có điện thoại phải rời đi. Lúc đứng lên, suy nghĩ gì đó lại ngồi xuống.

"Tôi đưa cô về."

Dạ Tuyết Ninh lắc đầu, cười khê: "Lát tôi tự mình về cũng được, anh mau đi đi đừng để người ta phải đợi."

Thiệu Duy Thành ngập ngừng một lúc, thấy ánh mắt thúc dục của cô thì thở dài đứng dậy rời đi. Anh ta vừa đi khỏi thì Dạ Tuyết Ninh cũng ra về.

Trời cuối thu, ban ngày cũng nhiễm cái lạnh.

Dạ Tuyết Ninh cúi đầu, đưa tay kéo khóa áo cao tới tận cổ mới cảm giác ấm hơn một chút. Cô thỏa mãn định xốc lại túi xách trên vai lại đột nhiên cảm thấy vai trái trĩu nặng rồi hoàn toàn nhẹ bỗng đến khi cô kịp nhìn thì đã không còn thấy túi xách đâu nữa.

Có trộm?

Nghĩ đến trong ví còn có ảnh của Vũ Vĩ Phong, Dạ Tuyết Ninh liền khẩn trương đến đứng ngồi không yên, trong lòng thầm đem tổ tông mười tám đời nhà tên trộm ra mắng xối xả.

Buổi sáng quận B không đông người lắm, Dạ Tuyết Ninh tâm trạng bồn chồn tìm kiếm xung quanh cuối cùng cũng tìm được kẻ trộm đã giật đồ của cô.

Mắt cô trừng lớn cơ hồ phun ra lửa, vội vàng đuổi theo, vừa chỉ tay vừa hét lớn: "Có trộm."

"Có trộm."

"Có trộm."

"Có..."

Từ "trộm" chưa kịp phun ra đã bị cô nuốt "lực" một cái chui lại vào cổ họng.

Một cái bóng màu đen từ trên lầu hai của một quán cơm nhảy xuống. Vâng, chính là nhảy xuống lao thẳng vào tên trộm.

Dạ Tuyết Ninh kinh hãi, mắt mở to, mồm há hốc.

Xung quanh bắt đầu có người hét lên sợ hãi.

Khi cô cho rằng vị nữ sĩ cùng tên giết đồ đã chết thì lại thấy người đó cựa quậy một chút rồi ngồi dậy. Rất tự nhiên kéo váy vừa bị co quá đầu gối của mình xuống.

"Còn... còn sống?" Có người khó tin muốn rút lui hai con mắt.

"Nhảy từ trên cao như vậy xuống mà không chết? Cô ta là quái vật à?" Từ lầu hai nhảy xuống mà không chết cũng không bị thương, không phải quái vật thì là gì?

Dạ Tuyết Ninh sau một hồi ngầy người thì dùng tay đẩy cằm dưới lên, nhìn người phụ nữ đó từ từ đi về phía mình.

"Cô kiểm tra xem có bị mất gì không?"

Nhìn chiếc túi xách màu xám bạc đang đựng đưa trước mặt, Dạ Tuyết Ninh vội vàng gật đầu. Thấy bên trong ví mọi thứ đều vẫn nằm đấy thì thở phào một tiếng nhẹ nhõm: "Không bị mất gì cả."

Người phụ nữ trước mặt nhướn một bên mày, tay chống cằm khó hiểu: "Tại sao cô chỉ kiểm tra mỗi trong ví?"

Dạ Tuyết Ninh nghe vậy liền ngưng ngưng, vừa rồi cô chỉ lo xem xem ảnh của Vũ Vĩ Phong để ở trong ví có bị mất không mà quên không xem mấy thứ còn lại. Được người ta nhắc cô vội vàng kiểm tra một lần nữa.

"Mọi thứ đều còn nguyên. Mà phải rồi, vừa rồi rất cảm ơn cô, tôi tên Dạ Tuyết Ninh. Còn cô?"

"Liên Hoa."

Liên Hoa? Hình như cô đã từng nghe cái tên này ở đâu đó rồi thì phải? A, chẳng lẽ là người bị cô gái lần đó giả mạo?

Dạ Tuyết Ninh bắt đầu cẩn thận quan sát Liên Hoa một lượt từ trên xuống dưới, nhưng chưa quan sát được nhiều đã bị vết bẩn màu trắng dính trên váy đen của cô ấy thu hút: "Đồ của cô bị bẩn rồi."

Liên Hoa theo ánh mắt của Dạ Tuyết Ninh nhìn xuống, vẻ mặt như không có chuyện gì tùy tiện dùng tay phui vài cái: "Chắc do vừa rồi ôm cột trượt xuống."

Ôm cột trượt xuống? Vậy mà cô còn tưởng cô ấy nhảy trực tiếp từ tầng hai xuống cơ đấy. Dạ Tuyết Ninh nghĩ gì nói vậy.

"Vậy mà lúc này tôi lại tưởng cô nhảy trực tiếp từ lầu hai của quán cơm xuống cơ đấy."

Tay Liên Hoa đang phui chân váy nghe cô nói vậy thì ngưng lại, nhướn mày nhìn cô thương thức song đột nhiên bật cười: "Dạ Tuyết Ninh, cô thú vị thật đấy."

Khóe miệng Dạ Tuyết Ninh co rút, từ chối cho ý kiến.

Không biết ai đã báo cảnh sát, không lâu sau cảnh sát tới, áp giải tên trộm nhanh chóng rời đi.

Cô quay sang Liên Hoa muốn hỏi có phải là cô ấy gọi điện báo cảnh sát hay không thì không thấy cô ấy đâu. Cảnh sát vừa đi khỏi Liên Hoa lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô nói rằng vừa rồi bản thân thấy một chiếc vòng cổ rất đẹp nên đã đi mua, Dạ Tuyết Ninh cũng không hề nghi ngờ chút nào.

"Lần này cô giúp tôi chuyện lớn như vậy, để cảm ơn, tôi sẽ đãi cô một bữa."

"Đãi cơm thì thôi đi, đãi tôi một tách cà phê là được rồi."

Dạ Tuyết Ninh lúc này mới chợt nhớ Liên Hoa vừa rồi là từ quán cơm nhảy ra, cô ngưng ngưng, đưa tay gãi mũi: "Vậy được rồi."

Màn đêm buông xuống, bóng tối ngự trị khắp góc ngách của thành phố A.

Mùi máu tanh hòa cùng mùi thơm của hoa nhài phảng phất trong không khí.

Người thiếu niên thân hình cao gầy đứng ngược hướng với ánh sáng, hoàn toàn không thể nhìn ra một chút nào đường nét trên khuôn mặt cậu ta, nhưng hai người dưới đất lại không thể giấu mình vào bóng tối.

Trên mặt đất, hai người đàn ông nằm duỗi thẳng. Một người thì đang hấp hối còn người kia thì đã chết.

Người đàn ông hơi thở yếu ớt, mái tóc bạc trắng nửa đầu, hai mắt cố gắng mở lớn giăng đầy những tơ máu. Trong mắt ông ta ngoài giận dữ, kinh ngạc còn có cả bất lực. Tay ông ta run run dính đầy máu chìa về phía người thanh niên đang đứng, vẻ mặt ông ta thống khổ, môi mở ra nhiều lần nhưng đều không thể phát ra được âm thanh nào.

Cậu ta lạnh lùng đưa mắt nhìn xuống, sắc mặt không chút thay đổi.

"Có trách thì hãy trách hẳn ta còn có cả bản thân ông quá mềm lòng đã nhận nuôi tôi vào năm đó. Nhưng cũng vì ông đã nhận nuôi tôi nên tôi sẽ để ông chết một cách thoải mái."

"Cầu... cầu xin cậu hãy tha cho con gái tôi." Hơi thở người đàn ông dù đã suy yếu vẫn cố đưa tay nắm lấy ống quần người thiếu niên.

"Được, tôi đáp ứng ông."

Gió mùa thu cuốn trôi mùi máu tanh cùng mùi hoa nhài xen lẫn cả mùi thuốc súng quanh quẩn trong không khí.

Tay người đàn ông buông thõng trên mặt đất. Hai mắt ông ta khép chặt, thần thái buông lỏng, khóe môi còn câu một nụ cười, có lẽ nhận được đáp mình muốn nên ông ta có thể nhẹ nhõm ra đi.

Người thiếu niên thu súng về, sắc mặt nặng nề, nắm tay cậu ta siết chặt kêu răng rắc, yên lặng đứng đó một hồi lâu mới mệt mỏi quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mạc Vĩnh Lam

Dạ Tuyết Ninh bước xuống xe, chờ sau khi Thiệu Duy Thành đi khỏi mới xoay người, ngược đầu nhìn Uyển Nguyệt đã tắt đèn, cô thờ dài một tiếng.

Lơ đễnh liếc mắt dưới gốc cây phát hiện vali của mình đã biến mất, khóe môi cô câu nhẹ. Xem ra Vũ Vi Phong cũng không phải vô tâm, còn biết đem đồ của cô vào nhà.

Bước lên trước vài bước thử đẩy cổng lại phát hiện cổng không khóa, trong lòng cô không nén được một hồi nhộn nhịp.

Gần mười hai giờ đêm, có lẽ Vũ Vi Phong đã đi ngủ, cả bên trong và bên ngoài Uyển Nguyệt đều vô cùng yên tĩnh. Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, khó khăn lắm Dạ Tuyết Ninh mới mò được đường đến nhà chính.

Thực ra cô chưa hề nhìn thấy quang cảnh của biệt thự, lúc trước đứng ngoài cổng chờ anh cũng chỉ là đứng chờ, nào có tâm trạng quan sát đây đó. Lại nói, Uyển Nguyệt sau khi tu sửa còn có mấy phần giống như trước? Nếu có cô cũng không mấy lần vuốt vấp té như vậy.

Dạ Tuyết Ninh ngược cổ nhìn cánh cửa to gấp mấy lần thân người mình, do dự một lúc mới đưa tay ra.

Bây giờ đã muộn như vậy, cô cũng không thể đánh thức Vi Phong dậy chỉ để giúp cô mở cửa. Hơn nữa, cô cũng không nỡ.

Dạ Tuyết Ninh vận lực, lại ngạc nhiên phát hiện cửa nhà thế mà cũng không khóa?

Chân mày cô nhướn lên, trong lòng âm thầm ra dấu "V" chiến thắng, thế nhưng cô hoàn toàn không biết, không phải cửa không khóa mà là có người cố tình không khóa cửa.

Dạ Tuyết Ninh túm chặt hai bên áo, chỉ hận không thể túm luôn cả ống quần, thật cẩn thận đẩy cửa đi vào, nghĩ rằng cứ thế thần không biết quỷ không hay tìm lấy một phòng trống ở biệt thự mà ở một đêm, mai tính tiếp, ai ngờ lúc đi qua sofa đặt tại giữa nhà lại bị ánh sáng lập lòe thu hút.

Rèm cửa tối màu che kín bức tường kính ngăn cách ánh trăng ở bên ngoài, bên trong phủ một màu đen huyền, giờ tay không thấy được năm ngón.

Dạ Tuyết Ninh hoảng hồn vọt lùi về sau làm thế phòng thủ, vừa hay đụng vào bức tường sau lưng. Cô cấp tốc tìm lấy chỗ đặt công tắc lại tìm hoài không thấy.

"Bộp bộp."

Sau hai tiếng vỗ tay, toàn bộ tầng trệt của Uyển Nguyệt bật sáng.

Dạ Tuyết Ninh từ trong thần thức tỉnh lại nhìn thấy Vũ đại tổng giám đốc - Vũ Vi Phong đang vắt chéo chân ngồi trên sofa vừa dập tắt điều thuốc vừa nhìn mình lạnh lùng. Chân mày cô nhíu lại, phần nộ nhìn trần nhà. Đèn cảm ứng? Được rồi, đúng là người có tiền có khác.

"Đã đi đâu?" Anh lạnh nhạt lên tiếng, nhíu mày ghét bỏ tư thế của cô.

Dạ Tuyết Ninh ngượng ngùng ho khan hai tiếng thu lại tư thế ngựa hí của mình. Cô cắn cắn môi, cúi đầu nhìn mũi giày không đáp. Hiển nhiên vẫn còn chút tức giận chưa tan hết, còn tức giận vì chuyện gì, Vũ Vi Phong không phải không biết.

Anh thờ dài bắt lực, ngả lưng ra ghé nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay dài tinh xảo day nhẹ huyệt thái dương.

"Lại đây!"

Dạ Tuyết Ninh phồng má nhìn lên, đáng vẻ không mấy tình nguyện đi tới.

Đợi sau khi cô đã ngồi xuống ghế, anh mới chậm rãi mở mắt, vừa định nói gì đó lại im lặng.

Cô nghi ngờ nhìn theo ánh mắt anh, nhìn đến chiếc áo vest đang khoác trên vai mình của Thiệu Duy Thành. Lúc này xuống xe quá vội cô quên chưa trả áo lại cho anh ta, Dạ Tuyết Ninh có chút đau đầu vì trí nhớ đang dần giảm sút của mình. Cô bình tĩnh lấy áo xuống, tùy ý xếp lại để sang một bên.

Vũ Vĩ Phong thu hết hành động của cô vào trong mắt, biểu tình trên khuôn mặt dù vẫn lạnh lùng nhưng bàn tay đặt trên đùi lại từ từ siết chặt, mạch gân nổi lên. Anh hít sâu một hơi, trong lòng vẫn chưa thôi kinh ngạc về hành động vô cơ nổi giận của bản thân vừa rồi.

"Đã gặp ai?" Giọng anh cao hơn một đề xi ben ngay cả chính anh cũng không nhận ra. Đến khi nhận thức được thì anh đã đem câu nói đó nói ra khỏi miệng rồi.

Dạ Tuyết Ninh không quá để tâm vào câu nói của anh nên khi Vũ Vĩ Phong nói xong lời này cô cũng không hề nhận ra vẻ mặt của anh có chút đại biến.

"Lúc này trên đường gặp được Thiệu Duy Thành. Anh ấy có dẫn em ra bãi biển hóng gió một lát." Cô thành thành thật thật trả lời.

Mày kiếm anh nhử chặt, một giây sau đã dẫn lòng, vẻ mặt trông vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng rõ ràng lại không được bình tĩnh như vậy.

"Oáp... Phong, anh sao còn chưa ngủ... Tuyết Ninh?"

Ánh mắt cô chuyển hướng đến đầu cầu thang lầu hai, bắt gặp Mạc Vĩnh Lam đang che miệng đứng đó, trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu tím xuyên thấu vô cùng gợi cảm. Lòng mày cô xoắn tít lại.

"Sao chị ta lại ở đây?" Dạ Tuyết Ninh trực tiếp bỏ qua Mạc Vĩnh Lam, hướng Vũ Vĩ Phong hỏi.

Mạc Vĩnh Lam hình như cũng rất ngạc nhiên, cô ta cũng hướng anh ngầm hỏi một câu như vậy.

Tay Vũ Vĩ Phong day mạnh huyệt thái dương, cảm thấy vô cùng đau đầu vì vậy anh chọn cách giữ im lặng, để lại câu hỏi cho hai người bọn họ tự giải quyết với nhau.

Dạ Tuyết Ninh ngồi đối diện Vũ Vĩ Phong, vẫn kiên quyết đợi anh giải đáp thắc mắc của mình, chợt thấy anh vụt đứng dậy thì giật mình.

"Buổi tối gió biển không tốt, cẩn thận cảm lạnh." Nói xong, anh đứng dậy không quay đầu bỏ đi. Lúc đặt chân tới thềm cầu thang, nghĩ gì đó thì hơi chút ngừng lại: "Phải rồi, đồ của em đã được đem lên phòng, lầu hai cuối dãy hành lang."

Không chỉ Mạc Vĩnh Lam ngạc nhiên, Dạ Tuyết Ninh cũng một bộ dạng kinh ngạc trong lòng. Vậy là cô đã được phép ở lại? Phải vậy không?

Dạ Tuyết Ninh và Mạc Vĩnh Lam vốn khắc khẩu, sau khi Vũ Vĩ Phong rời đi thì bầu không khí chính thức rơi vào trận quyết chiến, cũng không biết hai người đã nhìn nhau bao lâu, phải đến khi Mạc Vĩnh Lam chủ động lên tiếng trước mới dừng lại.

"Cô cũng thật có lòng đeo bám, đeo bám nhiều năm như vậy chẳng lẽ không mệt?" Mạc Vĩnh Lam gỡ mặt nạ giả tạo xuống, buông lời chế nhạo.

Dạ Tuyết Ninh nhếch môi trái, cảm thấy rất buồn cười: "Chị cũng thật có lòng bảo dưỡng da mặt, da mặt nhiều năm như vậy cảm tưởng đã dày hơn trước không ít."

"Cũng không tính là dày, so với cô cũng chỉ tính là giọt nước so với đại dương thôi." Mạc Vĩnh Lam học cô nhếch môi trái, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Dạ Tuyết Ninh nghiêng chặt khớp răng, phần nộ trùng mắt. Biết cứ tiếp tục đấu khẩu thế này đến rạng sáng mai cũng không có kết quả đành cố nén tức giận trong lòng hồi chính sự.

"Sao chị lại ở đây?"

Dường như nghe được một lời tán thưởng, cô ta hất cằm tự đắc.

Trông thấy hành động này của chị ta, vầng trán cô nhăn sâu, trong lòng tự nhiên có dự cảm không lành. Quả nhiên...

"Tôi thân là bạn gái của Phong ở nơi này cũng không có gì lạ, trái lại là cô, cô lấy thân phận gì để ở lại đây?"

Một câu nói này của Mạc Vĩnh Lam thành công đâm vào tim cô ứa máu. Mí dài rủ xuống che khuất đôi đồng tử buồn bã, bàn tay cô nắm chặt lấy mép quần như muốn vò nát nó. Phải, cô lấy tư cách gì đây?

Cố nén sự chua xót trong lòng, cô cúi đầu, thất bại trước đối thủ.

Mạc Vĩnh Lam một bộ dạng của người thắng kiêu ngạo, đứng từ trên cao nhìn xuống Dạ Tuyết Ninh như một con mèo nhìn xuống con chuột nhắt dơ

bản. Muốn đấu với tôi? Dạ Tuyết Ninh, cô còn non lắm. Cô ta nghĩ thầm.

Thấy mình đã được như ý, Mạc Vĩnh Lam bật cười tự phụ, xoay người làm vài động tác tắt đèn rồi quay trở về phòng.

Ánh đèn lập lòe rồi tắt hẳn, một mình Dạ Tuyết Ninh đứng giữa nhà, bị bóng tối bao bọc. Cô thả mình nằm kiệt sức ra ghế, trong đầu dù không muốn nghĩ nhưng làm thế nào cũng không thể không nghĩ tới câu hỏi của Mạc Vĩnh Lam. Chị ta nói đúng, chị ta là bạn gái của Vĩ Phong ở nơi này cũng không có gì lạ, trái lại là cô, cô lấy thân phận gì để ở lại đây?

Dạ Tuyết Ninh một môi bóp mạnh trán, tự nhiên thấy đau đầu.

"Cái bà chị Mạc Vĩnh Lam đó nói như vậy cũng không đúng. lúc trước Vũ đại tổng giám đốc ở nhà này vậy thì anh ấy lấy thân phận gì?" Vân Anh kéo ghế sát lại, sau khi nghe Dạ Tuyết Ninh tâm sự mọi chuyện thì vô cùng bất bình: "Lại nói, chị ta ở nước ngoài nhiều năm như vậy, có khi Vũ đại nhân nhà này đã sớm không muốn nhận cô bạn gái này nữa rồi."

Dạ Tuyết Ninh uể oải nằm giả chết trên bàn, nghe Vân Anh nói đến trọng điểm thì mắt cô vụt sáng. Phải rồi, Vĩ Phong cũng chưa thừa nhận lại chị ta là bạn gái a.

"Ày da, Tuyết Ninh, mày đi đâu vậy?" Nhìn thấy người nào đó một phút trước nằm cứng đờ ra bàn giờ bùng bùng khí thế tông cửa bỏ đi, Vân Anh không nhận được tính hiếu kì hỏi.

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt sáng lạn, không dừng bước cũng không quay đầu, để lại một câu rồi biến mất.

"Đi bồi dưỡng tình cảm." Cô tinh nghịch nháy mắt.

Vân Anh gãi gãi mũi, đột nhiên cảm thấy sau lưng có muôn vàn lưỡi dao găm. Nhìn cô như vậy làm gì? Cũng không phải là cô đi tìm Vũ đại tổng giám đốc nha. Vân Anh lệ rơi đầy mặt, muốn khóc mà khóc không được. Lại nghĩ về Dạ Tuyết Ninh, cả phòng marketing hầu như đều biết cô ấy với Vũ tổng giám đốc là thanh mai trúc mã, dù trong lòng có ghen ăn tức ở thế nào cũng không dám đi tìm cô ấy gây chuyện, thế nhưng cô cũng chỉ là bạn của thanh mai trúc mã của đại tổng giám đốc, nhìn cô như vậy thì có thể thay đổi được cục diện sao? Vân Anh bắt đầu đi chỉ có thể thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tôi Thích Vĩ Phong

"Vĩ Phong ngốc, Vĩ Phong đáng ghét!"

Dạ Tuyết Ninh vận sức chạy ra đường lớn, vừa khóc vừa không ngừng mắng Vũ Vĩ Phong. Cô tuy rằng giận anh nhưng càng để ý anh giận cô hơn. Trong suy nghĩ của cô, cái nhìn của anh luôn quan trọng hơn suy nghĩ tình cảm của bản thân mình.

Cô dừng lại lau nước mắt, chợt cảm thấy hành động bông bột bỏ chạy của mình vừa rồi thật ngu xuẩn. Giờ suy nghĩ kĩ mới thấy, cô bỏ đi không phải là tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở riêng với nhau à? Như vậy không tính là ngu xuẩn thì là gì? Cô nắm chặt tay, chuyển hướng chạy về biệt thự Uyên Nguyệt. Chân trái nhấc lên chưa kịp bước, phía trước bị ánh đèn chiếu tới làm cho chói mắt. Không biết từ lúc nào bản thân đã đứng sững giữa đường, trơ mắt nhìn chiếc xe con đang lao nhanh về phía mình. Lúc này, xung quanh như biến mất chỉ còn lại mình cô và chiếc xe trước mặt.

Trống ngực Dạ Tuyết Ninh kinh hoàng đập kịch liệt, mọi tế bào trong cơ thể cô như chết trong khoảnh khắc. Rõ ràng biết mình phải chạy đi thật mau nhưng hai chân lại không nghe lời muốn mọc rễ bám sâu vào lòng đất.

Khuôn mặt cô vì kinh hãi mà trắng bệch. Chết ngay nhìn tử thần đang lao đến. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Chiếc xe chẳng mấy chốc đã đến gần.

"Kít!"

Một tiếng "kít" vang lên ròn tan phá vỡ sự tĩnh lặng trong tâm trí của cô. Nhìn chiếc xe chỉ cách mình chưa đầy một xentimét thì ngừng lại, cô hoảng sợ ngã ngồi xuống đường, từ đầu đến chân run lên bần bật. Kinh hoàng thu chân từ dưới gầm xe về, khuôn mặt cô bị dọa đến cắt không còn một giọt máu, thử vận sức nhiều lần đứng dậy đều không thành công. Hai chân nhũn ra, may mắn còn chưa nằm ngất xỉu ra đường. Hai mắt cô trống rỗng, đôi đồng tử co rút lại.

"Cô không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

Dạ Tuyết Ninh mơ màng nhìn bóng dáng cao lớn của một người đàn ông bước xuống xe, cô từ trong cơn sợ hãi tỉnh dậy. Tức giận trừng mắt.

"Anh thử đứng giữa đường để tôi đâm xem..." Dạ Tuyết Ninh nói đến đây thì há miệng kinh ngạc.

"Tuyết Ninh/ Thiệu Duy Thành là cô/anh à?"

Tiếng gió biển rít gào hát lên bài ca của tâm trạng.

Thiệu Duy Thành hơi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, muốn mở miệng nhiều lần lại thôi. Tình mắt phát hiện cô khẽ rung mình một cái, anh ta nhanh chóng cời áo khoác ngoài của mình khoác lên cho cô.

Dạ Tuyết Ninh đang định từ chối, nhưng khi bắt gặp vẻ kiên quyết trong ánh mắt Thiệu Duy Thành liền thôi.

"Cảm ơn."

"Vừa rồi đã làm cô kinh sợ. Thật xin lỗi."

Nhớ lại cô một khuôn mặt trắng bệch ngồi trước đầu xe anh ta, trái tim Thiệu Duy Thành co thắt lại.

Lúc này anh ta đang trên đường trở về nhà sau khi đã giải quyết xong một số việc ở Phong Thành bang. Cả một ngày nhốt mình trong bang nên thần kinh có chút mệt mỏi, lái xe không được tập trung, vậy mà không ngờ suýt chút nữa anh ta đã đâm phải cô.

Cứ nghĩ đến cảnh cô một thân đầy máu nằm trên đường, Thiệu Duy Thành lại không nhịn được muốn đâm mình hai đâm. May mắn cô chỉ bị trầy xước ở tay một chút, sau khi băng lại thì không có việc gì nữa, nếu không anh ta thật sự sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Dạ Tuyết Ninh tùy hứng vén một vài lọn tóc bị gió thổi ra sau tai, yếu ớt gượng cười: "Không phải lỗi của anh, là do tôi tùy hứng..."

Thiệu Duy Thành vẫn nhìn cô, chợt nhớ đến một vấn đề khiến anh ta phải nhíu mày: "Nói mới nhớ, tại sao vừa rồi cô lại đứng ngay người giữa đường vậy?"

Giật mình một cái khiến một bên áo trượt khỏi vai, cô nhanh tay kéo lại, buồn bã rũ rèm mắt xuống, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Anh đã từng thích một ai đó chưa?"

Cô không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi lại anh ta một câu hỏi khác.

"Anh liệu có hiểu cảm giác nhiều năm yêu đơn phương một người rồi một ngày nhìn bên cạnh người đó xuất hiện một nửa kia nhưng lại không phải là mình hay không?" Cô cúi thấp đầu, tỷ cảm trên gối, uế oải viết một chữ "Phong" xiêu vẹo trên cát.

Thiệu Duy Thành choàng mở lớn mắt rồi hơi khép lại, anh ta xoay người, bỏ qua nét chữ của cô, phóng tầm mắt ra xa đối diện với mặt biển. Ánh sáng của trăng non chiếu xuống như nhảy múa trên mặt nước biển trải rộng.

Thích? Đương nhiên là có rồi.

Nắm nắm anh ta siết chặt rồi buông lỏng rồi lại siết chặt, không biết lặp đi lặp lại động tác này bao nhiêu lần mới chịu ngừng lại, nghiêng đầu nhìn một bên sườn mặt xinh đẹp của cô.

"Cô thích người đó sao?"

Đôi đồng tử Dạ Tuyết Ninh trong vạt phản chiếu mặt biển lấp lánh trước mặt, cô gật nhẹ đầu.

"Là ai?" Thiệu Duy Thành chưa xót hỏi.

Cô vòng hai tay ôm chặt đầu gối, môi hơi chút mấp máy, thanh âm thật thấp thật thấp phát ra.

"Tôi thích Vũ Phong." Cô cảm thấy chuyện này cũng không có gì đáng giấu, dù sao Thiệu Duy Thành cũng biết cô và Vũ Vũ Phong là thanh mai trúc mã, hơn nữa anh ta còn là bạn của Vũ Phong, nói với anh ta cũng chả có gì.

Thiệu Duy Thành lại không suy nghĩ như cô, bàn tay anh ta vô ý lấy một nắm cát, mơ hồ ẩn hiện những gân xanh, phải mất một lúc mới có thể hoàn toàn bình tĩnh lại.

"Cậu ta biết không?" Biết cô thích cậu ta không? Đáy mắt anh ta có chút chờ mong, có chút tuyệt vọng cũng có chút đau lòng.

Đồng tử Dạ Tuyết Ninh dần trở lên mơ màng, không biết phải gật đầu hay lắc đầu. Nói không biết? Hình như không phải. Nói biết? Hình như cũng không đúng. Cuối cùng cô vẫn gật đầu.

"Anh ấy hẳn là biết đi."

Cô không nói chính bản thân mình cũng chưa từng hướng Vũ Vũ Phong thổ lộ, nhưng linh cảm của cô lại thấy rằng anh có lẽ đã biết, hơn nữa còn biết từ sớm. Chỉ là anh không thích cô nên mới không muốn đáp lại thôi.

Chỉnh lại tư thế ngồi, hai tay Thiệu Duy Thành chống ra đằng sau, bàn tay anh ta nắm ngón thon dài in trên lớp cát dày mịn.

"Đến lúc này hẳn tôi cũng đơn phương rồi."

"Hả? Hắc xì..." Tay Dạ Tuyết Ninh xoa xoa cái mũi ửng đỏ của mình, có chút chán ghét tìm kiếm bóng dáng gió trời trên không.

Càng về tối, gió biển càng thổi mạnh, cái lạnh càng hoành hành. Cô không nhịn được rụt hai vai lại.

Thiệu Duy Thành đau lòng đưa tay ra muốn xoa đầu cô, lại vẫn bị cô như lần trước né tránh. Anh ta cũng không tức giận, mặc dù không biết nguyên nhân vì sao cô làm vậy nhưng từ đó về sau anh ta cũng không cố tình muốn xoa đầu cô nữa.

Phủi sạch cát dính trên quần áo, Thiệu Duy Thành đột nhiên đứng dậy, chìa tay đến trước mặt cô, nhẹ cười: "Muộn rồi, để tôi đưa cô về."

Ánh trăng thuần khiết chiếu xuống khuôn mặt đẹp tựa dao tạc của anh ta, Dạ Tuyết Ninh chột ngây ngẩn người, lúc này mới nhận thấy thực ra Thiệu Duy Thành cũng rất đẹp trai, mặc dù thua Vi Phong một bậc nhưng không thể không phủ nhận với dung mạo này muốn tìm cũng rất khó.

Cô bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên mình gặp anh. Khi đó hai người như nước với lửa nào có thể ngờ rằng sẽ có một ngày như hôm nay. Cũng chột nhận ra rằng, cô căn bản không hề vì chuyện tối hôm đó Thiệu Duy Thành uống say mà đối với anh xa cách.

Thiệu Duy Thành đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh sáng của trăng non như bao phủ xung quanh thân thể anh ta một màu vàng nhàn nhạt.

Dạ Tuyết Ninh gật nhẹ đầu, nắm lấy tay Thiệu Duy Thành để anh ta kéo dậy.

"Nhà cô ở đâu?" Anh ta tập trung lái xe, không quay đầu hỏi.

Dạ Tuyết Ninh lười biếng dựa vào ghế da, trên vai cô vẫn còn khoác chiếc áo vét rộng thùng thình của Thiệu Duy Thành. Nhiệt độ trong xe ấm hơn so với bên ngoài khiến cô có cảm giác lịm đim. Hai mí mắt cô đánh nhau muốn nhắm lại, nghe anh hỏi vậy liền ngây người.

Con buồn ngủ tới mau cũng đi mau. Tay cô đặt trên đùi, nắm chặt góc áo.

Nhảy cảm phát hiện người bên cạnh có vấn đề, anh ta nhìn qua gương chiếu hậu, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Dạ Tuyết Ninh nhẹ lắc đầu, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì đáp: "Khu biệt thự X, đường Z."

"Kít!"

Tiếng bánh xe gấp gấp thẳng phanh, ma sát với mặt đường phát ra tiếng kêu chói tai.

Dạ Tuyết Ninh sợ hãi vuốt ngực, cảm giác như trái tim vừa bay ra khỏi lồng ngực được nhặt về. Cô trừng mắt, tức giận nhìn sang Thiệu Duy Thành.

"Anh làm sao vậy?"

"Xin lỗi, vừa rồi tôi giẫm nhầm chân phanh." Thiệu Duy Thành lẩn tránh khỏi động xe, ánh mắt nhìn về phía trước, sâu trong đáy mắt ẩn hiện sự mất mát.

Chân mày cô nhíu lại, có chút hoài nghi nhưng lại không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cô Lấy Tư Cách Gì Để Ở Đây?

Dạ Tuyết Ninh bước xuống xe, chờ sau khi Thiệu Duy Thành đi khỏi mới xoay người, ngược đầu nhìn Uyển Nguyệt đã tắt đèn, cô thở dài một tiếng.

Lơ đễnh liếc mắt dưới gốc cây phát hiện vali của mình đã biến mất, khóe môi cô cau nhẹ. Xem ra Vũ Vi Phong cũng không phải vô tâm, còn biết đem đồ của cô vào nhà.

Bước lên trước vài bước thử đẩy cổng lại phát hiện cổng không khóa, trong lòng cô không nén được một hồi nhộn nhịp.

Gần mười hai giờ đêm, có lẽ Vũ Vi Phong đã đi ngủ, cả bên trong và bên ngoài Uyển Nguyệt đều vô cùng yên tĩnh. Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, khó khăn lắm Dạ Tuyết Ninh mới mò được đường đến nhà chính.

Thực ra cô chưa hề nhìn thấy quang cảnh của biệt thự, lúc trước đứng ngoài cổng chờ anh cũng chỉ là đứng chờ, nào có tâm trạng quan sát đây đó. Lại nói, Uyển Nguyệt sau khi tu sửa còn có mấy phần giống như trước? Nếu có cô cũng không mấy lần sụt vấp té như vậy.

Dạ Tuyết Ninh ngược cổ nhìn cánh cửa to gấp mấy lần thân người mình, do dự một lúc mới đưa tay ra.

Bây giờ đã muộn như vậy, cô cũng không thể đánh thức Vũ Phong dậy chỉ để giúp cô mở cửa. Hơn nữa, cô cũng không nỡ.

Dạ Tuyết Ninh vận lực, lại ngạc nhiên phát hiện cửa nhà thế mà cũng không khóa?

Chân mày cô nhướn lên, trong lòng âm thầm ra dấu "V" chiến thắng, thế nhưng cô hoàn toàn không biết, không phải cửa không khóa mà là có người cố tình không khóa cửa.

Dạ Tuyết Ninh túm chặt hai bên áo, chỉ hận không thể túm luôn cả ống quần, thật cẩn thận đẩy cửa đi vào, nghĩ rằng cứ thế thần không biết quỷ không hay tìm lấy một phòng trống ở biệt thự mà ở một đêm, mai tính tiếp, ai ngờ lúc đi qua sô pha đặt tại giữa nhà cô lại bị ánh sáng lập lòe thu hút.

Rèm cửa tối màu che kín bức tường kính ngăn cách ánh trăng ở bên ngoài, bên trong phủ một màu đen huyền, giờ tay không thấy được năm ngón.

Dạ Tuyết Ninh hoảng hồn vọt lùi về sau làm thế phòng thủ, vừa hay đụng vào bức tường sau lưng. Cô cấp tốc tìm lấy chỗ đặt công tắc lại tìm hoài không thấy.

"Bộp bộp."

Sau hai tiếng vỗ tay, toàn bộ tầng trệt của Uyên Nguyệt bật sáng.

Dạ Tuyết Ninh từ trong thần thức tỉnh lại nhìn thấy Vũ đại tổng giám đốc - Vũ Vũ Phong đang vắt chéo chân ngồi trên sofa vừa dập tắt điều thuốc vừa nhìn mình lạnh lùng. Chân mày cô nhíu lại, phần nộ nhìn trần nhà. Đèn cảm ứng? Được rồi, đúng là người có tiền có khác.

"Đã đi đâu?" Vũ Vũ Phong ngồi trên chiếc sofa dài duy nhất trong nhà, nhíu mày ghét bỏ tư thế của cô.

Dạ Tuyết Ninh ngượng ngùng ho khan hai tiếng thu lại tư thế ngựa hí của mình. Cô cắn cắn môi, cúi đầu nhìn mũi giày không đáp. Hiển nhiên vẫn còn chút tức giận chưa tan hết, còn tức giận vì chuyện gì, Vũ Vũ Phong không phải không biết.

Anh thở dài một tiếng bất lực, ngả lưng ra ghế nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay dài tinh xảo day nhẹ huyệt thái dương.

"Lại đây!"

Dạ Tuyết Ninh phồng má nhìn lên, đáng vẻ không mấy tình nguyện đi tới.

Đợi sau khi cô đã ngồi xuống ghế, Vũ Vũ Phong mới chậm rãi mở mắt, vừa định nói gì đó lại im lặng.

Dạ Tuyết Ninh nghi ngờ nhìn theo ánh mắt anh, nhìn đến chiếc áo vest đang khoác trên vai mình của Thiệu Duy Thành. Lúc này xuống xe quá vội cô quên chưa trả áo lại cho anh ta, Dạ Tuyết Ninh có chút đau đầu vì trí nhớ đang dần giảm sút của mình. Cô bình tĩnh lấy áo xuống, tùy ý xếp lại để sang một bên.

Vũ Vũ Phong thu hết hành động của cô vào trong mắt, biểu tình trên khuôn mặt dù vẫn lạnh lùng nhưng bàn tay đặt trên đùi lại từ từ siết chặt, mạch gân nổi lên. Anh hít sâu một hơi, trong lòng vẫn chưa thôi kinh ngạc về hành động vô cơ nổi giận của bản thân vừa rồi.

"Đã gặp ai?" Giọng Vũ Vũ Phong cao hơn một đề xi ben ngay cả chính anh cũng không nhận ra. Đến khi anh kịp nhận thức được thì đã đem câu nói đó nói ra khỏi miệng rồi.

Dạ Tuyết Ninh không quá để tâm vào câu nói của anh nên khi Vũ Vũ Phong nói xong lời này cô cũng không hề nhận ra vẻ mặt của anh có chút đại biến.

"Lúc này trên đường gặp được Thiệu Duy Thành. Anh ấy có dẫn em ra bãi biển hóng gió một lát." Cô thành thành thật thật trả lời.

Mày kiếm Vũ Vũ Phong nhíu chặt, một giây sau đã thả lỏng, vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng rõ ràng lại không được bình tĩnh như vậy.

"Oáp... Phong, anh sao còn chưa ngủ... Tuyết Ninh?"

Ánh mắt Dạ Tuyết Ninh chuyển hướng đến đầu cầu thang lầu hai, bắt gặp Mạc Vĩnh Lam đang che miệng đứng đó, trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu tím xuyên thấu vô cùng gợi cảm. Lông mày cô xoắn tít lại.

"Sao chị ta lại ở đây?" Dạ Tuyết Ninh trực tiếp bỏ qua Mạc Vĩnh Lam, hướng Vũ Vũ Phong hỏi.

Mạc Vĩnh Lam hình như cũng rất ngạc nhiên, cô ta cũng hướng anh ngầm hỏi một câu như vậy.

Tay Vũ Vũ Phong day mạnh huyệt thái dương, cảm thấy vô cùng đau đầu vì vậy anh chọn cách giữ im lặng, để lại câu hỏi cho hai người bọn họ tự giải quyết với nhau.

Dạ Tuyết Ninh ngồi đối diện Vũ Vũ Phong, vẫn kiên quyết đợi anh giải đáp thắc mắc của mình, chợt thấy anh vụt đứng dậy thì giật mình.

"Buổi tối gió biển không tốt, cẩn thận cảm lạnh." Nói xong, Vũ Vũ Phong đứng dậy không quay đầu bỏ đi. Lúc đặt chân tới thềm cầu thang, nghĩ gì đó

anh hơi chút ngừng lại: "Phải rồi, đồ của em đã được đem lên phòng, lâu hai cuối đây hành lang."

Không chỉ Mạc Vĩnh Lam ngạc nhiên, Dạ Tuyết Ninh cũng một bộ dạng kinh ngạc trong lòng. Vậy là cô đã được phép ở lại? Phải vậy không?

Dạ Tuyết Ninh và Mạc Vĩnh Lam vốn khắc khẩu, sau khi Vũ Vĩ Phong rời đi thì bầu không khí chính thức rơi vào trận quyết chiến, cũng không biết hai người đã nhìn nhau bao lâu, phải đến khi Mạc Vĩnh Lam chủ động lên tiếng trước mới dừng lại.

"Cô cũng thật có lòng đeo bám, đeo bám nhiều năm như vậy chẳng lẽ không mệt?" Mạc Vĩnh Lam gỡ mặt nạ giả tạo xuống, buông lời chế nhạo.

Dạ Tuyết Ninh nhếch môi trái, cảm thấy rất buồn cười: "Chị cũng thật có lòng bảo dưỡng da mặt, da mặt nhiều năm như vậy cảm tưởng đã dày hơn trước không ít."

"Cũng không tính là dày, so với cô cũng chỉ tính là giọt nước so với đại dương thôi." Mạc Vĩnh Lam học cô nhếch môi trái, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Dạ Tuyết Ninh nghiêng chặt khớp răng, phần nộ trùng mắt. Biết cứ tiếp tục đấu khẩu thế này đến rạn sáng mai cũng không có kết quả đành cố nén tức giận trong lòng hời hợt sự.

"Sao chị lại ở đây?"

Dường như nghe được một lời tán thưởng, Mạc Vĩnh Lam hátt cằm tự đắc.

Trông thấy hành động này của chị ta, vầng trán cô nhăn sâu, trong lòng tự nhiên có dự cảm không lành. Quả nhiên...

"Tôi thân là bạn gái của Phong ở nơi này cũng không có gì lạ, trái lại là cô, cô lấy thân phận gì để ở lại đây?"

Một câu nói này của Mạc Vĩnh Lam thành công đâm vào tim cô ứa máu. Mí dài rủ xuống che khuất đôi đồng tử buồn bã, bàn tay cô nắm chặt lấy mép quần như muốn vò nát nó. Phải, cô lấy tư cách gì đây?

Cố nén sự chua xót trong lòng, cô cúi đầu, thất bại trước đối thủ.

Mạc Vĩnh Lam một một dạng của người thẳng kiêu ngạo, đứng từ trên cao nhìn xuống Dạ Tuyết Ninh như một con mèo nhìn xuống con chuột nhắt dơ bẩn. Muốn đấu với tôi? Dạ Tuyết Ninh, cô còn non lắm. Cô ta nghĩ thầm.

Thấy mình đã được như ý, Mạc Vĩnh Lam bật cười tự phụ, xoay người làm vài động tác tắt đèn rồi quay trở về phòng.

Ánh đèn lập lờ rồi tắt hẳn, một mình Dạ Tuyết Ninh đứng giữa nhà, bị bóng tối bao bọc. Cô thả mình nằm kiệt sức ra ghế, trong đầu dù không muốn nghĩ nhưng làm thế nào cũng không thể không nghĩ tới câu hỏi của Mạc Vĩnh Lam. Chị ta nói đúng, chị ta là bạn gái của Vũ Phong ở nơi này cũng không có gì lạ, trái lại là cô, cô lấy thân phận gì để ở lại đây?

Dạ Tuyết Ninh mệt mỏi bóp mạnh trán, tự nhiên thấy đau đầu.

"Cái bà chị Mạc Vĩnh Lam đó nói như vậy cũng không đúng, lúc trước Vũ đại tổng giám đốc ở nhà mày vậy thì anh ấy lấy thân phận gì?" Vân Anh kéo ghế sát lại, sau khi nghe Dạ Tuyết Ninh tâm sự mọi chuyện thì vô cùng bất bình: "Lại nói, chị ta ở nước ngoài nhiều năm như vậy, có khi Vũ đại nhân nhà mày đã sớm không muốn nhận cô bạn gái này nữa rồi."

Dạ Tuyết Ninh ưỡ oải nằm giả chết trên bàn, nghe Vân Anh nói đến trọng điểm thì mắt cô vụt sáng. Phải rồi, Vũ Phong cũng chưa thừa nhận lại chị ta là bạn gái a.

"Ây da, Tuyết Ninh, mày đi đâu vậy?" Nhìn thấy người nào đó một phút trước nằm cứng đờ ra bàn giờ bùng bùng khí thế tông cửa bỏ đi, Vân Anh không nhận được tính hiếu kì hỏi.

Dạ Tuyết Ninh khuôn mặt sáng lạn, không dừng bước cũng không quay đầu, để lại một câu rồi biến mất.

"Đi bồi dưỡng tình cảm." Cô tinh nghịch nháy mắt.

Vân Anh gãi gãi mũi, đột nhiên cảm thấy sau lưng có muôn vàn lưỡi dao găm. Nhìn cô như vậy làm gì? Cũng không phải là cô đi tìm Vũ đại tổng giám đốc nha. Vân Anh lệ rơi đầy mặt, muốn khóc mà khóc không được. Lại nghĩ về Dạ Tuyết Ninh, cả phòng marketing hầu như đều biết cô ấy với Vũ tổng giám đốc là thanh mai trúc mã, dù trong lòng có ghen ăn tức ở thế nào cũng không dám đi tìm cô ấy gây chuyện, thế nhưng cô cũng chỉ là bạn của thanh mai trúc mã của đại tổng giám đốc, nhìn cô như vậy thì có thể thay đổi được cục diện sao? Vân Anh bất đắc dĩ chỉ có thể thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Vũ Vĩ Phong Bị Âm Sát. Dạ Tuyết Ninh Đổ Đạn

Dạ Tuyết Ninh sau khi ra khỏi phòng marketing thì đi thẳng lên tầng tám mươi tư của tập đoàn Vũ thị. Cửa thang máy mở ra, cô rảo bước nhanh tới, hơi bất ngờ vì gặp được Thiệu Duy Thành ở đây, bên cạnh anh ta còn có một người khác, hình như hai người đó đang nói chuyện quan trọng, thư kí Hạ thì không thấy đâu. Dạ Tuyết Ninh bước tới gần bàn thư kí thì dừng lại, do dự một lát không biết có nên đi tiếp hay không, dù sao hai người ấy đang đứng nói chuyện trước cửa phòng chủ tịch, nếu cô muốn vào trong thì không thể không đi qua bọn họ. Nhưng làm như vậy hình như có hơi bất lịch sự? Nghĩ nghĩ gì đó cô quyết định sẽ đứng đợi.

"Phó thủ lĩnh, có chuyện này..."

Người đó gọi Thiệu Duy Thành là phó thủ lĩnh? Dạ Tuyết Ninh hơi ngạc nhiên một chút rất nhanh liền bình tĩnh. Lần trước ở Vọng Nguyệt trông thấy Vũ Vĩ Phong sử dụng súng giảm thanh cô liền biết anh nhất định có chuyện gì đó giấu cô hay nói thẳng ra anh còn có một thân phận nào đó không muốn cô biết, Thiệu Duy Thành là bạn Vũ Vĩ Phong tự nhiên thân phận của anh ta cũng không tầm thường.

"Đới Thạch, từ khi nào sự bình tĩnh của cậu đã bị mài mòn rồi?" Thiệu Duy Thành nghịch chiếc bật lửa trên tay, trêu chọc.

Hình như điều Đới Thạch nói rất quan trọng, về mặt hấn ta kích động, không đợi được Thiệu Duy Thành hỏi chuyện đã lên tiếng: "Lâm vừa gọi điện cho tôi nói rằng có người muốn ám sát Vũ thủ lĩnh tại khách sạn Win vào 5 giờ chiều hôm nay."

"Cái gì?" Mây rỗng Thiệu Duy Thành nhíu lại, ngừng động tác trên tay, có chút nôn nóng tức giận với Đới Thạch: "Chuyện quan trọng như vậy sao giờ cậu mới báo?"

Đới Thạch một bộ dạng cô vợ nhỏ chịu oan ức, cũng không biết là ai mới vừa rồi nói cậu phải bình tĩnh.

Thiệu Duy Thành bất an tìm chỗ gọi điện thoại, vừa xoay người đứng lúc nhìn thấy một bóng đen vụt biến mất, đáng đáp đó hình như giống với Dạ Tuyết Ninh? Lòng mày anh ta càng thêm nhíu chặt, trong lòng tự nhủ có lẽ mình nhìn nhầm, Vũ Vĩ Phong không ở văn phòng theo lý mà nói Dạ Tuyết Ninh cũng sẽ không xuất hiện ở tầng tám mươi tư nhưng anh ta hoàn toàn quên mất cô không biết Vũ Vĩ Phong không ở phòng làm việc thì làm sao có thể không xuất hiện đây?

Điện thoại gọi đi nhiều lần cũng không có người bắt máy, Thiệu Duy Thành lo lắng đến đứng ngồi không yên, trực tiếp cùng Đới Thạch chạy đi cứu viện. Lại nói về Vũ Vĩ Phong ở bên kia. Anh bình tĩnh đứng lên, hòa nhã cùng đối phương làm một cái bắt tay xã giao.

"Giám đốc Lâm, hợp tác vui vẻ."

Giám đốc Lâm - Lâm Quý Duật nét mặt nở hoa, vội vàng đưa hai tay ra bắt, đưa đến nửa đường thì thu một tay về, giấu ra sau lưng, âm thầm chà lau mồ hôi trong lòng bàn tay vào quần áo.

"Hợp tác vui vẻ. Hợp tác vui vẻ!" Lâm Quý Duật cố nén kích động, không ngừng lặp đi lặp lại cụm từ "hợp tác vui vẻ".

Nhìn thấy biểu cảm xuống nịnh của đối phương, ánh mắt Vũ Vĩ Phong lạnh đi vài phần, tuy thế nhưng trên mặt anh lại không để lộ chút biểu cảm gì, trong lòng coi thường hưởng ông ta gật đầu.

"Tôi còn có một cuộc họp quan trọng, giám đốc Lâm, liên lạc sau." Ý của anh rất rõ ràng chính là tiễn khách.

Lâm Quý Duật mặc dù nghe hiểu, cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng phấn khởi của ông ta. Phải biết để được cùng Vũ thị hợp tác, ông ta đã phải bỏ ra không ít tâm tư, tự nhiên ông ta cũng không muốn chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà phá hỏng tất cả những công sức trước đó của mình.

Lâm Quý Duật ra về không quên đóng cửa phòng lại.

Vũ Vĩ Phong ngồi ngả ra lưng ghế, đôi đồng tử mệt mỏi khép lại. Đột nhiên ánh mắt anh choàng mở, đầu nghiêng qua bên trái, nhíu mày âm lãnh nhìn cửa kính rạn nứt, ở giữa có một điểm tròn nhỏ bị xuyên thủng.

Âm sát?

Anh linh hoạt tránh thoát được một mạng, nhanh chóng tìm nơi ẩn nấp tốt trong phòng. Bây giờ đi ra ngoài, có khi còn nguy hiểm hơn trong này. Đôi mắt anh sắc bén, sáng như chim ưng bình tĩnh đảo quanh khu vực gần Win một vòng lớn.

Rốt cuộc là ai muốn ám sát anh?

"Vĩ Phong, cẩn thận... hự..."

Trước khi anh kịp xác nhận giọng nói thì đã bị một lực lớn đẩy ngã xuống sàn. Đầu anh đập vào tường, đau đến nhắm mày, bất mãn nhìn đối phương: "Tuyết Ninh?"

Hai tay Dạ Tuyết Ninh chống trên lồng ngực anh, thử mấy lần cũng không ngồi dậy được.

Cảm giác cô có điều bất thường, mày kiếm Vũ Vĩ Phong càng thêm nhăn chặt, vội vàng đỡ cô ngồi dậy, lo lắng quan sát một lượt. Chợt thấy tay mình

dinh dính, anh cúi đầu nhìn, đôi đồng tử bị màu đỏ kích thích đến co rút lại.

"Bị thương rồi?"

Vũ Vi Phong hấp tấp muốn bế cô đứng dậy lại bị cô kéo chặt góc áo, khuôn mặt cô hồng hào giờ trắng bệch, môi đỏ đã nhợt nhạt, hình như đang rất đau đớn khiến thanh âm của cô cũng suy giảm. Anh thấy cô lắc đầu thì nắm tay siết chặt, tức giận dậm mạnh xuống nền nhà.

"Chết tiệt!"

Anh đương nhiên biết bây giờ không thể mạnh động di chuyển. Vốn nghĩ rằng chỉ có một tên xạ thủ không ngờ rằng vẫn còn có những tên khác, rốt cuộc có bao nhiêu tên đến bây giờ còn chưa biết, tùy tiện di chuyển rất có thể tạo cơ hội cho bọn chúng ra tay. Nhưng... Vũ Vi Phong cúi đầu nhìn người trong lòng, khuôn mặt tuấn đạt giờ bị phần nộ cơ hồ làm biến dạng.

Dạ Tuyết Ninh suy yếu khép hờ hai mắt lại, đau đớn trên vai khiến cô không ngừng hít từng ngụm khí lớn, mồ hôi trên trán đọng lại những hạt to bằng hạt đậu.

"Tuyết Ninh, em sao rồi?" Anh lo lắng hỏi, nhưng đáp lại anh chỉ là từng hồi im lặng.

Trái tim Vũ Vi Phong giây dựa, liên hồi đập kịch liệt. Anh vội đỡ cô ngồi thẳng, nâng mặt cô lên xem xét.

Hai mắt cô nhắm chặt, hình như quá đau đớn mà ngất đi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, cớ áo khoác của mình bao bọc lấy cô, ngay lúc anh định bắt chặt ôm cô chạy ra ngoài thì điện thoại lại đổ chuông. Vũ Vi Phong đã định không nghe, nhưng khi nhìn đến trên màn hình xuất hiện hai chữ "Đới Thạch" anh liền đổi chủ ý.

"Thủ lĩnh, phát hiện được hai tên bắn tỉa, thuộc hạ của tôi đã khống chế được chúng."

"Đem về Phong Thành bang, đợi tôi về xử lý."

Lại dám làm con nhóc con này của anh bị thương, cũng không sợ chết đi? Khấp người anh tỏa ra sát khí, ánh mắt băng lãnh lóe lên cái nhìn chết chóc.

Biết đã an toàn, anh không còn dám chậm trễ, khẩn trương ôm cô đã được bao bọc cẩn thận đưa đến bệnh viện.

Viện trưởng thấy người đến là Vũ Vi Phong thì mồ hôi túa ra như mưa, cấp tốc cho người sắp xếp một phòng bệnh đặc biệt.

Bác sĩ từ trong phòng đi ra, đưa tay tháo khẩu trang trên mặt xuống. Là ở chỗ người này lại vô cùng bình tĩnh, không như vị viện trưởng nào đó đứng ngồi không yên. Lại nói An Hòa là bệnh viện tư nhân, hàng năm các trang thiết bị đều được tập đoàn Vũ thị cung cấp, bây giờ trước mặt ông ta là người đứng đầu tập đoàn Vũ thị, ông ta có thể không đứng ngồi không yên sao?

"Vũ tổng trước không cần lo lắng, viên đạn đã được lấy ra, vết thương cũng không tính là quá sâu, lát nữa Dạ tiểu thư sẽ tỉnh lại."

Viện trưởng nghe người được Vũ Vi Phong đưa đến đã không sao thì thả lỏng vuốt mồ hôi trên trán. Tươi cười nói với anh: "Hải Nam Xuyên là bác sĩ giỏi nhất của chúng tôi, nếu cậu ta đã nói Dạ tiểu thư không sao thì nhất định là không sao, xin Vũ tổng hãy yên tâm."

Vũ Vi Phong mắt lạnh nhìn lướt qua viện trưởng, khẽ gật đầu sau đó theo y tá đưa Dạ Tuyết Ninh đến phòng chăm sóc. Y tá sau khi đưa cô đến một phòng bệnh được sắp xếp từ trước thì mau chóng rời đi.

Vũ Vi Phong kéo một chiếc ghế đến bên giường, ngồi xuống.

Khuôn mặt cô vẫn nhợt nhạt, trên người mặc chiếc áo bệnh nhân xộc trắng xanh mờ hồ nhìn thấy từng lớp băng vải quấn quanh bả vai.

Cô bị thương ở vai trái, vết thương không quá sâu, may mắn không chạm đến xương.

Anh cẩn thận cầm tay Dạ Tuyết Ninh đặt vào chân, thuốc mê chưa hết tác dụng nên cô vẫn chưa tỉnh lại, hoàn toàn không biết cử chỉ lúc này của anh nhẹ nhàng đến chừng nào. Anh vô thức đưa tay vuốt ve gò má trắng bệch của cô, rồi đến chiếc mũi cao, đôi môi nhợt nhạt.

"Ngốc như vậy, hô lên là được rồi, tại sao còn phải lao ra đỡ đạn?"

Vũ Vi Phong xuất thần một lúc mới chợt tỉnh, hoảng hốt thu tay về.

"Alo?"

"Tuyết Ninh... Tuyết Ninh, cô ấy làm sao rồi?" Tiếng Thiệu Duy Thành lo lắng vang lên trong điện thoại.

Vũ Vi Phong chậm rãi nhìn xuống người vẫn hôn mê bất tỉnh là Dạ Tuyết Ninh, lơ đãng đáp: "Chỉ bị thương ở vai, may mắn viên đạn không chạm tới xương, giờ vẫn đang hôn mê, lát nữa sẽ tỉnh lại."

Anh nghe thấy Thiệu Duy Thành trút mạnh một hơi nhẹ nhõm, đang định tắt máy lại nghe đối phương lên tiếng.

"Chuyện lần này không đơn giản."

"Là ai làm?" Xung quanh anh tỏa ra hàn khí, giọng nói bị nhiễm tức giận mà lạnh đi vài phần.

"Vẫn chưa tra được là ai đứng sau dàn xếp thì bọn chúng đã cắn lưỡi tự tử rồi." Thiệu Duy Thành không can tâm với kết quả này: "Có khi nào là giới hắc đạo ra tay?"

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong nhử chặt, ánh mắt sắc bén nhìn đến băng vải quấn quanh bả vai Dạ Tuyết Ninh, càng nhìn càng thấy chướng mắt.

"Không phải."

"Chẳng lẽ cậu biết là ai làm?" Thiệu Duy Thành kích động hỏi.

"Không biết."

Không biết? Ngờ khi Thiệu Duy Thành lộ rõ vẻ nghi ngờ: "Vậy ý cậu chuyện lần này là do tranh chấp từ thương trường mà ra?"

Vũ Vĩ Phong im lặng đồng nghĩ với đồng ý. Suy nghĩ lại thì đây đúng là thủ đoạn của mấy công ty đối thủ.

Thiệu Duy Thành nắm chặt điện thoại trong tay, lạnh lẽo đưa mắt nhìn hai thi thể nằm trên mặt đất.

"Báo cáo đại ca, Trác Thần và Trác Dương đã thất bại rồi." Hắn ta sợ hãi nhìn người trước mặt, người đó dù chỉ là một cậu thanh niên trẻ tuổi nhưng lại mang khí thế bức người.

"Mọi kế hoạch tạm dừng, trước hết không được manh động." Âm thanh lạnh lùng vang vọng, người trước mặt đã sớm chẳng thấy đâu.

Biết là đối phương không nghe thấy, hắn ta vẫn cung kính hướng phía cậu ta biến mất hô một tiếng "rõ".

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cùng Sống Dưới Một Mái Nhà

Trong phòng bệnh, mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện quanh quẩn.

Tám giờ tối, thuốc mê bắt đầu hết tác dụng, Dạ Tuyết Ninh từ trong đau đớn tỉnh lại. Hàng mi dài rung nhẹ rồi từ từ mở ra để lộ đôi đồng tử sâu hút hồn. Nét mặt cô mệt mỏi, vẻ suy yếu không tài nào che giấu được. Con đau từ bả vai truyền tới khiến cô phải hít một ngụm khí lạnh.

"Đau!"

Tay phải cô siết chặt ga giường, liếc mắt xuyên qua cổ áo nhìn đến tầng tầng lớp lớp băng vải quấn quanh bả vai trái.

Dạ Tuyết Ninh thờ hất một hơi, cắn môi nén nhịn đau đớn, chợt nhớ đến tình hình nguy hiểm lúc đó khiến trái tim cô co thắt lại, kích động ngồi mạnh dậy, hét lên: "Vĩ Phong! Vĩ Phong! Vĩ Phong! Vĩ..."

"Tĩnh rồi!"

Cửa phòng bệnh bị đẩy vào, Dạ Tuyết Ninh ngồi trên giường, bên mi còn đọng lại một giọt nước mắt chưa khô. Cô cẩn thận quan sát người trước mặt một lượt, thấy anh không chút thương tổn nào mới thở phào một tiếng. Không có chuyện của Vũ Vĩ Phong thu hút, chỗ bị thương liền tấy đau. Có lẽ vừa rồi ngồi dậy quá mạnh, trên băng vải lại thấm thêm một chút máu.

"Á! Đau!" Cô cắn chặt môi dưới nhọt nhọt, nhưng vẫn không nhịn được cảm thán.

"Biết đau em còn ngồi dậy mạnh như vậy?" Vũ Vĩ Phong bước nhanh đến đỡ cô nằm xuống giường, vừa lo lắng vừa khề trách. Trước mắt bị màu đỏ của máu tươi thu hút, lông mày anh nhíu chặt, xoay người bấm nút đỏ trên đầu giường.

Vì thân phận Dạ Tuyết Ninh đặc biệt, chính là được đích thân Vũ Vĩ Phong bế tới bệnh viện nên bác sĩ không dám chậm trễ, rất nhanh liền có người tới giúp cô thay băng gạc.

Bàn tay cô nắm chặt ga trải giường, các khớp xương lộ rõ. Vì nén nhịn đau đớn mà trên trán cô thấm đẫm mồ hôi, mỗi hạt mỗi hạt đều to bằng hạt đậu.

Đến khi nhin không nổi nữa, mới dứt quãng cầu xin.

"Có thể... trước tiên... cho tôi một chút thuốc giảm đau... được không?"

"Không được!" Vũ Vĩ Phong không chút suy nghĩ cự tuyệt.

Dạ Tuyết Ninh thờ hồn hèn ngược đầu, bắt gặp cái nhú mày thật sâu của anh thì cúi đầu: "Vây, không cần nữa."

Bác sĩ thay băng cho cô là một ông chú đã ngoài tuổi trung niên, bản thân đã có con cái nên đối với biểu tình của cô tự nhiên sẽ có một chút không đành lòng: "Loại thuốc đó dùng nhiều không tốt cho cơ thể, nếu không phải thật sự cần thiết vẫn là không nên dùng."

Cô yếu ớt gật đầu, nói không ra hơi.

Sau khi bác sĩ đi khỏi, cô nằm vật vã ra giường, hai mắt nhắm lúng lúng hờ đã có dấu hiệu muốn ngất xỉu.

Vũ Vĩ Phong bước tới, kéo ghế ngồi xuống, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô: "Thật sự rất đau?" Lời vừa ra khỏi miệng anh liền thấy không cần thiết. Bị trúng đạn, không phải một cô gái như Dạ Tuyết Ninh có thể chịu nổi. Anh hơi chút cúi người, đem cô ôm vào trong ngực.

"Bác sĩ cũng nói thuốc giảm đau dùng nhiều không tốt cho cơ thể. Em ráng chịu đau một thời gian, khỏi rồi sẽ không đau nữa."

Cô nằm trong lòng anh ngửi hương bạc hà quen thuộc, nghe anh nói vậy thì thất thần. Đây là anh đang hướng cô giải thích cùng an ủi sao? Thế nhưng lời an ủi này có chỗ nào đó sai sai?

Khóe môi cô cau nhẹ nụ cười yếu ớt, nép trong ngực anh rất nhanh liền thiếp đi.

Ở bệnh viện được một ngày, Dạ Tuyết Ninh sống chết đòi xuất viện. Ban đầu, Vũ Vĩ Phong muốn đưa cô về Dạ gia nhưng lại bị cô lấy lý do không muốn ông bà Dạ lo lắng để từ chối. Sau cùng, không thể làm gì khác hơn đành phải đem cô về Uyển Nguyệt.

Cô nằm ngửa trên giường, hai mắt mở lớn nhìn trần nhà. Thực ra cô rất sợ đau, điều này ngay cả Vũ Vĩ Phong cũng không biết.

"Cạch!"

Tiếng mở cửa cũng không thu hút được ánh mắt của cô. Hiển nhiên cô biết người đến không phải là Vũ Vĩ Phong. Quả nhiên...

"Chỉ bị thương? Tại sao không bị bắn chết?" Tiếng nói cay độc của Mạc Vĩnh Lam ở cửa truyền tới.

Dạ Tuyết Ninh lười biếng liếc cô ta một cái rồi lại tiếp tục nhìn trần nhà: "Vây chỉ có thể nói tôi phúc lớn mạng lớn, đại nạn không chết tất có hậu phúc."

"Phải không?" Cô ta chậm rãi bước đến, đứng ở bên giường nhìn xuống cô đầy vẻ khinh thường: "Tôi là thấy cô đang muốn tranh thủ tình cảm đi? Cô nghĩ chỉ vì cô đỡ đạn cho Phong mà anh ấy sẽ yêu cô sao? Dạ Tuyết Ninh, cô đừng vọng tưởng!"

Trong lòng Dạ Tuyết Ninh rất buồn bực, phần nộ trừng mắt nhìn Mạc Vĩnh Lam: "Vĩ Phong sẽ yêu tôi hay không còn chưa biết nhưng chắc chắn anh ấy sớm đã không còn yêu chị... Á..."

Dạ Tuyết Ninh bị đau há miệng hít một ngụm khí lớn. Không biết cô đã thành công chọc vào chỗ ngứa nào trên người của Mạc Vĩnh Lam. Mắt cô ta đỏ ngầu, hai tay siết chặt bả vai cô, không biết cố ý hay vô tình động đến miệng vết thương khiến chúng lại tiếp tục chảy máu.

Dạ Tuyết Ninh cảm giác cơn đau mãnh liệt truyền tới, đau đến mức cô muốn lập tức ngất đi.

"Đau! Buông... buông ra!"

"Buông? Còn lâu!" Cô ta hung ác nhìn xuống khuôn mặt trắng bệch của cô, lực tay lại mạnh thêm chút nữa.

"Á!" Cô bị đau không ngừng vùng vẫy nhưng không ngờ cô ta lại khỏe như vậy, mặc cho cô có kháng cự thế nào cũng không làm sao thoát ra được.

Nhìn đến một mảng áo ngủ của Dạ Tuyết Ninh bị nhuộm máu, khóe môi Mạc Vĩnh Lam lạnh lùng cong lên. Ánh mắt cùng vẻ mặt cô ta đều thập phần dọa người, như một ác quỷ đang làm chuyện mình thích nhất.

"Tôi khuyên cô, tốt nhất đừng chọc giận tôi, bằng không hậu quả không phải một cô gái như cô có thể chịu nổi đâu..."

"Dạ tiểu thư, đến giờ thay thuốc rồi..."

Mạc Vĩnh Lam còn chưa nói dứt câu đã bị tiếng mở cửa dọa cho giật mình.

Chưa bao giờ cô lại cảm kích vị bác sĩ này đến vậy. Cố Tây Thành là bác sĩ riêng của Vũ gia ở trong nước, lần này cô được Vũ Vĩ Phong đem về toàn quyền chữa khám đều đặt dưới tay anh ta.

Cố Tây Thành tay cầm hòm thuốc, đôi mắt dưới gọng kính hơi híp lại: "Mạc tiểu thư, cô cũng ở đây à?"

Mạc Vĩnh Lam vừa thấy có người xuất hiện đã sớm thay đổi tư thế, thoạt nhìn thì như đang giúp cô xem vết thương nhưng thật ra là đang chèn ép vết thương của cô ra máu.

Dạ Tuyết Ninh lúc này đã đau đến không thở nổi chứ đừng nói đến lên tiếng. Cô cảm phần trùng mắt nhìn Mạc Vĩnh Lam, đổi lại cô ta nhìn cô đầy vẻ đắc ý.

"Bác sĩ Cố, cậu mau tới xem, vết thương của Tuyết Ninh có phải lại nặng hơn hay không?" Nói rồi cô ta thu tay, xoay đầu nhìn Cố Tây Thành, trên khuôn mặt giả tạo muốn có bao nhiêu lo lắng liền có bấy nhiêu lo lắng.

Cố Tây Thành sai bước đến, đứng một bên nhìn xuống mảng áo nhuộm đỏ của Dạ Tuyết Ninh, lông mày anh ta hơi nhăn lại di chuyển đến khuôn mặt tái nhợt của cô, hành động cùng vẻ mặt lại hoàn toàn đối lập nhau.

"Mạc tiểu thư đừng quá lo lắng, cô trước ra ngoài để tôi khám đã."

Nghe Cố Tây Thành nói chuyện với mình không quá khách khí, Mạc Vĩnh Lam dù nổi giận trong lòng vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười gật đầu: "Vậy làm phiền bác sĩ Cố."

Cửa phòng vừa đóng, Cố Tây Thành liền gỡ bỏ bộ dạng bình tĩnh, nhanh chóng ngồi xuống giúp cô xem vết thương. Sau khoảng mười lăm phút vừa thay thuốc vừa băng bó, anh ta vẫn chưa thôi nhủ chặt hàng lông mày.

"Dạ tiểu thư sau này nên chú ý một chút, nếu để miệng vết thương nhiễm trùng sẽ không tốt."

Vừa rồi bị Mạc Vĩnh Lam hành hạ mất nửa cái mạng, bây giờ thay băng xong nửa cái mạng còn lại của cô cũng muốn mất nốt, nào còn hơi sức gật đầu, chỉ đành chớp mắt một cái sau đó liền ngất đi.

Anh ta thở dài một tiếng, tốt bụng kéo chăn đắp cho cô rồi mới ra về. Lúc đi xuống dưới nhà không ngờ lại gặp được Vũ Vĩ Phong vừa đi làm về.

"Vũ thiếu gia!"

Vũ Vĩ Phong đẩy cửa vào nhà, đem áo khoác vắt lên tay ghế, bình tĩnh ngồi xuống sofa. Vừa châm một điếu thuốc vừa nhàn nhạt hỏi: "Tuyết Ninh sao rồi?"

"Tôi vừa giúp cô ấy thay thuốc, có lẽ vì quá đau nên đã ngất xỉu." Cố Tây Thành thoải mái nói.

Chân mày Vũ Vĩ Phong nhíu chặt, một hồi lâu mới gật đầu: "Làm phiền cậu rồi. Nếu không còn chuyện gì nữa, cậu có thể ra về."

"Còn chuyện này..." Cố Tây Thành do dự một lúc cũng không biết bản thân nên nói tiếp hay không. Dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của nhà người ta, anh thân là bác sĩ, nếu can thiệp vào hình như có chút không phải phép.

Đợi một hồi lâu cũng không thấy Cố Tây Thành nói gì nữa, Vũ Vĩ Phong đành phải lên tiếng: "Có chuyện gì?"

Anh ta vốn muốn nói rằng, vết thương lần này của Dạ tiểu thư chảy máu là có người cố ý làm, nhưng suy nghĩ gì đó anh ta lại chuyển thành: "Có lẽ mấy ngày tới Dạ tiểu thư sẽ sốt cao, Vũ thiếu gia nên chú ý tới cô ấy một chút."

"Tôi biết rồi." Vũ Vĩ Phong hít một hơi mạnh rồi đem điếu thuốc dập tắt.

Cố Tây Thành đi khỏi. Vũ Vĩ Phong cũng muốn đứng dậy lên phòng xem Dạ Tuyết Ninh một chút.

"Phong, anh đã về!" Mạc Vĩnh Lam từ góc khuất của bức tường bếp đi ra, trên người cô ta vẫn còn mặc một chiếc tạp dề. Hình như là vừa mới nấu xong món gì đó.

Anh đang định bước lên cầu thang, nghe tiếng Mạc Vĩnh Lam gọi mình thì dừng lại.

"Em đang làm gì?"

Mạc Vĩnh Lam mỉm cười đi nhanh tới, bất ngờ vòng tay ôm lấy cổ Vũ Vĩ Phong, ngay tại lúc anh muốn mở miệng nói chuyện liền nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Trong mắt anh cô động nhìn không ra hi lộ ái ô gì. Một tay đút túi quần, tay kia cầm áo khoác tùy ý để Mạc Vĩnh Lam hôn. Anh không đẩy cô ta ra cũng không có ý đáp lại.

Trong mắt cô ta lóe một điểm sáng, thử đem lưỡi thăm dò vào trong miệng anh lại không ngờ anh hơi chút hé miệng, mắt không nhắm cũng không chớp nhìn một màn nhiệt tình của người phụ nữ trước mặt.

Mạc Vĩnh Lam càng hôn càng bạo. Một tay cô ta buông cổ Vũ Vĩ Phong ra, luồn xuống cổ áo của anh, đang muốn cởi khuy áo lại bị tay anh giữ chặt.

"Em muốn làm gì?" Thanh âm anh trầm thấp mang theo nguy hiểm đến hỏi cô ta.

Thân thể Mạc Vĩnh Lam run nhẹ, theo bản năng lùi về sau một bước: "Em... Em mới nấu cơm xong... "

Ánh mắt anh sắc bén nhìn xuống đỉnh đầu cô ta, im lặng hồi lâu mới lạnh nhạt lên tiếng: "Đợi anh đi tắm rửa." Nói xong liền xoay người bỏ về phòng.

Hai tay Mạc Vĩnh Lam siết chặt nắm đấm. Đau đớn trong đáy mắt không những không tan mà càng thêm nồng đậm.

"Phong, rốt cuộc anh còn yêu em không?" Đôi môi cô ta khẽ mấp máy, thanh âm thật nhỏ chỉ để mình bản thân nghe thấy: "Còn em, vẫn rất yêu anh!"

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vũ Vĩ Phong Nói: không Yêu!

Đến đêm, đúng như những gì Cô Tây Thành đã dự báo từ trước, Dạ Tuyết Ninh liên tiếp sốt cao. Trong mơ, cô không ngừng gọi tên "Vĩ Phong".

Vũ Vĩ Phong đưa tay túm lấy bàn tay đang khua loạn của Dạ Tuyết Ninh trên không trung, đè nén cảm giác phức tạp trong lòng, cẩn thận đỡ cô ngồi dậy sau đó vỗ nhẹ lên hai má vì sốt cao mà ửng hồng của cô.

"Tuyết Ninh! Tỉnh! Tỉnh!"

Cô mơ màng nghe thấy thanh âm quen thuộc. Khó khăn nâng hàng mi dài nặng trĩu lên, khi nhìn thấy đó là Vũ Vĩ Phong liền thở hắt một tiếng, đem cơ thể mình toàn bộ dựa vào lồng ngực anh, hai mắt lại tiếp tục muốn nhắm nghiền.

"Không được ngủ, em lập tức tỉnh lại cho anh." Anh bá đạo lay mạnh người cô, đem trán của mình chạm vào trán cô, cảm giác nhiệt độ càng lúc càng cao thì nhủ mảy.

Cô nghe ra trong giọng nói của anh có chút nóng nảy liền mở mắt. Giơ cánh tay phải không bị thương túm chặt lấy góc áo anh, khàn khàn lên tiếng: "Em không ngủ. Vĩ Phong, anh đừng giận."

"Đến, há miệng uống thuốc." Anh hơi nghiêng người lấy cốc nước cùng mấy viên thuốc đặt trên khay đưa tới trước miệng cô.

Dạ Tuyết Ninh ngoan ngoãn mở miệng ngậm lấy viên thuốc nhưng khi cốc nước đưa đến lại không uống được ngụm nào.

Vũ Vĩ Phong có chút thiếu kiên nhẫn, thử mấy lần đều không thành công. Nhìn cô vì thuốc đắng mà cau chặt hai hàng lông mày thì không đành lòng. Do dự một lúc bèn đem cốc nước uống vào, sau đó thật nhanh cúi đầu đặt môi mình lên môi cô.

Cô mơ màng cảm nhận có thứ gì đó mềm mại lại man mát truyền vào trong khoang miệng, theo bản năng muốn ngậm chặt lấy nó.

Anh đem nước mình uống toàn bộ chảy vào trong khoang miệng Dạ Tuyết Ninh. Làm xong, muốn lập tức rời đi lại bị cô nắm chặt vạt áo giữ lại.

Trên môi cảm nhận sự mềm mại như lông mèo không ngừng di chuyển, Vũ Vĩ Phong sửng sốt trong một phút, ngay tại lúc anh muốn đẩy cô ra thì bên tai lại truyền tới một giọng nam quen thuộc.

"Vĩ Phong, cậu đang làm gì?"

Thiệu Duy Thành đột nhiên xuất hiện ở cửa, bên cạnh còn có Mạc Vĩnh Lam. Khuôn mặt cả hai xám xịt. Một người trùng Vũ Vĩ Phong, người kia trùng Dạ Tuyết Ninh.

Trong tâm Vũ Vĩ Phong có đôi chút chấn động không nghĩ Thiệu Duy Thành sẽ tới đây vào giờ này nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh. Cẩn thận đỡ Dạ Tuyết Ninh sớm hôn mê bất tỉnh nằm xuống giường sau đó đem cốc nước đặt vào khay, đứng dậy.

"Tất cả như cậu đã thấy, tôi đang cho cô ấy uống thuốc." Nói xong anh đi thẳng ra ngoài.

Nắm tay Mạc Vĩnh Lam siết chặt, trừng mắt hung ác nhìn người trên giường một hồi mới theo Vũ Vĩ Phong rời đi.

Cửa phòng đóng lại cũng là lúc nắm đấm của Thiệu Duy Thành dừng lại trên tường. Các khớp tay anh ta kêu răng rắc, lộ rõ từng đường gân cùng mạch máu.

Dường như sau khi uống thuốc, Dạ Tuyết Ninh ngủ yên ổn hơn. Mặc dù không thôi nhủ mảy nhưng đã không còn nhiều lần vô thức tự nói sản nữa.

Thiệu Duy Thành bước nhẹ tới, chỉ sợ bản thân gây ra tiếng động quá lớn sẽ làm cô tỉnh giấc. Anh ta ngồi xuống chiếc ghế của Vũ Vĩ Phong vừa rồi, thật cẩn thận vuốt ve gò má nóng ran của cô.

"Tuyệt Ninh! Tuyệt Ninh!"

Thiệu Duy Thành không ngừng ní non, hơi cúi người ôm trọn lấy nửa thân trên của Dạ Tuyết Ninh. Lẽ ra anh ta phải sớm biết người khi đó anh ta nhìn thấy ở Vũ thị là cô. Nếu biết, anh ta nhất định sẽ ngăn lại, sẽ không để cô bị thương như bây giờ.

Hai mắt Thiệu Duy Thành khép hờ, đáy mắt đọng đầy đau đớn. Anh ta ước gì giá như mình lúc này có thể thay cô gánh chịu một phát đạn đó. Bị thương nặng như vậy, một cô gái nhỏ như cô làm sao có thể chịu nổi đây?

"Lạnh!"

Bên tai truyền đến giọng nói khó chịu của Dạ Tuyết Ninh, Thiệu Duy Thành khẩn trương ngồi dậy, vừa muốn ra ngoài gọi điện cho Cố Tây Thành thì phát hiện cô chỉ đang mê sảng mà hô lên, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Kéo chăn cao lên bọc kín lấy thân thể mỏng manh của cô, Thiệu Duy Thành dứt khoát nhảy lên giường nằm xuống, đau lòng đem toàn bộ cơ thể Dạ Tuyết Ninh ôm chặt cứng vào lòng.

Suốt một đêm, cô hết lạnh lại nóng, hết nóng lại lạnh, Thiệu Duy Thành vì lo lắng cho cô mà cả đêm không ngủ.

Sáng hôm sau, hai mắt anh thâm quầng, thấy người trong lòng vẫn yên ổn, cơn sốt cũng đã giảm. Anh ta mới thấy cả cơ thể và tinh thần nhẹ nhõm hơn một chút. Đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt trắng bệch giờ đã có chút sắc hồng của Dạ Tuyết Ninh, khóe môi anh ta dịu dàng câu nhẹ ý cười, suy nghĩ gì đó liền cúi đầu, thỏa mãn ở trên trán cô đặt xuống một nụ hôn.

Lén lén lút lút như một tên ăn trộm trộm được thứ mình muốn, Thiệu Duy Thành thích thú vuốt cằm, xoay người muốn về Phong Thành bang, không ngờ lúc đi xuống dưới nhà lại bắt gặp Vũ Vĩ Phong đang ngồi trên sofa hút thuốc, dáng vẻ hình như có điều suy tư. Nhớ lại ánh mắt cô đơn của Dạ Tuyết Ninh tối hôm ở bãi biển, trong lòng anh ta tự nhiên nóng bức như có một ngọn lửa vô cơ bùng cháy dữ dội, bao nhiêu vui vẻ trước đó không cánh mà bay.

Vũ Vĩ Phong nhảy bén phát hiện có người xuất hiện, anh thu lại ánh mắt xa xăm, lạnh lùng dập tắt điếu thuốc, hồi lâu mới mở miệng: "Có chuyện muốn nói?"

Anh ta đi tới, ngồi xuống đối diện Vũ Vĩ Phong: "Vĩ Phong! Tôi hỏi cậu, cậu yêu Tuyết Ninh sao?"

Khi nghe được lời này, rõ ràng Vũ Vĩ Phong đã sững sờ trong một giây. Anh bẽ tách cà phê lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Vũ Vĩ Phong hồi đáp, trong lòng Thiệu Duy Thành bực tức, vừa muốn hỏi lại lần nữa thì bên tai đã nghe được câu trả lời.

"Không yêu!" Vẫn giọng điệu lạnh nhạt không để tâm chuyện gì. Hai từ "không yêu" này anh nói ra thật nhẹ nhàng nhưng khi rơi vào trong lòng Thiệu Duy Thành thì nó lại thật nặng nề. Anh ta không biết nếu để Dạ Tuyết Ninh nghe được lời này, cô sẽ phản ứng dữ dội như thế nào? Dù sao cũng đã đơn phương nhiều năm như vậy.

Trong một lúc anh ta đã suy nghĩ tới rất nhiều khả năng. Cuối cùng anh ta nghĩ, trước sau cũng bị từ chối, không bằng bây giờ từ chối, đau trước còn hơn đau sau. Ánh mắt anh ta vì thế lại kiên định hơn một chút, nghiêm túc nhìn Vũ Vĩ Phong mở miệng: "Nếu đã không yêu chỉ xin cậu lạnh nhạt, đừng để cô ấy tự mình hy vọng nữa."

Nói xong, Thiệu Duy Thành đứng dậy bỏ đi để lại một Vũ Vĩ Phong cảm xúc phức tạp. Anh khẽ nhắm hai mắt lại, đổ mình dựa vào lưng ghế, mệt mỏi day mạnh huyết thái dương.

Cuộc đối thoại của bọn họ, không ngờ lại đến được tai Dạ Tuyết Ninh. Cô nằm bất động trên giường, cảm giác cả thế giới phút chốc như sụp đổ hoàn toàn, tuyệt vọng, đau đớn, không can tâm.

"Vĩ Phong! Tôi hỏi cậu, cậu yêu Tuyết Ninh sao?"

"Không yêu!"

Thanh âm tuyệt tình của anh từ trong điện thoại truyền tới như mũi giáo bén nhọn cắm chặt vào trái tim cô, ứa máu.

Mạc Vĩnh Lam lạnh lùng đứng ở bên giường, thỏa mãn liếc Dạ Tuyết Ninh một cái. Trong tay cô ta giờ cao chiếc điện thoại, từng chữ từng chữ Vũ Vĩ Phong nói ra đều thật rõ ràng.

Sáng sớm cô ta xuống nhà muốn vì Vũ Vĩ Phong chuẩn bị một bữa sáng tình yêu, không ngờ trong lúc vô tình lại nghe được một đoạn này, ngay lúc cao hứng liền lấy điện thoại ghi âm lại. Không còn gì để nghi ngờ, đúng là ông trời giúp ta mà. Cô ta đến lúc này vẫn cho là vậy.

"Bây giờ thì cô đã biết vị trí của mình trong trái tim Phong rồi chứ? Dạ Tuyết Ninh, tôi khuyên cô nên sớm bỏ cuộc đi thôi."

Cánh cửa phòng khép lại nhốt chặt cô trong bốn bức tường. Dạ Tuyết Ninh chỉ cảm thấy khó thở, vô cùng khó thở. Cô đưa tay đè chặt ngực trái, cổ

gắng ép bản thân không được khóc nhưng những giọt nước mắt vẫn vô thức lăn dài trên má.

Vết thương trên vai lại chảy máu, nhưng cô không chút bận tâm, nỗi đau tâm can còn nặng hơn thể xác. Cô nấc nghẹn, đau đớn vò chặt vạt áo trước ngực. Không phải không biết câu trả lời của anh nhưng tại sao khi chính tai mình nghe thấy, trái tim lại đau như vậy?

Đôi môi trắng bệch bị Dạ Tuyết Ninh cắn chặt nổi nên huyết sắc. Đau đớn trong tim khiến cô phải hít từng ngụm khí lớn.

Sáu năm! Sáu năm cô chưa dám một lần thổ lộ chính là sợ sẽ nghe được hai từ này. Cuối cùng vẫn vậy, rốt cuộc thì chỉ là một mình cô yêu đơn phương.

Cô vui cả người dưới lớp chăn, hai chân co lại làm thành tư thế trẻ sơ sinh khi còn nằm trong bụng mẹ, cứ thế tiếp tục khóc cho đến khi mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sẽ Không Từ Bỏ

Đêm vắng lặng, sự yên tĩnh bao trùm Uyên Nguyệt.

Dạ Tuyết Ninh nằm ngửa mặt nhìn trần nhà, hai tay đặt song song thân người, đáy mắt cô trống rỗng. Đột nhiên cửa phòng “cạch” một tiếng bị mở từ bên ngoài, cô khản trương nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hai tay Dạ Tuyết Ninh đặt dưới chăn từ từ siết chặt, bên mũi thoang thoang hương bạc hà nhàn nhạt. Dù không mở mắt cũng đủ biết là ai đến.

Vũ Vi Phong đứng trước đầu giường, yên tĩnh không làm gì. Anh hơi cúi đầu, quan sát thật kỹ gương mặt tái xanh của cô. Cho tới bây giờ chính bản thân anh cũng không hiểu, anh tốt cùng đối với cô là thứ tình cảm gì.

Mặt trăng chiếu ngoài cửa sổ le lói những sợi sáng bạc, xuyên qua cửa kính dừng lại trên khuôn mặt Dạ Tuyết Ninh.

Trong phòng một màu tối đen như mực, anh nhẹ bước tới gần thêm chút nữa lại lảng lảng đứng nhìn tuyệt nhiên không lên tiếng. Không biết đã đứng bao lâu, không biết đã nhìn nhiều như thế nào, trong lòng anh vẫn là một mảng mơ hồ.

Vũ Vi Phong cẩn thận nhớ lại một chuỗi những cảm xúc phức tạp của bản thân trong thời gian gần đây, rõ ràng lúc trước không như vậy, từ khi nào mà cảm tính của anh vượt qua lý trí rồi? Chẳng lẽ anh đã bắt đầu thích Dạ Tuyết Ninh sao? Không thể nào!

Vũ Vi Phong gạt mình vì suy nghĩ vừa mới xuất hiện trong đầu liền bị anh ngay lập tức bác bỏ.

Cửa phòng rất lâu sau đó mới đóng lại. Kể từ lúc xuất hiện cho tới khi biến mất anh chỉ duy trì một tư thế đứng bên giường cô, không làm gì cũng không nói gì.

Dạ Tuyết Ninh mở mắt, đau đớn giằng dầy trong đôi đồng tử, sau đó cô lại khép mắt, xoay người đối diện với góc tường. Cảm giác trên mi mình ươn ướt, cô cũng biết bản thân lại tiếp tục muốn khóc rồi.

Uyên Nguyệt không có giúp việc, lúc trước là Vũ Vi Phong sai thư kí Hạ đưa cơm tới cho cô. Sau này Thiệu Duy Thành tự mình muốn đảm trách việc đó, cô cũng không có ý kiến gì.

“Đây là những món em thích ăn nhất. Mau ăn kẻo nguội.”

Từ sau hôm cô sốt cao, Thiệu Duy Thành liền đổi cách xưng hô. Dạ Tuyết Ninh cũng không mấy để tâm, thấy anh gọi như thế nào liền gọi như thế.

Thấy cô chỉ gấp mỗi rau, anh ta không vui khế trách: “Ăn mỗi rau không tốt, sao em chỉ gấp mỗi nó thôi vậy?”

Dạ Tuyết Ninh thờ dãi đặt đĩa xuống, mặt môi lác đàu: “Không có hứng ăn cơm.”

“Có phải em có tâm sự?” Thấy cô không muốn ăn, Thiệu Duy Thành cũng không ép. Nhìn khuôn mặt mang đầy nét mệt mỏi của cô, anh đau lòng rò xết.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh đang nhắm chặt khẽ mở, phức tạp nhìn Thiệu Duy Thành.

“Làm sao vậy?” Thấy cô chỉ nhìn không nói, trong lòng anh ta thấy bất an.

Cô suy nghĩ rất nhiều nhưng rốt cuộc cũng không đem những suy nghĩ đó nói ra khỏi miệng: “Không có gì!”

“Có phải liên quan đến Vĩ Phong hay không?” Vốn chỉ là lời đầu môi chót lưỡi của Thiệu Duy Thành nhưng khi rơi vào tai Dạ Tuyết Ninh lại như một mũi giáo bén nhọn xuyên qua trái tim cô, đau đớn.

Cô cúi thấp đầu, che giấu sự tuyệt vọng trong đáy mắt: “Vĩ Phong, anh ấy không yêu em!”

Lời Dạ Tuyết Ninh vừa nói ra khiến anh ta chết lặng. Có lẽ do chợt dạ mà cổ gồng gượng cười: “Làm sao có thể...”

“Chính miệng anh ấy đã nói...” Cô đánh gãy lời Thiệu Duy Thành, nâng rèm mắt hé lộ vẻ đau đớn: “Anh ấy không yêu em!”

Vừa nói xong, một giọt nước trong hốc mắt cô rơi xuống. Dạ Tuyết Ninh vội nâng tay lau qua loa mặt. Chính bản thân cô cũng không hiểu sao mấy ngày gần đây mình lại nhiều nước mắt như vậy.

Cổ họng Thiệu Duy Thành ứa nghẹn, muốn nói lời an ủi cô nhưng đều không thể nói ra khỏi miệng. Mắt thấy những giọt nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống mu bàn tay, trái tim anh ta co thắt, cảm giác chưa bao giờ khó thở như lúc này.

“Từ bỏ đi... Từ bỏ Vĩ Phong đi...”

Trong lúc thất thần anh chợt nói, nói xong rồi anh ta mới hồi hận: “Tuyết Ninh...” Anh ta muốn giải thích, vừa mở miệng lại thấy cô lắc đầu.

“Sẽ không, em sẽ không từ bỏ!”

Hốc mắt cô phủ một tầng hơi nước lại không giấu được vẻ quyết tâm trong đó.

Thiệu Duy Thành nắm chặt bàn tay, trong lòng rối loạn.

Mị Cảnh, trước giờ chưa bao giờ ngừng nhện nhện. Ánh đèn nhiều màu chợt sáng chợt tối, tiếng nói cười ngả ngón không thôi.

Sâu trong góc khuất không được ánh sáng rọi tới, Thiệu Duy Thành ngửa cổ uống cạn ly rượu. Sau đó lười biếng liếc người đối diện, khó chịu gất gỏng: “Lời cũng đã nói, rượu cũng đã uống, giờ có thể biến rồi chứ?”

“Ai da, nóng tính quá vậy?” Người phụ nữ nhìn chằm chằm chiếc cốc rỗng không trong tay anh ta, giọng nữ giới nũng nịu ai oán.

Anh ta nhú mày nhìn người phụ nữ trước mặt. Chỉ thấy khuôn mặt cô ta trang điểm tinh xảo, váy cực ngắn miễn cưỡng mới có thể che hết phần mông, chỉ cần hơi chút cúi người liền nhìn thấy chỗ vài ít ối bên trong lán váy. Không hiểu sao càng nhìn càng khó chịu. Cổ gồng kim nén cảm giác lảo loạn trong lòng, tay anh ta siết chặt miệng cốc, rống lớn: “Cút!”

Bị sự tức giận của Thiệu Duy Thành dọa cũng không sợ, cô ta giả vờ rút hai vai lại, bộ dạng mỏng manh gọi lên bản năng của đàn ông muốn đến ôm lấy cô ta mà bảo vệ. Nhưng Thiệu Duy Thành lúc này nào còn để tâm được nhiều như vậy, hai mắt anh nhắm chặt lằn nữa rống giận: “Lập tức cút!”

“Anh đừng giận. Lập tức cút.” Lắc mình một cái, cô ta cười quỵn rũ bỏ đi, lúc xoay người ánh mắt dưới mi dài lóe sáng.

Thiệu Duy Thành “hừ” một tiếng bằng mũi, vừa khum một chai rượu mới vừa chửi thề: “Con mẹ nó, thật phiền chết đi được!”

Men rượu càng về sau càng ngấm, trong đầu anh ta càng lúc càng hiện rõ khuôn mặt quyết tâm của Dạ Tuyết Ninh.

“Sẽ không, em sẽ không từ bỏ!”

Câu nói của cô vẫn cứ vang vọng trong tâm trí anh như bén rễ ở đó.

Thiệu Duy Thành lắc mạnh đầu một cái như muốn lắc cô ra khỏi tâm trí mình, đôi mắt anh ta mơ màng vẩn đục những tia đau đớn.

“Thiệu Duy Thành, anh tỉnh lại cho tôi!” Đới Thạch không biết từ đâu xuất hiện, cướp lấy ly rượu trên tay anh ta đặt mạnh xuống bàn.

Thiệu Duy Thành lúc này đã ngà ngà say, cảm giác cơ thể khô nóng, tay không ngừng lôi kéo cả vạt.

“Đới Thạch? Tới, cùng tôi uống...” Nói rồi muốn vươn tay cướp lại ly rượu nhưng bị Đới Thạch giật lấy uống cạn.

Thiệu Duy Thành nhú chật mày tức giận quát: “Con mẹ nó, cậu thế nhưng lại dám cướp rượu của bản thiếu gia? Mà thôi...” Phất tay, anh ta xoay người cầm lấy chai rượu.

“Không cho uống!” Đới Thạch quả quyết quét toàn bộ đồ trên bàn xuống sàn.

Tiếng nhạc xập xình khuấy động, người người chìm vào say mê, một loạt hành động của bọn họ, chẳng thu hút được mấy người.

Đới Thạch trừng mắt hung ác cảnh cáo, đám người đó liền lập tức sợ hãi quay mặt đi. Hấn đau lòng ngồi xuống bên cạnh Thiệu Duy Thành, đưa tay ôm

lấy anh vào ngực.

“Không phải lúc trước nói không uống rượu sao? Làm sao hôm nay lại uống lắm như vậy?” Đới Thạch cúi đầu nhìn người trong lòng.

Thiệu Duy Thành lúc này đã say, cảm giác cả người càng lúc càng khô nóng, nhất là phần thân dưới.

“Tuyệt Ninh...” Môi anh ta hơi mấp máy, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ “Tuyệt Ninh”.

Trong thâm tâm Đới Thạch chấn động, từ từ nổi nên cảm giác đau đớn, trái tim co thắt lại như bị thứ gì đó hung hăng nện vào. Hắn cúi đầu, chăm chăm nhìn Thiệu Duy Thành. Cảm giác anh ta đột nhiên cự tuyệt, càng lúc càng dán chặt lên người hắn.

“Mát quá!”

Đới Thạch từ trong hố sâu tuyệt vọng tỉnh lại, nhảy bén phát hiện người trong ngực có điều bất thường. Hình như thân thể còn rất nóng, chẳng lẽ... Hắn thử đẩy Thiệu Duy Thành ra muốn xem thật kĩ xem có phải anh đã trúng xuân dược hay không, nhưng mới kéo dần được một chút lại bị anh gắt gao ôm lại, đem cả khuôn mặt nóng bừng, đồ rục của mình vùi vào cổ áo hắn.

“Thạch, tôi nóng!”

Đới Thạch ngăn ngăn cả người, chợt cảm giác trước ngực mình mát lạnh, hắn ta hoảng loạn vội giữ chặt bàn tay không an phận của Thiệu Duy Thành, thanh âm khàn khàn, hờn hển lên tiếng: “Chúng ta trước ra ngoài được không?”

Cơ thể Thiệu Duy Thành bị xuân dược hành hạ, nào còn nghe lọt tai lời hắn nói, anh đưa tay, giật mạnh cổ áo của Đới Thạch, cúi đầu hôn lên cổ hắn ta.

“Tôi muốn!” Thiệu Duy Thành lúc này đã sớm chẳng còn phân biệt được hoàn cảnh ngay đến đối phương là nam hay nữ cũng chẳng còn phân biệt được đủ thấy người hạ dược đã độc ác tới mức nào.

Trong đầu Đới Thạch “đoàng” một tiếng nổ lớn, bắt đầu đi lắc đầu, cẩn thận đỡ Thiệu Duy Thành rời đi. Lúc đứng dậy, nếu hắn ta bỏ chút công sức xoay đầu lại, nhất định sẽ nhìn thấy một tia phần nộ cùng khinh bỉ trong mắt một người.

“Bỏ nhiều công sức như vậy, hóa ra lại là thằng con.”

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhìn Thấy Hai Người Đó Hôn Nhau

Về phần Thiệu Duy Thành đã được thỏa mãn. Sau khi tỉnh dậy biết mình bị hạ dược, lại còn là nằm bên cạnh Đới Thạch, suýt chút nữa đôi phận làm thụ dưới tay hắn ta thì tức muốn thổ huyết. Lại nói hắn có thể tìm đại cho anh một người phụ nữ để giải dược, có sao lại đem bản thân làm thuốc giải cơ chứ? Giờ thì hay rồi, xem xem hắn ta biến anh thành loại người gì? Động vật ăn tạp? Nam nữ đều ăn? Phì phì, ai muốn làm thì làm, Thiệu Duy Thành anh mới không làm.

“Phó thủ lĩnh, người đã được đưa tới.” Tiếng Đới Thạch ở bên ngoài truyền đến.

“Lôi vào!”

Thiệu Duy Thành ngồi vắt chân trên ghế, đầu tiên là nhíu mày nhìn Đới Thạch sau đó mới chậm rãi quan sát người phụ nữ quỳ dưới sàn. Ừ, cũng có chút nhan sắc hèn chi là gan lại lớn như vậy, dám ở địa bàn của anh hạ dược anh?

“Cô tên gì?” Anh ta không hờn không giận hỏi.

Thân thể người đó run rẩy, trên người chẳng chừa vết thương xanh tím, giờ phút này đứng trước mặt Thiệu Duy Thành, cô ta cảm giác như mình đang đứng trước mặt một con quỷ dữ, muốn lùi về sau một chút lại bị thuộc hạ của anh ngăn lại. Ai nói đàn ông sẽ không đánh phụ nữ? Nếu để người của Phong Thành bang nghe được nhất định sẽ cười không nhạt được mồm. Hắn ta dùng băng đạn đánh mạnh vào lưng cô ta nhắc nhở: “Điếc à? Không nghe phó thủ lĩnh đang hỏi cô sao? Còn không mau trả lời?”

Khác biệt về giới tính và sức mạnh khiến cô ta đau đến hít một ngụm khí lớn, cơ hồ suýt chút nữa ngất đi, không dám trì hoãn nữa vội lắp bắp: “Tên... Mộc... Mộc Đường Mật...”

“Bộp bộp. Tên hay.” Thiệu Duy Thành đột nhiên gạt gù đầu, còn tán thưởng vỗ tay hai cái nhưng là đôi đồng tử ẩn dưới hàng mi dài lại lóe lên cái nhìn tàn nhẫn.

Khuôn mặt cô ta biến sắc, thật không dám tưởng tượng bản thân mình đã đáp tội với loại người nào thế này?

“Nếu cô đã muốn quyền rũ đàn ông như vậy, tôi đây liền nghĩ cách thỏa mãn cô. Sắp xếp năm mươi anh em để cô ta hầu hạ. Đới Thạch...” Theo thói quen ra lệnh cho Đới Thạch lúc này anh ta đột nhiên ngừng lại khiến đám thuộc hạ không hiểu sao mà lẩn. Chẳng lẽ giữa phó thủ lĩnh và Đới Thạch xảy ra chuyện gì không thể để ai biết? Ai cũng nghĩ như vậy. Nhưng Thiệu Duy Thành lại không phải bọn họ làm sao có thể biết được họ đang nghĩ gì đây? Anh ta thờ dài, đứng dậy phất tay một cái: “Mà thôi, chuyện này giao cho Lâm đi làm.”

“Đừng mà... đừng... đừng...” Tiếng cô ta tuyệt vọng kêu gào, càng lúc càng nhỏ, đến khi biến mất hoàn toàn cũng là lúc đã bị lôi đi rất xa.

Trong phòng nhất thời trở lên ngột ngạt, chỉ còn lại anh và Đới Thạch.

Thiệu Duy Thành nhắm mắt thờ dài, đột nhiên lên tiếng: “Chuyện tôi qua, cậu cũng biết đấy... thật xin lỗi.”

Không khí đột nhiên chìm vào khoảng không tĩnh lặng, tưởng như đã hàng ngàn hàng vạn thế kỉ trôi qua hần mới nói: “Tôi hiểu, tôi sẽ xem mọi chuyện như chưa có gì xảy ra.”

Không nghe ra cảm xúc trong giọng nói của Đới Thạch, anh ta có chút không dám đối diện với hần.

“Cảm ơn.”

“Trách nhiệm của tôi.”

Thiệu Duy Thành vẫn ngày ngày đưa com đến, nhưng lại luôn trốn tránh ánh mắt của Dạ Tuyết Ninh. Cô linh cảm anh ta gần đây có điều gì đó không đúng, nhưng không đứng ở chỗ nào thì lại không thể nói ra được.

Từ khi cô bị thương thường dưỡng một thói quen, đó là nằm duỗi thẳng nhìn trần nhà. Lúc này, cô đang nằm trên giường, hai mắt mở lớn cơ hồ không chớp lấy một lần.

Nhớ tới Vũ Vi Phong tự nhiên cô lại nghĩ đến Mạc Vĩnh Lam, hình như đã mấy ngày rồi chị ta không tìm cô gây phiền phức? Mà khoan, chị ta không xuất hiện không phải là chuyện tốt sao?

Dạ Tuyết Ninh bật người ngồi dậy, vỗ đầu mình hai cái, cô dạo này có hay không bị cô ta hành hạ thành quen rồi?

“Haizz.” Thờ dài một tiếng, cô vén chăn bước xuống giường, vừa nghĩ muốn đi tắm lại nghe bụng réo ùng ục. Nhớ lại trưa nay cũng không ăn được nhiều, trước nên tìm thứ gì đó lót dạ đã.

Thỏa theo con đói, cô chuyển hướng ra khỏi phòng, nhưng ngàn vạn lần không ngờ rằng, lâu ngày không gặp Vũ Vi Phong, vừa gặp sẽ được thấy một cảnh này.

Cô chết chân đứng giữa cầu thang, hai mắt mở lớn vờn quanh tầng hơi nước. Trái tim cô thất lại, đau như bị ngàn vạn mũi giáo xuyên thủng. Môi khẽ mấp máy, lại chỉ ứa nghẹn trong cổ họng, không sao nói thành lời.

Đầu đón nhìn Mạc Vĩnh Lam và anh đang hôn nhau, hai tay cô co lại, móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay đau nhức, dường như đau đớn như vậy chưa đủ để cô thanh tỉnh, bàn tay càng ra sức nắm chặt hơn.

Thân thể Dạ Tuyết Ninh run rẩy, nước mắt theo hai gò má từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn. Sợ mình không nhịn được sẽ phát ra tiếng, cô cắn chặt môi dưới cơ hồ muốn bật máu, rõ ràng bảo bản thân không khóc nhưng nước mắt vẫn cứ rơi.

Xoay người chạy nhanh về phòng, đem lưng dán vào cửa, cơ thể cô như bị rút sạch toàn bộ sức lực chỉ có thể tuyệt vọng trượt dần xuống. Thu hai chân lại, đem đầu vùi sâu vào lòng gối, nước mắt chảy ra thấm đẫm một mảng quần, nhưng cô không cảm nhận được. Khoảnh khắc này ngoài nỗi đau trong tim, cô cái gì cũng không cảm nhận được.

Dạ Tuyết Ninh nấc lên một tiếng, nửa lê nửa bò trèo lên giường, đem cả cơ thể mỏng manh vùi vào lớp chăn dày.

Gió ngoài trời thổi mạnh, rít gào những tiếng thê lương. Có những chiếc lá xanh rơi xuống lại bị cơn gió cuốn bay lên không trung.

Cơ thể trong chăn khẽ run rẩy, bật thốt những tiếng nức nở. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Mạc Vĩnh Lam lại đột nhiên để yên cho cô như vậy? Tại sao tần suất Vi Phong xuất hiện trước mặt cô lại ít đi? Cuối cùng thì cô đã hiểu, rốt cuộc cũng hiểu rồi.

Vũ Vi Phong không hề biết một màn này đã bị Dạ Tuyết Ninh nhìn thấy.

Anh bình tĩnh đưa tay đẩy Mạc Vĩnh Lam ra, trên khuôn mặt tuấn dật không nhìn ra chút vui buồn nào.

“Giờ sau đừng làm vậy nữa. Anh lên xem Tuyết Ninh một lát.” Nói rồi anh xoay người nhưng không hề đi tới phòng cô mà về thẳng phòng mình. Hiển nhiên vừa rồi chỉ là cái cớ. Mấy ngày nay anh luôn cố gắng tránh mặt Dạ Tuyết Ninh, nếu không phải tình huống ép buộc tuyệt nhiên sẽ không để chạm mặt. Lời Thiệu Duy Thành hôm đó nói phải, anh cũng suy nghĩ kĩ, quả nhiên anh chưa đủ lạnh nhạt khiến cô sinh ra vọng tưởng, giờ là lúc nên cắt đứt hy vọng đó thôi.

Anh tuyệt tình bỏ đi khiến Mạc Vĩnh Lam có cảm giác ứa nghẹn. Hai mắt cô ta hung ác trừng lớn: “Dạ Tuyết Ninh, cô cứ nhất thiết muốn đổi nghịch với tôi ư?”

Bạn đang đọc truyện *Ruột Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bị Oan

Khóc suốt một đêm, sáng dậy hai mắt Dạ Tuyết Ninh sưng mọng, quầng thâm hiện rõ. Cúi đầu nhìn vết thương lại chảy máu, cô mệt mỏi thờ dãi.

Mặt trời bên ngoài đã sớm lên đỉnh, cái nắng cuối thu không còn đủ ấm áp nữa.

Cô đem tay chống lên bồn rửa mặt, đôi mắt vằn tơ máu chăm chú nhìn phía trước.

Trong gương phản chiếu khuôn mặt ưu sầu của một người con gái, khuôn mặt miễn cưỡng mới có thể coi là thanh tú, đôi mày chất chứa suy tư. Đem ra thì với khuôn mặt này chẳng thể so sánh với Mạc Vĩnh Lam, một thân hình bốc lửa, một nhan sắc kiều sa.

"Mạc Vĩnh Lam..." Mỗi cô hơi mấp máy, đột nhiên nhớ lại cảnh hôn môi của hai người bọn họ, trái tim vẫn đau thắt từng cơn.

Hốc mắt chợt nóng lên, Dạ Tuyết Ninh vội vàng ngắt đầu, cưỡng ép nước mắt chảy về. Cô khẽ lắc đầu, rũ bỏ hình ảnh không muốn thấy đó.

Hợp ý cô, đúng lúc này Vân Anh gọi điện tới, Dạ Tuyết Ninh lập tức bắt máy.

"Tao nghe." Nhận ra thanh âm mình có chút nghẹn ngào, cô hấp tấp chỉnh giọng: "Có chuyện gì vậy?"

Đầu bên kia ồn ào, vọng tới tiếng Hiền Chấn Nam: "Tuyết Ninh, là anh!"

"Chấn Nam?" Cô hơi ngỡ vực nhưng cũng không hề ngạc nhiên: "Sao anh lại cầm máy Vân Anh?"

Bầu không khí yên lặng ước chừng khoảng ba giây mới có người lên tiếng: "Bọn anh cãi nhau. Tuyết Ninh, em có thể tới với cô ấy một lát không?"

"Không phải anh đang ở với cô ấy sao? Anh muốn đi đâu?" Cô day mạnh huyệt thái dương, cảm giác có chút đau đầu.

"Cô ấy không muốn thấy mặt anh."

Dạ Tuyết Ninh phát hiện ra giọng Hiền Chấn Nam trầm thấp mang theo uể oải truyền tới. Cô không vội đáp ứng mà hỏi thêm một câu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lần này anh ta im lặng khá lâu, lâu đến nỗi cô tưởng anh ta đã tắt máy: "Ba mẹ anh muốn anh lấy con gái tập đoàn Tác Lạp. Vân Anh sau khi biết thì vẫn tức giận cho tới bây giờ..."

Cô siết chặt điện thoại bên tai, trong lòng rủa thầm một tiếng. Cũng biết hoàn cảnh của mình bây giờ không khá hơn Vân Anh là bao nhiêu nhưng cô vẫn tới.

Cửa mở, Dạ Tuyết Ninh sững sờ nhìn một bãi chiến trường thu nhỏ trước mặt, quần áo bẩn vứt tứ tung thấp thoáng mấy vỏ chai rượu đã uống hết.

Hiền Chấn Nam và Vân Anh từ mấy năm trước đã bắt đầu dọn tới sống chung với nhau, cuộc sống của bọn họ chưa bao giờ xảy ra tranh chấp hay cãi vã, cũng có thể coi là hạnh phúc đi, chính cô cũng đã nhiều lần ghen tỵ với Vân Anh vì điều đó.

Trở lại với thực tại. Lòng mày Dạ Tuyết Ninh hơi nhú chặt, do dự một lát mới cúi người cời giày. Trong căn nhà cấp bốn cơ hồ không tìm thấy chỗ nào có thể gọi là lạnh lặn, cuối cùng cũng tìm thấy một chỗ trống tạm coi khá ổn, cô đập lên quần áo bẩn bước vào nhà, đi tới góc tường đặt giày xuống đó.

Đưa mắt nhìn hai người trước mặt, Dạ Tuyết Ninh thấy Hiền Chấn Nam đang đứng bên đầu giường còn Vân Anh vẫn vùi mình nằm trong chăn, cả chiếc giường lớn là vậy cũng chỉ nhô lên một ngọn núi nho nhỏ. Một góc chân hơi nhúc nhích, cô đoán rằng đó là đầu của Vân Anh đang cựa quậy.

Hình như cũng nhận ra có người nhìn mình, Hiền Chấn Nam quay đầu lại, gương gao cười một cái, bước tới trước mặt cô: "Làm phiền em."

Dạ Tuyết Ninh liếc Vân Anh ở trên giường, bắt đầu dĩ gật nhẹ đầu: "Được!"

Nhìn bóng lưng Hiền Chấn Nam dần biến mất. Về mệt mỏi trên khuôn mặt anh ta cô nhìn thấy rõ, nhưng cô không phải là Vân Anh có nói gì cũng không được.

Dạ Tuyết Ninh nhìn cửa phòng đóng chặt, đá rác dưới chân đi tới chỗ đưa bạn.

Chợt thấy một góc giường lún xuống, có lẽ vẫn tưởng cô là Hiền Chấn Nam nên giọng Vân Anh gắt gỏng: "Cút! Hiền Chấn Nam, anh cút cho tôi!"

Vỗ vỗ góc chăn, Dạ Tuyết Ninh khó khăn lên tiếng: "Là tao."

Khóc suốt một đêm, giọng cô có chút khàn khàn, âm lượng cũng không thể nói quá lớn, vừa mở miệng, cổ họng liền đau rát.

Vân Anh nhận ra đây là giọng nói đưa bạn tốt của mình thì tung chăn ngồi dậy, òa khóc nhào tới ôm cổ cô.

Đột nhiên có một lực mạnh xô tới, Dạ Tuyết Ninh không có sự chuẩn bị trước đập vào đầu giường, cô đau đến hít một ngụm khí lớn, may mắn vết thương không chảy máu.

"Làm sao vậy?" Cô thuận theo ôm lấy Vân Anh vào lòng, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô ấy. Biết mọi chuyện nhưng cô vẫn hỏi.

Dạ Tuyết Ninh cảm nhận thân thể trong ngực mình đột nhiên cứng đờ, ngồi dậy khỏi lòng cô.

Vân Anh rũ rèm mắt xuống che khuất đôi đồng tử, nghẹn ngào lắc đầu. Bộ dạng rõ ràng có nhiều điều uất ức nhưng lại cứng đầu không chịu nói ra.

Dạ Tuyết Ninh hiển nhiên không tin, chưa nói cô đã biết mọi chuyện: "Thật không?"

Vân Anh gật đầu, nhưng bàn tay nắm chặt đặt bên người lại đang run rẩy. Dạ Tuyết Ninh nhìn thấy cũng không vạch trần. Cô thở dài, giờ tay kéo Vân Anh vào lòng, cũng hiểu cô ấy không muốn nói cô cũng không hỏi nữa.

Ngồi một lúc, cô đem ánh mắt nhìn ra ngoài sân, sắc trời đã chập tối, gió thổi hiu hắt rặng vài chiếc lá úa vàng.

Năm giờ, Dạ Tuyết Ninh tạm biệt Vân Anh men theo đường bộ về Uyển Nguyệt. Vừa đưa tay đẩy cửa bụng cô đã kháng nghị reo "ọc ọc" hai tiếng. Nhớ lại hình như từ tối hôm qua cô đã chưa ăn gì, vì vậy liền chuyển hướng vào nhà bếp.

Sau một hồi lâu mò mẫm, Dạ Tuyết Ninh ừ ừ ngồi xuống sàn, trơ mắt nhìn vài cọng hành trong tủ lạnh. Cái biệt thự to là vậy đến một hạt cơm cũng không có? Có phải đòi quá bi đát rồi hay không?

Thỏa sức phàn nàn cho đến khi con đói lần thứ hai hoành hành, Dạ Tuyết Ninh ngửa đầu thở dài, tức giận rủa một tiếng: "Mẹ kiếp, đói!"

Không thể làm gì khác hơn đành chạy ra ngoài mua vài gói mì cùng hai quả trứng. Đập trứng vài nôi, mùi mì thơm phức lan tỏa trong không khí, bụng cô cô vũ rêu lên vài tiếng "ọc ọc" nữa.

Dạ Tuyết Ninh nhanh chóng bê bát mì lên bàn, vừa muốn đặt mông xuống ghế chợt nhớ trong tủ lạnh còn vài lá hành, vậy là cô lại đứng lên chạy vào bếp.

Nhấc con dao lên tay, cắt vài nhát, đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên một loạt tiếng động, Dạ Tuyết Ninh nghi hoặc quay đầu. Nhìn thấy đối phương là ai, lông mày cô ngay lập tức nhăn lại: "Là chị?"

Không biết Mạc Vĩnh Lam đã đứng ở đó được bao lâu, thấy Dạ Tuyết Ninh quay lại thì chậm rãi đứng thẳng người, liếc mắt nhìn nồi mì của cô với vẻ mặt ghét bỏ.

"Cái này mà cũng được coi là đồ ăn sao? Cũng chỉ có loại người như cô mới nuốt trôi được."

Dạ Tuyết Ninh siết chặt nắm tay, giận dữ trừng Mạc Vĩnh Lam. Rõ ràng cô không đi gây sự với chị ta, có sao chị ta luôn tìm tới cô kiếm chuyện?

"Phong không thích cô, cô nên sớm tự mình chuyển ra ngoài đi."

Tâm Dạ Tuyết Ninh chấn động, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh triền miên của hai người bọn họ, sắc mặt cô trắng bệch, vò nát vạt áo.

"Tôi đi hay ở, không đến lượt chị lên tiếng là được... "

Chưa nói hết câu, trước mặt đã bị bóng dáng cao lớn của Mạc Vĩnh Lam che khuất, đợi đến khi cô kịp phản ứng thì con dao trên tay đã cắm vào bụng chị ta rồi.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh choàng mở lớn nhìn từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống sàn nhà, nổ rộ như một đóa hoa anh túc.

"Có trách, thì hãy trách cô, cùng tôi, tranh giành, Phong." Giọng cô ta đứt quãng, hai mắt liếc ra cửa chợt lóe sáng, bàn tay giữ lấy tay cô lại chặt hơn một chút, mặc cho cô vùng vẫy như thế nào cũng không chịu buông ra.

Tự đâm mình? Chị ta lại có thể tự đâm mình?

Sắc mặt Dạ Tuyết Ninh lúc này đã cắt không còn một giọt máu, không dám tin nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạc Vĩnh Lam, giờ phút này cô nhìn chị ta như nhìn thấy một kẻ điên. Lại có thể tự đâm mình?

Hoảng hốt lùi dần về sau nhìn Mạc Vĩnh Lam ngày càng suy yếu, cô vội giật tay về.

Cơ thể Mạc Vĩnh Lam không có điểm chống đỡ ngã ra sàn.

Ngay tại lúc cô chưa hết bàng hoàng thì bên tai nghe được giọng Vũ Vĩ Phong.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh trống rỗng nhìn ra cửa, vừa lúc trông thấy Vũ Vĩ Phong bước nhanh vào nhà, cô muốn lao đến ôm chặt lấy anh xưa tan đi cơn sợ hãi trong lòng nhưng khi tay cô vừa chạm vào tay anh liền bị anh hất mạnh ra, không nhìn cô lấy một cái liền chạy thẳng tới chỗ Mạc Vĩnh Lam đang nằm.

Không biết anh đã nhìn thấy được những gì, nhưng về mặt của anh lúc này thập phần dọa người, không ngừng lấy tay bịt kín vết thương trên người cô ta.

Trái tim cô quặn đau đến khó thở, cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn mũi dao cắm chặt vào trái tim.

Hai chân mềm nhũn muốn khụy xuống lại bị cô cố gắng chống đỡ mà run rẩy, cắn chặt môi dưới, cô thử gọi tên anh: "Vĩ Phong... "

Vũ Vĩ Phong đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt giận dữ vằn tơ đỏ nhìn cô, bàn tay anh giờ cao, Dạ Tuyết Ninh sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại. Có khi nào là anh muốn tát cô?

Đúng vậy, Vũ Vĩ Phong lúc này đã tức giận đến thờ phỉ phò, cánh tay anh giờ lên nhưng may mắn một chút lý trí còn sót lại khiến anh không thể không hạ tay xuống.

Một hồi lâu cũng không thấy cảm giác đau rát trên mặt, cô hồ nghi mở mắt ra lại chẳng ngờ anh đã sớm ôm Mạc Vĩnh Lam ra tới cửa, trước lúc đi để lại cho cô một bóng lưng rồi biến mất, đầu cũng không quay lại lạnh lùng buông một câu: "Tuyết Ninh, tôi không ngờ em lại là loại người này!"

Cô muốn hét lên rằng: Không phải em, không phải em làm, nhưng những lời đó đều tắt nghẹn nơi cổ họng, ngoài tiếng nước nở cô không thể phát ra âm thanh nào khác. Rõ ràng không phải cô làm, tại sao anh lại không tin cô?

Khoảnh khắc anh xoay người, trái tim cô như rơi xuống vực thẳm sâu vạn trượng, đau đến khó thở.

Đưa tay nắm chặt áo bên bên ngực trái, cô kiệt sức nằm vật xuống sàn, vết thương không biết là lần thứ bao nhiêu vỡ miệng cô cũng không biết là lần thứ bao nhiêu mình đã không còn thấy đau. Máu tươi chảy ra thấm đẫm chiếc áo trắng, dính cả vào lòng bàn tay cô. Chảy nhiều máu như vậy, thoát nhìn tưởng đau đớn nhưng nỗi đau thể xác cũng không đau bằng linh hồn. Cô cắn chặt môi dưới kìm nén tiếng nức nở, dù trong lòng luôn tự nhủ rằng không khóc nhưng nước mắt vẫn vô thức chảy dài thấm ướt một mảng tóc mai hai bên.

Hình ảnh hai đứa nhỏ trong tâm trí cô đột nhiên đột về.

Vũ Vĩ Phong mười tuổi đau lòng nâng một chân bị thương của cô lên sau đó tức giận xoay người giẫm mạnh hai cái lên hòn đá trước mắt. Khuôn mặt thiếu nhi nhỏ tuổi đã hết sức đẹp trai. Môi mòng, mắt đào hoa vì nhìn thấy cô bị thương mà tức giận với một hòn đá vô chi vô giác. Vì muốn an ủi cô mà làm cả những trò hề.

"Ta giẫm, ta giẫm, ai cho nguoi bắt nạt Ninh nhi."

Ninh nhi?

Quả thật rất lâu rồi cô không còn được nghe thấy hai chữ đó nữa. Thực là rất nhớ...

Xoay người, miệng vết thương đập mạnh vào cạnh bàn khiến cô đau đến hít thở không thông, trước mặt cô bị nước mắt làm nhòe, cơn đau cùng cảm giác đau rất nhanh ập tới, đến cuối cùng cô cũng không biết là vì trái tim quá đau hay là vết thương quá đau mà hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Rốt Cuộc Trong Tim Anh, Cô Là Gì?

Tỉnh lại sau khi đã ngất đi, cô phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, bên cạnh là Thiệu Duy Thành.

Ánh mắt anh ta không chút che giấu, lo lắng, đau đớn, đồng cảm nhìn cô.

Dạ Tuyết Ninh mở đôi mắt to trống rỗng nhìn trần nhà, trên người cô là chiếc áo bệnh nhân, băng vải cũng đã được thay toàn bộ mới. Đôi môi cô trắng bệnh không chút huyết sắc khê nấp má, thanh âm nhỏ đến nỗi cô chẳng nghe thấy bản thân đang nói gì.

Thiệu Duy Thành đau đớn ôm chặt cô vào lòng, cánh tay anh ta ôm lấy cô run rẩy, đưa tai ghé sát vào miệng cô.

Dạ Tuyết Ninh nói: "Không phải em, em không có làm!"

Không biết cô đã lặp đi lặp lại câu nói này bao nhiêu lần đến khi giọng nói trở lên khàn đặc vẫn chưa muốn ngừng lại.

Nhìn cô trở lên như thế này, trái tim Thiệu Duy Thành buột chặt từng hồi đau đớn. Anh ta cố gắng ôm chặt lấy Dạ Tuyết Ninh, ra sức ôm lấy như khuôn khảm sâu cô vào cơ thể của chính mình.

Cô nằm bất động như một cái xác không hồn, miệng vẫn chưa thôi mấp máy. Ngón tay khẽ động, ga trải giường bị cô túm đến nhàu nát, trước mắt mờ mờ từng làn hơi nước mỏng, cảm giác trên mặt nóng hổi. Nước mắt vẫn cứ rơi, rửa trôi khuôn mặt tiêu tụy của cô thành một bản mặt thê lương.

Ký ức không ngừng dội về từng nét biểu cảm trên khuôn mặt Vũ Vi Phong. Anh ôm lấy Mạc Vĩnh Lam, trong đôi đồng tử chỉ còn đọng những tia lạnh lùng cùng lửa giận ngút trời. Cậu nói: "Tuyết Ninh, tôi không ngờ em lại là loại người này!" đã khiến cô đau đớn. Rõ ràng cô cái gì cũng không làm, tại sao anh lại không thể tin cô?

Đột nhiên cô ngồi bật dậy, thoát khỏi vòng tay Thiệu Duy Thành lao ra ngoài.

Anh ta ngây người bị đẩy ngã xuống ghế, chưa kịp phản ứng đã thấy bóng cô vụt biến mất khỏi cửa. Đến khi phản ứng lại thì hoảng hốt vội đuổi theo, tiếng Thiệu Duy Thành khá trầm, nhưng không phải là nhỏ, anh hỏi với theo cô, vang vọng cả lối hành lang dài nhưng lại không có một lời hồi đáp: "Em muốn đi?"

Mọi người nhìn chằm chằm cô như nhìn một kẻ điên chạy khỏi bệnh viện tâm thần, cô cũng chẳng quan tâm.

Dạ Tuyết Ninh chỉ biết chạy, ra sức chạy về phía trước. Cô đột nhiên rất muốn đứng trước mặt anh mà hét lên: "Em không có đâm chị ta." Hấp tấp tông cửa bỏ chạy, ngay dép cũng không đeo.

Trong lòng Thiệu Duy Thành nhảy lên một cái, bước nhanh tới nắm tay cô kéo lại: "Em muốn đi đâu?"

"Em muốn về Uyển Nguyệt, em muốn gặp Vi Phong, em muốn..." Nói đến đây cô òa khóc: "Em muốn nói với anh ấy không phải em làm."

Hai chân cô mềm nhũn ngã ngồi ra sàn. Nước mắt rơi như mưa thấm ướt cả khuôn mặt trắng nhợt của cô.

Đáy mắt Thiệu Duy Thành mang đầy đau đớn, nắm tay anh ta siết chặt lại mở ra rồi lại siết chặt, không biết đã làm vậy bao nhiêu lần mới chịu dừng lại: "Anh đưa em về."

Dạ Tuyết Ninh không có sức lực, gật đầu, để mặc Thiệu Duy Thành bế cô ra xe. Bước chân anh ta vững chắc cũng chẳng ngờ rằng giờ phút này đang run rẩy. Một mảng áo trước ngực bị nước mắt cô làm ướt không hiểu sao lại khiến anh ta đau lòng tới vậy? Có chăng vì đó là vị trí đặt trái tim nên nước mắt cô đã thấm qua áo chảy vào tận cùng nơi đó rồi?

Gió thổi rèm cửa tung bay, ánh sáng dần thối lui, nhường chỗ cho màn đêm buông xuống.

Vũ Vi Phong hơi cúi đầu, thâm trầm nhìn Mạc Vĩnh Lam nằm trên giường bệnh. Trong tâm trí anh đột nhiên xuất hiện nụ cười rục rờ của một người con gái, anh chợt nhận ra đã rất lâu rồi không còn nhìn thấy Dạ Tuyết Ninh cười.

"Vi Phong, em muốn về nhà." Từ nhà trong miệng cô ta ai cũng hiểu là Uyển Nguyệt.

Hai tay Vũ Vi Phong đút túi quần, dựa lưng vào tường, có chút khó khăn duy trì vẻ mặt bình thản không nhìn ra một tia hi vọng nào. Giờ phút này khuôn mặt Dạ Tuyết Ninh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, chính anh cũng không biết bản thân mình đang muốn gì. Lý trí không tin cô có thể xuống tay độc ác như vậy nhưng chẳng lẽ lại nói mất anh có vấn đề? Hay nói rằng anh có tình đồ tội cho cô đây? Vẫn là tin vào những gì bản thân mình nhìn thấy đi. Tự nói với lòng là thế nhưng trái tim lại mơ hồ ngứa ngáy như bị ai đó cầm kim chọc ngoáy từng mũi.

Không biết Vũ Vi Phong đang suy nghĩ gì, có lẽ chợt dạ Mạc Vĩnh Lam hoảng hốt thử gọi tên anh: "Phong?"

Trong tiềm thức anh âm thầm giật mình, lạnh nhạt đưa mắt dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Vĩnh Lam, hồi lâu mới lên tiếng: "Bác sĩ nói em trước phải ở bệnh viện kiểm tra, đợi qua vài ngày nữa anh sẽ đón em về."

Mạc Vĩnh Lam gật đầu, xoay người vào trong giường, đôi mắt ẩn dưới hàng mi dài lóe sáng, môi đỏ hơi cong lên thấp thoáng ý cười. Ai nói Vũ Vi Phong không yêu cô ta? Ai nói? Không yêu có thể quan tâm được như vậy? Không yêu có thể lựa chọn tin tưởng cô ta thay vì tin tưởng Dạ Tuyết Ninh sao?

Cô ta thỏa mãn thở mạnh một tiếng, trong lòng không khỏi phần khởi mỗi khi nhớ lại khuôn mặt tái nhợt của Dạ Tuyết Ninh lúc Vũ Vi Phong ôm cô ta đến bệnh viện. Đúng vậy, là cô ta có ý, nhưng có ý thì đã sao? Trong tình yêu không phân biệt tốt xấu, chỉ cần người cuối cùng giành được anh là cô ta thì dù việc xấu hơn nữa cô ta cũng có thể làm.

Tối xuống, Vũ Vi Phong không ở lại bệnh viện mà trở về Uyển Nguyệt.

Trước mặt là căn biệt thự sáng đèn, xuyên qua bức tường kính nhìn đến người con gái đang ngồi bó gối trên sofa. Nhìn qua, trông rất khổ sở.

Anh đã đứng đây được một lúc lâu, nhưng lại không muốn bước vào. Mắt thấy chiếc áo xộc trắng xanh trên người cô, bàn tay anh đặt trên ngực trái đột nhiên siết chặt, trong lòng dấy lên một hồi ấm nóng lại không biết do nhìn thấy cô như vậy mà đau lòng hay hồi tưởng lại một dao dím máu của cô mà tức giận.

Tiếng lá xào xạc bên tai dường thấu hiểu tâm trạng của cô mà gào thét.

Rèm cửa tung bay, ngoài trời nổi gió.

Rốt cuộc thì một đêm này Vũ Vĩ Phong cũng không xuất hiện.

Uyển Nguyệt lớn là vậy cũng chỉ có mình cô. Có thể đã thất thần quá lâu, hai chân có chút tê mõi. Dạ Tuyết Ninh vịn tay ghế đứng dậy, nhìn ngoài trời đã ló dạng hừng đông, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một hồi chua xót.

Hai mươi một năm trôi qua, há lại chẳng bằng một Mạc Vĩnh Lam mới xuất hiện. Lần đầu tiên trong đời cô tự hỏi mình, rốt cuộc trong tim anh cô là gì? Thật chỉ là một đứa em gái không hơn không kém sao?

Trời đã bắt đầu vào đông, những cái cây lớn bên ngoài biệt thự đã sớm rụng gần hết lá, gió rét thổi qua khiến cành cây gầy yếu run rẩy.

Hôm qua vẫn còn là tiết trời mùa thu, hôm nay đã thấu những cơn buốt lạnh.

Cô hé đôi mắt sưng mọng nhìn ra bức tường kính.

Gió vờn lá hoa rung nhẹ, thổi rơi một vài chiếc lá đã úa vàng.

Cô ngậy người một hồi, đến khi trên mặt cảm nhận sự mát lạnh mới bàng hoàng nhận ra không biết từ khi nào mình đã khóc. Đưa tay lau qua loa nước mắt, cô thử bước vài bước, đột nhiên rất muốn ra ngoài cổng đứng đợi anh về nhưng khi hai tay vừa rời khỏi ghế lại chỉ cảm nhận được một hồi suy nhược sau đó ngã nằm ra nhà.

Nắm tay nhỏ nhắn của cô từ từ co lại, hốc mắt lại tiếp tục nóng lên. Chính cô chẳng ngờ rằng bản thân đã ngồi trên ghế đờn suốt một đêm.

Một đêm này rốt cuộc anh đã ở đâu?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu dọa cô sắc mặt nhợt nhạt.

Sẽ không phải là ở bên cạnh Mạc Vĩnh Lam...

"Cạch."

Tiếng động vang lên kéo thần thức cô trở về. Dạ Tuyết Ninh không nhận được có chút kích động nhìn ra cửa.

Vũ Vĩ Phong một thân bụi bặm, dáng vẻ mệt mỏi sau một đêm cuối cùng cũng xuất hiện.

Cơ thể Dạ Tuyết Ninh vì kích động mà run lên từng hồi. Đôi đồng tử vờn quanh tầng hơi nước nhìn anh đầy vui mừng. Cô dùng sức chống tay đứng dậy, chậm chạp nhấc từng bước nặng nề về phía anh.

Trông thấy cô, tay đang đóng cửa của Vũ Vĩ Phong hơi ngập ngừng. Không biết là kinh ngạc hay tức giận nhìn cô chằm chằm.

Rèm cửa vẫn buông, áo bệnh nhân vẫn mặc. Từ lúc ở bệnh viện về, ngoài ngồi ngẩn người, Dạ Tuyết Ninh cũng chỉ là ngồi ngẩn người.

Cánh tay cô đưa ra lại đụng đến khuôn mặt lạnh băng của anh mà chưa xót thu tay về. Cổ họng cô đau rát, há miệng nhiều lần cũng không thể phát ra âm thanh nào.

Ngoài trời đã sớm bùng sáng nhưng Uyển Nguyệt vẫn chỉ là một màu tối u ám.

Tay Dạ Tuyết Ninh đè chặt ngực trái, cố gắng ép ra thanh âm khàn khàn: "Không phải em làm... Không phải em... Vĩ Phong, anh phải tin em..."

Cô chờ mong ở anh, hi vọng anh có thể tin mình, nhưng cô đã thất vọng.

Đúng vậy, triệt để thất vọng.

Vũ Vĩ Phong thu tay về, thân nhiên cắm vào túi quần hai bên, mặt anh lạnh lùng liếc cô, đáy mắt phẳng lặng lướt qua một tia không đành lòng rồi rất nhanh liền biến mất, anh nói: "Tai nghe không bằng mắt thấy, cô bảo tôi phải tin cô thế nào đây?"

Cô hoảng loạn lắc đầu, sợ hãi nhìn vào con người sắc bén của anh như nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ.

Lòng ngực Dạ Tuyết Ninh không ngừng phập phồng lên xuống. Cô đau đớn lui dần về sau đến khi đụng vào chân ghế mà ngã xuống.

Trong đầu cô là một khoảng trống rỗng, đôi mắt phù sương nhìn anh trước mặt. Rõ ràng khoảng cách giữa cô và anh gần trong gang tấc mà sao cảm tưởng lại xa tận chân trời? Mãi mãi đưa tay cũng với không tới được.

"Vĩ Phong... Không phải em... Hãy nghe em giải thích..." Cô nhếch nhác bò đến bên chân anh, cố gắng túm lấy ống quần của anh cầu xin tha thứ. Nước mắt cô chảy xuống mu bàn tay, rơi vào quần vải của anh rất nhanh bị thấm ướt.

Vũ Vĩ Phong duy trì trầm mặc, hồi lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng: "Tôi tin vào những gì mình nhìn thấy. Giải thích? Vậy khỏi đi."

Cô hòng cô nắc lên từng tiếng nghẹn ngào, tuyệt vọng buông thông bàn tay đang nắm chặt quần anh xuôi xuống đất.

Tại sao không tin em? Trong lòng cô gào xé ruột gan nhưng lại chẳng thể phát ra khỏi miệng.

Ánh mắt Vũ Vĩ Phong dừng lại trên đỉnh đầu cô, đoạn xoay người bỏ đi. Đáng về ấy, kiêu ngạo như vậy nhưng cũng tuyệt tình như vậy.

Cô duỗi thẳng chân nằm dưới sàn, cảm giác từng hồi mát lạnh truyền thẳng vào tim.

Có lẽ như vậy đã đủ lạnh nhạt rồi? Anh tự hỏi nhưng trong lòng lại không thể có câu trả lời.

Một ngày sau Mạc Vĩnh Lam được xuất viện, Vũ Vĩ Phong đích thân nghỉ làm đón cô ta về Uyển Nguyệt.

Dạ Tuyết Ninh đứng trên đầu cầu thang, đau đớn nhìn người đàn ông cứ tưởng sẽ là của cô ở bên dưới. Anh cẩn thận đỡ Mạc Vĩnh Lam nhấc từng bước một, cầu thang dài là vậy lại rất nhanh Vũ Vĩ Phong đã đứng ở trước mặt cô. Một tay anh ôm chặt lấy eo nhỏ của Mạc Vĩnh Lam, tay kia tùy ý để cô ta bám vào.

Trông thấy Dạ Tuyết Ninh, anh thoáng ngừng bước rồi lại điềm tĩnh lướt qua. Rõ ràng là trông thấy, lại làm như không thấy gì.

Nhìn thấy trong ánh mắt Mạc Vĩnh Lam lướt qua một tia đắc ý, lúc được đi qua cô thì thoáng nhếch môi cười lạnh. Dạ Tuyết Ninh giờ tay nắm chặt vạt áo trước ngực, ngẩng đầu để nước mắt không rơi.

Cô đã làm sai cái gì chứ? Cũng không phải là cô làm Mạc Vĩnh Lam bị thương, tại sao anh không tin cô? Tại sao không thể nghe cô giải thích mà đã vội vàng phán cô tội từ hình rồi?

Không được! Cô cần giải thích.

Đáy mắt Dạ Tuyết Ninh xuyên qua làn hơi nước ánh lên cái nhìn kiên định. Hai chân mềm nhũn, xiêu vẹo đẩy cửa phòng Mạc Vĩnh Lam, nhưng...

Nước mắt cô như những hạt trân châu nhỏ giọt xuống, ướt đẫm hai gò má xanh xao. Cơ thể trong phút chốc như bị rút hết toàn bộ sinh lực, yếu ớt dựa vào tường.

Có ai có thể tới nói cho cô biết hai người đó đang ở trên giường làm cái gì không? Ai tới nói cho cô biết...

Cánh môi Dạ Tuyết Ninh run run, chăm chọc nhìn Mạc Vĩnh Lam đang nằm đè lên anh, nửa thân trên cả hai trần truồng, kiêu ngạo không dùng thứ gì che đậy, còn ở dưới lớp chăn kia...

Hai mắt cô vẫn đỏ tơi máu nhem nhối một ngọn lửa giận ngút trời. Vì quá phần nộ mà trên người nổi từng đường gân xanh.

Ở dưới chăn kia, có phải đang...

Môi dưới bị cô cắn đến bật máu, màu máu tươi nhuộm cánh môi thành sắc đỏ. Nếu không phải bám lấy bức tường bên cạnh, cô đã sớm ngã quy xuống sàn rồi.

Hai người trên giường bị sự xuất hiện của Dạ Tuyết Ninh làm cho kinh ngạc.

Mạc Vĩnh Lam vẫn nằm trên anh, cơ hồ càng cố ý sát gần hơn nữa.

Vũ Vĩ Phong bình tĩnh nhìn cô, hình như trong mắt thoáng qua một tia dao động, nhưng rồi cũng không nói gì.

Cô nghe tiếng trái tim mình vỡ vụn, bước lùi về sau từng bước một, ôm theo đau đớn hoảng loạn chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Là Trừng Phạt Hay Chỉ Là Nhắc Nhở?

"Tại sao lại làm thế?"

Dạ Tuyết Ninh đứng giữa gian phòng rộng lớn phủ một ga màu trắng tảo nhũ, mặt cô vận vẹo ẩn hiện sự phẫn nộ. Có lẽ vì khóc quá nhiều mà hai mắt sưng đỏ, hơi híp lại, nhìn Mạc Vĩnh Lam một bộ dạng Quý phi nằm trên giường, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm lại đối lập hoàn toàn với nụ cười ác ma của cô ta.

Ngoài trời dường như cũng bị tâm trạng của cô ảnh hưởng mà trở lên thật âm ảm. Sắc mây u ám, thổi qua những đợt gió giá lạnh. Trên cây du ngoài công có một tổ chim, có chú chim non khê khằng đặt một chân ra ngoài tổ lại bị cái lạnh làm cho rùng mình rụt chân về.

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi dưới, tóc tai rối loạn tùy ý rơi trên hai vai đang run rẩy càng khiến cô trông thảm hại hơn trong chiếc áo ngủ nhàu nát.

Vết máu trên môi qua một đêm đã khô để lại một vết nhỏ nhứt mắt nhưng Dạ Tuyết Ninh không bận tâm, cô tức giận nhìn Mạc Vĩnh Lam gào hét: "Tại sao phải làm vậy? Tại sao lại hãm hại tôi?"

Tại sao phải làm vậy? Trong lòng cô vẫn không ngừng thù thù. Tại sao lại không tin cô? Vì Phong, tại sao anh lại không tin em?

Trái tim trong lồng ngực cô đập kịch liệt, cảm giác thật khó chịu.

Dạ Tuyết Ninh hơi chớp mắt một cái, cố gắng để mình không quá thê thảm trước mặt đối thủ, chỉ là bàn tay đang nắm chặt góc áo lại như muốn phản bội, tố cáo lên tâm trạng hoảng loạn của cô lúc này.

Mạc Vĩnh Lam đặc ý nhìn Dạ Tuyết Ninh một lượt, ý cười thâm sâu càng lúc càng hiện rõ: "Cô chẳng lẽ còn không hiểu sao?" Cô ta nâng mắt lên, trong đôi đồng tử là vẻ đặc ý cùng lạnh lùng: "Phong không yêu cô, cũng không nguyện tin tưởng cô. Anh ấy yêu tôi, thả chọn tin tôi thay vì Dạ Tuyết Ninh, cô... ưm... buông... Dạ Tuyết Ninh, cô điên rồi sao? Buông ra..."

Chưa nói hết câu, bóng dáng Dạ Tuyết Ninh đã xuất hiện trước mặt Mạc Vĩnh Lam, đưa hai tay ghì chặt lấy cổ cô ta.

Có chăng đã chịu quá nhiều đau đớn nên giờ phút này Dạ Tuyết Ninh cũng không biết bản thân mình đang làm gì. Trong đầu cô luôn không ngừng vang vọng: "Giết chị ta! Giết chị ta!"

Hai tay cô vì dùng sức mà nổi lên từng đường gân cùng mạch máu. Không biết lấy sức ở đâu mà khiến Mạc Vĩnh Lam khòe vậy cũng không thể thoát ra được.

Lúc trước cô luôn nghĩ rằng, cho dù hiện tại Vũ Vũ Phong không yêu cô nhưng chỉ cần cô tiếp tục kiên trì thì một ngày nào đó anh nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý. Nhưng...

Đôi mắt cô đỏ ngầu vì cuồng giận chần chọc nhìn Mạc Vĩnh Lam như nhìn kẻ thù giết cha mẹ của mình.

Từ khi chị ta xuất hiện, mọi thứ dường như đã bắt đầu thay đổi. Vũ Vũ Phong lạnh nhạt với cô, anh tránh mặt cô, không nguyện tin tưởng cô...

Tất cả đều là nỗi của người này...

Cô phải giết chị ta...

Vì suy nghĩ ấy lực tay Dạ Tuyết Ninh lại mạnh thêm chút nữa. Giờ phút này nhìn khuôn mặt tím tái vì khó thở của Mạc Vĩnh Lam, tâm cô rất thỏa mãn. Mặc kệ móng tay dài của cô ta cào xước mấy được trên mặt mình.

"Buông... buông tay..." Mạc Vĩnh Lam đang kháng cự đột nhiên nằm im bất động, vẻ mặt thoát nhìn rất vô hại.

"Tuyết Ninh!"

Tiếng nói này...

Vũ Phong?

"Bộp!"

Tại lúc cô chưa kịp nhìn anh thì đã nhìn thấy cánh tay anh đưa tới trước mặt mình rồi. Một cái tát ròn tan, lực tay rất mạnh quật ngã cô ra nhà.

Trên khuôn mặt trắng bệch của Dạ Tuyết Ninh in xuống năm ngón tay thon dài của anh, cô kinh hãi nhìn Vũ Vũ Phong, trong đáy mắt đan xen sự kinh ngạc, khó tin còn có cả sợ hãi.

Trong trí nhớ của cô, suốt hai mươi một năm qua từng nhìn thấy anh lạnh nhạt hay tức giận cũng chưa từng thấy anh bạt tai cô một cái nào. Vậy mà...

Cô đem ánh mắt oán hận dừng lại trên người Mạc Vĩnh Lam. Thấy chị ta đang ôm cổ hít từng ngụm khí lớn. Ánh mắt dưới mi dài lại như đang chế giễu

cô mà lóe sáng.

"Phong?"

Nghe tiếng gọi của Mạc Vĩnh Lam, Vũ Vĩ Phong liền đi tới, ngồi xuống giường, vuốt nhẹ lưng cô ta.

Cô lồm cồm bò dậy, hoang mang thử gọi tên anh: "Vĩ Phong?"

Không nghe được tiếng anh trả lời, cô lo lắng thử gọi lần nữa: "Vĩ Phong?"

Cuối cùng anh cũng chịu ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng lạnh đâm vào tim cô đau nhức. Anh nói: "Ra ngoài!"

Rõ ràng anh không hề rống lên nhưng lại như có lực đẩy cô lùi về sau từng bước.

"Vĩ Phong?" Cô vẫn không muốn buông tha một tia hi vọng, mơ mơ hồ hồ gọi tên anh.

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong nhủ chặt. Âm lượng có phần lớn hơn, đưa tay gạt vờ chiếc đèn ngủ bên cạnh đầu giường, không kiên nhẫn gầm lên: "Ra ngoài!"

Chân cô mềm nhũn đứng dựa vào tường, nước mắt lã chã rơi đầy mặt. Mặc cho cô tìm kiếm thế nào cũng tìm không ra một chút gì khác ngoài giận dữ trên mặt anh.

Dạ Tuyết Ninh tuyệt vọng tông cửa chạy ra ngoài.

Bỏ đi, vẫn là nên bỏ đi. Người ấy vốn chưa từng yêu cô dù chỉ một chút.

Buông tay? Nhưng cô có thể buông tay được sao?

Tay phải Dạ Tuyết Ninh lộ rõ từng khớp xương dài nắm chặt áo bên ngực trái. Cảm giác trên tay mình dính dính, cô cúi đầu, có chút chua xót nhìn vết thương lại vỡ miệng.

Cô không buông tay được! Ai tới nói cho cô biết cô không buông tay được thì phải làm sao?

Cô nên làm gì bây giờ?

Vũ Vĩ Phong thâm trầm nhìn cánh cửa "rầm" một tiếng đóng chặt. Ánh mắt anh bên cạnh lửa giận là không đành lòng.

Chính bản thân anh cũng không rõ tại sao trái tim lúc này vì do đâu mà lại đau đến vậy?

Bàn tay vừa tát Dạ Tuyết Ninh run rẩy. Trên tay vẫn còn cảm giác đau rát và hơi đỏ chứng tỏ trước đó anh đã dùng lực nhiều bao nhiêu.

Tay Vũ Vĩ Phong từ từ co lại thành nắm đấm dừng lại trên tường. Nhìn bàn tay phải của mình, giờ phút này anh có chút chán ghét bản thân.

Mạc Vĩnh Lam ngồi bên nhìn thấy hành động này của anh thì lo sợ. Vừa đưa tay ra liền đụng phải ánh mắt sắc lạnh của anh lại ngập ngừng thu tay về, đặt trước ngực.

"Phong?" Cô ta thử gọi tên anh nhưng Vũ Vĩ Phong chỉ lạnh lùng nhìn Mạc Vĩnh Lam, không còn sự lo lắng trước đó.

"Phong?" Lý trí cô ta vượt qua sự sợ hãi, cắn răng liều mình ôm chặt lấy thắt lưng anh.

Vũ Vĩ Phong không đẩy Mạc Vĩnh Lam ra, cũng không có ý phối hợp. Trước giờ vẫn vậy. Nếu không phải là cô ta chủ động thì một cái chạm tay anh cũng không nguyện làm.

Đột nhiên cô ta thấy mình rất thất bại. Dù đã thắng trước Dạ Tuyết Ninh nhưng vẫn thất bại trước Vũ Vĩ Phong. Nếu biết nhiều năm như vậy cũng không quên được anh thì năm đó cô ta nhất định sẽ không chọn sang Pháp, nhưng mọi chuyện đã qua, ai cho cô ta thuốc hối hận để làm lại? Vốn không có nếu như nên cô ta chỉ đành cố gắng vì hiện tại và cho tương lai.

"Phong?" Trong một giờ không biết cô ta đã gọi tên anh bao nhiêu lần nhưng không lần nào anh lên tiếng trả lời.

Ngoài trời se lạnh dường như sẽ có mưa tuyết. Gió vẫn thổi, cành cây vẫn không ngừng rung, lòng người vẫn không ngừng lưu chuyển.

Dạ Tuyết Ninh chỉ biết chạy và chạy. Xé toạc từng cơn gió mà lao về phía trước. Chiếc áo ngủ mỏng manh trên người cô dán chặt vào thân thể gầy yếu để lộ từng đường cong mềm mại.

Nước mắt như cũ vẫn rơi bị gió lạnh thổi khô lại nhanh chóng bị nước mắt mới làm nhầy nhụa, ướt đẫm cả khuôn mặt tiêu tụy của cô.

"Tuyết Ninh, Vân Anh có chuyện rồi."

Con đau cũ chưa qua, nỗi đau mới ập tới. Là do cô làm sai chuyện gì? Đáng phải chịu trừng phạt sao?

Dạ Tuyết Ninh nét mặt trắng nhợt, tóc tai rối loạn nhìn về cuối hành lang bệnh viện.

Nơi này, không biết là lần thứ bao nhiêu cô ghé tới. Càng về sau đến bệnh viện càng là những chuyện buồn.

Cô chậm chạp nhấc những bước nặng nề dừng lại trước mặt Hiên Chấn Nam

Hiên Chấn Nam vốn rất đẹp trai ngay cả lúc tuyệt vọng về đẹp ấy vẫn hoàn hảo theo một cách riêng nào đó.

Dạ Tuyết Ninh đau đầu nhìn về mặt vương vấn một môi không che dấu được nỗi đau đớn trong mắt anh ta. Cô đảo mắt sang căn phòng phẫu thuật đã tắt đèn, không dám tin vào thực giác của mình...

"Vân Anh đâu?"

Hiên Chấn Nam hơi cúi người xuống, đôi mắt anh ta đỏ ngầu lại chỉ im lặng không đáp.

"Anh mau nói đi chứ?" Cô hoang mang bám chặt lấy cánh tay anh ta, sợ hãi đi trong tiếng thét gào.

"Cô ấy... chết rồi." Hiên Chấn Nam nhìn bộ dạng tả tơi của Dạ Tuyết Ninh, không biết phải nói gì nhiều hơn bốn chữ trên. Chính anh ta bây giờ, cũng rất thê thảm

"Chết... rồi?"

Cô nghe như sét đánh bên tai. Hoàn toàn không tin những gì mình vừa nghe thấy. Cảm giác như cơ thể phút chốc nhẹ bồng, thất thần trượt ngã xuống sàn theo bước tường sau lưng.

"Làm sao có thể... Chết rồi?" Cô như một người điên lảo đảo, đem về mặt kính hoàng nhìn khung cảnh trước mặt.

"Lừa người, anh lừa người có phải hay không?"

Âm thanh cô về sau càng lúc càng nhỏ, không ngừng lắc đầu thật mạnh, chỉ mong tìm thấy một chút gì đó khác lạ trên khuôn mặt Hiên Chấn Nam nhưng trên vẻ mặt tột cùng đau khổ ấy không giống như đang nói dối chút nào.

Môi anh ta mím chặt, nắm tay kêu răng rắc cố kìm nén cảm giác đau khổ đang không ngừng trào dâng trong lòng, đưa đôi mắt vẫn tơ máu nhìn thứ đồ trong tay cô: "Tuyết Ninh, em có điện thoại kia." Hiên Chấn Nam nhú mày nhắc cô, giọng anh ta khàn khàn mang theo chút gì đó thê lương.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh trống rỗng, cúi đầu nhìn điện thoại không ngừng rung trên tay mình một lúc lâu mới chịu nghe.

"Alo?"

"Tuyết Ninh, ba mẹ cháu có chuyện rồi!"

"Cạch!"

Tiếng người đàn ông xa lạ vang lên bên tai cũng không khiến cô để tâm bằng nội dung câu nói. Điện thoại trong tay cô rơi xuống sàn, yếu ớt sáng lên một cái đến khi tắt ngấm thì bóng dáng cô đã biến mất khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Từ Bỏ

Như thế nào mới được tính là tuyệt vọng?

Người bạn yêu không tin tưởng bạn?

Bạn thân của bạn rời bỏ bạn?

Cha mẹ bạn không cần bạn nữa?

Cuộc đời Dạ Tuyết Ninh, cô đã làm sai cái gì chứ? Cái sai duy nhất của cô chính là yêu một người không yêu mình. Phải hay không ông trời đang trách phạt cô vì đi yêu mù quáng hay là đang nhắc nhở cô đã đến lúc nên buông tay rồi?

Bàn tay mềm mại buốt lạnh của Dạ Tuyết Ninh đặt trên đám nắm cửa, đầu ngón tay trắng nhợt run rẩy.

Lúc trước thời thời khắc khắc đầu muốn được nhìn thấy người đó nhưng giây phút này trong lòng vạn phần phức tạp. Chỉ muốn tìm một chỗ nào trú ngụ, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt anh.

Yêu đơn phương nhiều năm như vậy cô giờ đã mệt mỏi, không còn muốn một mình cố gắng còn anh chỉ lặng yên không làm gì. Nếu cứ tiếp tục thì cho dù cô có kiên trì cả đời, trước mặt cô cũng chỉ là bóng lưng, mãi mãi không nhìn thấy được mặt khuôn mặt anh. Vậy nên, buông tay hay là tiếp tục hãy để người đó đến nói đi.

Ý trí của cô lại thêm một phần kiên định. Tay khẽ mở cửa, nhẹ đẩy vào.

Tại lúc ngẩng đầu lên, không ngờ người đầu tiên cô nhìn thấy lại là Vũ Vĩ Phong. Như cánh cửa thần kì của chú mèo máy doraemon, chẳng qua khi anh ở trước mặt cô, trong lòng cô cũng không còn vui như trước. Hình như anh đang định đi ra ngoài. Cửa mở, trông thấy cô, bàn tay ở giữa khoảng không của anh ngập ngừng thu về, đẩy mắt pháng phát lướt qua một tia sáng, thế nhưng cô đã chẳng đủ hơi sức để đi tìm hiểu cũng chẳng muốn đi tìm hiểu nữa rồi.

"Vũ Vĩ Phong..." Môi cô khô nứt khó khăn mấp máy, bên má trái năm dấu tay chưa tan có hơi chút sưng đỏ. Vừa mở miệng liền cảm giác được đau nhức.

Anh không hài lòng nhíu mày kiếm, trong lòng hỗn loạn như có ai đó cầm hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng. Vũ Vĩ Phong? Xưng hô xa lạ như vậy, trong hai mươi một năm qua Dạ Tuyết Ninh chưa bao giờ từng gọi anh như thế. Không hiểu vì sao anh lại vô cớ muốn nổi giận. Chẳng là dù thấy không thoải mái cũng chỉ lặng nhợt nói một câu: "Bên ngoài lạnh lắm, mau vào nhà đi."

Cô gật nhẹ đầu, bất quá không có di chuyển.

Qua đôi đồng tử màu trà sáng giữa trời đêm, Dạ Tuyết Ninh nhìn thấy hình bóng thê thảm của mình phản chiếu trong đó.

Môi cô cong lên, cười chua xót.

Cô cũng không biết rốt cuộc thì bản thân đang trông chờ điều gì.

Mong sẽ nhận được một hồi đáp đúng ước nguyện?

Có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được đi. Nhưng cô vẫn muốn nói.

Hai mắt Dạ Tuyết Ninh từ từ nhắm chặt, mang theo một tia hi vọng cuối cùng thổ lộ: "Em yêu anh, Vĩ Phong." Dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng lúc này cô vẫn khản trương đến mức không dám thở mạnh.

Thân thể Vũ Vĩ Phong cứng đờ trong khoảnh khắc, trầm mặc hồi lâu: "Xin lỗi, anh không yêu em."

Khóe môi Dạ Tuyết Ninh trắng nhợt còn đọng vài giọt máu vừa khô, cô tuyệt vọng mở mắt, cảm giác mũi mình cay cay, đến lúc ý thức được thì trên mặt đã ướt đầm nước mắt.

Bao nhiêu bi ai cùng lúc ập đến, cơ thể nhỏ bé của cô dù có cố gắng kiên cường thế nào cuối cùng cũng sẽ gục ngã. Dạ Tuyết Ninh kiệt sức ngồi trước cửa, lắng nghe bên tai từng tiếng gió gào rú. Hai tay cô bám chặt mép quần vò nát, cơ thể từ đầu đến chân run lên bần bật, tiếng nấc nghẹn ngào từ cổ họng trào ra. Không khí ngoài trời cũng không lạnh giá hơn lòng người. Cô như nhìn thấy từng đợt tuyết dày phủ kín trái tim màu máu của mình, đóng băng.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cô mới dừng cảm hít một hơi thật sâu, đứng dậy. Hướng đôi mắt ngập nước về phía người đàn ông trước mặt: "Anh là tất cả những gì em có. Quan trọng hơn tuổi thanh xuân, quan trọng hơn tính mạng này. Từ khi bắt đầu biết yêu, em đã yêu anh rồi. Vĩ Phong, em từ bỏ anh."

Bao nhiêu nuối tiếc đều để lại trong hai chữ từ bỏ. Cô ôm đau đớn chạy đi.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của cô bị màn đêm dần nuốt trọn, trái tim Vũ Vĩ Phong hung hăng nhói lên một cái. Bàn tay anh nắm ngón thon dài, vô thức siết chặt kêu răng rắc. Trái tim muốn anh mau chóng đuổi theo nhưng lý trí cầm chân khiến anh không tài nào nhấc bước. Đúng lúc này điện thoại lại reo lên, Vũ Vĩ Phong trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ấn xuống nút nghe trên màn hình.

Tiếng thư kí Hạ ở vùng đất xa xôi truyền đến, văng vẳng kèm theo mấy âm thanh của người Italia: "Khoảng năm phút trước tôi nhận được thông báo của giám đốc Khang bên công ty con ở Pháp, ông ta đề nghị Vũ tổng sang bên đó một chuyến, nói rằng sản phẩm mới của chúng ta đã xảy ra một số vấn đề vô cùng nghiêm trọng."

Vũ Vĩ Phong hơi do dự không quá lâu liền đồng ý: "Sắp xếp về máy bay, tôi sẽ đi trong ngày mai."

"Dạ." Thư kí Hạ nhận lệnh rồi ngắt điện thoại.

Mùa đông tuyết rơi vội, phủ kín cả con đường, những rặng cây cùng nhiều mái nhà. Tuyết ướt, bám thành từng khối dày đặc. Bông tuyết như lông vũ trắng, như đóa hoa lê. Dần dần, mưa tuyết ngày càng nhiều, từng đám bay xuống như những quả cầu bông xoay vòng trong không trung, đậu trên mái tóc nâu hạt dẻ, trên chiếc áo ngủ phong phanh của Dạ Tuyết Ninh.

Cô không biết mình đã chạy bao xa, đến khi thất thần dừng lại thì đã là một khung cảnh hoàn toàn lạ lẫm. Gió lạnh thổi qua khiến cô rùng mình, vòng hai tay ôm chặt lấy bản thân.

Dòng người tấp bập đi vội. Ai ai cũng quần áo dày cộm, xé gió chạy về nhà thật mau. Một mình Dạ Tuyết Ninh đứng đó, cũng chẳng có ai tốt bụng bước tới hỏi han.

Cô bây giờ chẳng còn gì, cứ tưởng rằng còn có anh, nhưng ở giây phút anh nói xin lỗi kia, cô đã mất tất cả. Không Vũ Vĩ Phong, không Vân Anh, đến ba mẹ cũng không còn. Có phải hay không nếu bây giờ cô chết đi sẽ là cách giải thoát tốt nhất? Phải hay không nếu cô chết rồi thì sẽ có lại mọi thứ?

Cả đời cô lưu luyến nhất Vũ Vĩ Phong, đến lúc này mới ngộ ra, hai chữ lưu luyến đó cũng chỉ có mình cô kiên trì.

Trái tim vẫn đau thắt từng cơn, điên cuồng cào xé tâm trí cô thành những mảnh nhỏ. Đông sang, mưa tuyết tả tơi. Giọt lệ không hay chọt khô trên má. Cô nghe trái tim mình đang đông thành đá, tiếng lệ tuyết rơi vỡ thành mưa.

Dạ Tuyết Ninh đem đôi mắt u buồn nhìn trời, cảm giác như từng hạt tuyết rơi vì khóc cho thảm cảnh của chính mình.

Cô đã muốn hỏi hận rồi!

Hỏi cô hỏi hận vì việc gì ư?

Cuộc đời Dạ Tuyết Ninh, cô chưa từng vì điều gì mà hỏi hận. Duy nhất hỏi hận chính là đã yêu đàn ông tên Vũ Vĩ Phong kia.

Dạ Tuyết Ninh ngẩng đầu, đôi mắt màu đỏ của cô đối lập hoàn toàn với màu trắng tinh khiết của tuyết.

Yêu nhiều, hận bao nhiêu?

Thâm tâm cô dù đã đau đến cùng cực cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ hận anh.

Trong đầu cô trống rỗng, buông hai tay xuôi theo cơ thể, nhấc từng bước lơ đãng xuống đường.

Ánh đèn gần công viên chiếu xuống một màu vàng u ám, đồ dài bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái nhỏ, in xuống đường.

Tuyết rơi như muốn đóng băng mọi thứ, cũng như làm lòng người càng thêm giá lạnh.

Cái tấp bập của thời tiết luân chuyển, đến mau cũng đi mau.

Chiếc xe hơi gấp gấp thẳng phanh, ma sát với mặt đường tạo lên một hồi "kít" dài náo nê.

Hình ảnh một cô gái nhỏ nằm trước đầu xe, trên người chỉ mặc độc nhất chiếc áo ngủ màu hồng phấn. Máu tươi chảy ra một màu đỏ nhức mắt rơi xuống những khối tuyết dưới đường rất nhanh như một vườn anh túc nở rộ.

Ngày X tháng X năm X, tai nạn giao thông nghiêm trọng xảy ra trên đường cao tốc tại Bắc Kinh. Người bị thương là một cô gái trẻ tuổi tầm hai mươi mốt...

Ngày hôm ấy tuyết rơi trắng xóa cả thành phố A suốt một ngày một đêm, nhưng lúc tai nạn xảy ra lại ngừng rơi trong nửa tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Hồi thế gian

Tình ái là chi?

Mà gần bó chẳng nề sinh tử?

Chấp cánh bay khắp trời nam đất bắc

Cuộc đời trải bao phen ấm lạnh

Khi hoan lạc vui vầy

Lúc chia ly đau khổ

Đắm đuối tình si nhi nữ

Lời người nói ra

Đã xa tít trên tầng mây vạn dặm

Ngàn non chiều tuyết phủ

Chiếc bóng hướng về ai?

Suy cho cùng, Dạ Tuyết Ninh lựa chọn tự tử, thứ nhất không bởi cha mẹ, thứ hai không bởi Văn Anh, tất cả chỉ bởi ba chữ Vũ Vĩ Phong.

Ba tháng sau.

Con người thường khi mất đi mới biết phải quý trọng.

Khi Dạ Tuyết Ninh ở bên cạnh dường như đó đã là một lẽ đương nhiên đến mãi sau này cô đột nhiên không xuất hiện nữa Vũ Vĩ Phong mới nhận thức được có lẽ rất lâu về trước anh đã sớm quen với việc có cô ở bên. Chỉ cần vẫy tay một cái hay là một câu lệnh cô gái đó đều sẽ nhanh chóng đứng trước mặt anh nở nụ cười thật tươi nhưng có sao ba tháng qua cô đều không đến? Là cô không nghe thấy anh gọi? Hay cô đã không còn muốn nghe giọng anh nữa?

Mị Cảnh trước giờ chưa lúc này đóng cửa thế nhưng ba tháng trở lại đây lại thường xuyên không tiếp khách.

Bên trong, một ga màu xám u ám, mơ hồ thấy lác đác mạng nhện ở một vài nơi.

Bàn ghế ngổn ngang, bụi bặm phủ kín. Đi hết dãy hành lang may mắn chỉ tìm được một căn phòng không khép kín. Trong phòng tối đen như mực. Dưới đất tất cả đều là vỏ chai rỗng.

Nhớ Mị Cảnh khi xưa ánh đèn huyền ảo lúc này ngay cả một ngọn nến cũng không có. Trên chiếc sofa màu đen lẩn mình trong bóng tối khẽ vang lên một loạt tiếng động.

Người đàn ông nằm dưới thẳng trên ghế, bộ dạng đứng đưng có chút hoang dại.

Ánh sáng duy nhất từ điện thoại chiếu xuống khuôn mặt góc cạnh của anh để lộ chiếc mũi cao, bờ môi mỏng, giọt lệ tại đuôi mắt trái như ẩn như hiện. Khuôn mặt nhìn đẹp như vậy nhưng cũng thâm như vậy. Không biết đã bao lâu Vũ Vĩ Phong chưa cạo râu, một vài sợi râu dài cắm vào lòng bàn tay anh có chút ngứa lại có chút đau rát. Cổ áo sơ mi để hở mơ hồ nhìn thấy ba chiếc cúc trên cùng đã bị giật tung rơi xuống sàn.

Vũ Vĩ Phong của ba tháng trước luôn luôn một dáng bộ ngao nghể, khí chất vương tử, lạnh nhạt, uy nghiêm lúc này lại chẳng bằng một tên lang thang ngoài đường phố. Khuôn mặt tiêu tụy, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch.

Ngón tay anh run rẩy đưa ra, nhẹ chạm vào điện thoại, lại không dám vuốt mạnh chỉ nhẹ nhàng di chuyển như thể đang nâng niu một viên bảo minh châu quý hiếm.

Màn hình bật sáng là ảnh của một cô gái trẻ treo nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai ấm áp. Cô gái có mái tóc dài ngang lưng màu nâu hạt dẻ, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn mang chút gì đó tinh nghịch.

"Thuê bao quý khách..."

Môi anh mấp máy, vô thức gọi tên: "Ninh nhi."

Vũ Vĩ Phong nhìn chăm chú vào điện thoại, đã không nhớ rõ đây là cuộc gọi đi thứ bao nhiêu.

Tại sao lúc trước anh lại không biết Dạ Tuyết Ninh quan trọng với bản thân đến thế? Để rồi khi mất đi cô trong lòng anh có bao nhiêu tiếc hận.

Nói không yêu? Là lừa người. Rõ ràng anh đã yêu, còn yêu từ rất sớm chẳng là anh không biết, đến lúc này không còn tìm lại được nữa mới biết hai chữ hối hận viết như thế nào.

Cuộc đời Vũ Vĩ Phong, anh chưa từng vì điều gì mà hối hận, duy nhất hối hận cũng chỉ có, tại sao không thể nhận ra bản thân yêu cô sớm hơn?

Trên mặt chợt cảm giác được một hồi ấm nóng, Vũ Vĩ Phong hoảng hốt giơ tay, ngây ngô phát hiện trên má có nước.

Khóc? Khóe môi anh câu nhẹ ý cười tự giễu chính mình.

Ngày đó từ Pháp trở về nghe tin cô đã chết. Anh luôn không tin, nhưng đoạn băng của một cửa hàng gần đó ghi được lại bác bỏ toàn bộ lý trí của anh. Còn có, rốt cuộc là ai đã đem cô đi?

Bàn tay Vũ Vĩ Phong buông tự do xuống sàn, đôi đồng tử khẽ nhắm lại che dấu tia hồng quang trong đáy mắt.

Phong Thành bang trước nay lợi hại là vậy, đến tận bây giờ cũng không tìm ra người đàn ông đã mang Dạ Tuyết Ninh đi là ai.

Bàn tay cầm điện thoại của anh bực tức siết chặt, nâng hàng mi dài đau đớn nhìn cô gái trong ảnh.

Lúc trước vạn phần chắc chắn cho rằng bản thân chỉ coi Dạ Tuyết Ninh như một đứa em gái mà đối đãi. Lúc này mới chưa xót nhận ra nào có cô em gái này chứ, anh chính là đã yêu người con gái đó mất rồi.

Chai rượu trên bàn bị anh dùng một hơi uống cạn sau đó ném mạnh xuống sàn nhà vỡ thành từng mảnh.

Một mảng áo trước ngực bị rượu thấm ướt nhưng Vũ Vĩ Phong không để tâm. Hai mắt anh trống rỗng nhìn thấy nụ cười của Dạ Tuyết Ninh, cơ hồ đã quá nhập tâm mà tưởng tượng cô đang đứng trước mặt mình.

"Ninh nhi."

Anh chợt nhận ra đã rất lâu rồi chính mình không còn gọi cô ấy bằng hai chữ này nữa. Hình như bắt đầu từ khi cô tròn mười lăm tuổi.

Mày kiếm Vũ Vĩ Phong nhủ chặt, thống khổ không ngừng gọi tên cô.

Cánh tay đưa ra luống cuống chạm vào Dạ Tuyết Ninh nhưng sờ soạng một hồi cũng chỉ bắt được không khí.

Nếu biết có một ngày này, anh lúc trước nhất định sẽ không đối với cô lạnh nhạt như vậy.

"Tuyết Ninh, em đang ở đâu? Em còn sống có phải hay không?"

Ánh mắt Vũ Vĩ Phong đỏ ngầu, bàn tay siết chặt điện thoại, cứ như thể nếu nhìn chăm chú như thế cô sẽ xuất hiện trước mặt anh vậy.

Từ đầu đến cuối, ngàn sai vạn sai cũng là anh sai. Nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của cô ngày hôm ấy, trái tim Vũ Vĩ Phong co thắt từng hồi đau đớn. Nếu biết đó là lần cuối cùng có thể gặp cô, anh tuyệt đối sẽ không lạnh nhạt như vậy. Và nếu biết bản thân mình yêu cô sớm hơn thì bây giờ anh đã không phải tiếc hận nhiều đến thế.

Con đau như truyền khắp toàn thân, khiến bàn tay cầm điện thoại của anh run rẩy. Trong bóng tối đã chẳng còn nhìn ra sự lấp lánh trên mặt anh là rượu hay nước mắt nữa.

"Vĩ Phong?"

Vũ Vĩ Phong đưa mắt nhìn, sờ soạng lấy một chai rượu mới, yếu ớt cười khàn một tiếng: "Là Duy Thành sao? Đến đây, chúng ta cùng nhau uống rượu."

Thiệu Duy Thành đẩy cửa bước vào, tiện tay bật điện, lại chỉ đứng mà không ngồi. So với trước kia, ba tháng này đã khiến anh ta gầy đi trông thấy, tuy đỡ hơn Vũ Vĩ Phong một chút nhưng dùng hai từ thể thảm để hình dung cũng không hề quá đáng.

Mày kiếm Thiệu Duy Thành nhủ chặt mang theo chút tức giận đã kìm nén: "Cậu xem cậu giờ thành cái bộ dạng gì rồi?"

Sự thật rằng Dạ Tuyết Ninh biến mất, anh ta cũng không đỡ hơn Vũ Vĩ Phong bao nhiêu. Chỉ là anh ra rõ một điều, người cô ấy yêu là ai, nhưng là người đó mấy tháng nay chỉ biết ngày ngày ngập mình trong men rượu.

Thiệu Duy Thành hơi liếc xuống ghế, lừa giận lại tăng thêm một phần: "Còn uống rượu?"

Đem điện thoại cẩn thận cất vào túi quần, Vũ Vĩ Phong ngửa mặt, cười mỉa mai: "Không uống rượu? Vậy cậu tới đây làm gì?"

"Vũ Vĩ Phong!"

Ngay tại lúc anh chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì trên đầu đã cảm nhận được một hồi mát lạnh.

Những giọt nước theo mái tóc của anh chảy xuống, nhỏ tí tách xuống sàn.

Tay Thiệu Duy Thành ném mạnh xô đá sang một bên, trên mặt cơ hồ bị tức giận làm nhuốm một màu đỏ.

"A!"

Tâm trạng không tốt lại bị dội nước lạnh thành công khiến Vũ Vĩ Phong nổi điên. Anh nhảy qua bàn túm chặt cổ áo Thiệu Duy Thành, như một con thú hoang bị khiêu khích mà thét gào.

"Cậu làm gì vậy? Muốn chết à?"

Mặc kệ Vũ Vĩ Phong túm cổ áo anh ta, Thiệu Duy Thành nhướng mày, cười khẩy: "Tôi mới phải hỏi cậu đang làm gì! Tự nhìn lại mình đi..."

Cầm nhận bàn tay ai đó cứng đờ sau đó từ từ buông lỏng, anh ta gạt tay Vũ Vĩ Phong ra, xô mạnh xuống ghế.

"Vũ Vĩ Phong, cậu là thằng nhu nhược, căn bản không đáng để Tuyết Ninh yêu."

"Cậu nói phải!" Giọng nói từ dưới vọng lên, Vũ Vĩ Phong vùi mặt vào hai đầu gối, bị phần thừa nhận những điều anh ta nói.

Đến chính bản thân anh còn nhận thấy mình không xứng đáng với tình yêu của cô thì anh có tư cách gì bác bỏ lời chỉ trích của Thiệu Duy Thành chứ?

Vũ Vĩ Phong như vậy khiến anh ta có chút ghen lại.

"Bây giờ cô ấy sống hay chết tôi còn không biết. Cậu nói xem tôi có phải hay không rất vô dụng?"

Thiệu Duy Thành thờ dãi một tiếng, trong giọng nói cũng không dấu được tia vui vẻ: "Cô ấy còn sống!"

"Cậu bảo sao?" Vũ Vĩ Phong kích động đứng dậy túm lấy tay anh ta. Như chỉ sợ mình nghe nhầm mà sán đến thật gần. Chân mày anh nhíu chặt, vẻ mặt căng thẳng phải đến khi nhận được cái gật đầu của Thiệu Duy Thành mới thả lỏng, khóe môi không nhịn được cười ngây ngô.

Anh ta nói rằng hai ngày trước chính mình đã gặp được Dạ Tuyết Ninh tại Los Angeles, chẳng là lúc anh ta muốn đuổi theo thì cô đã biến mất. Mặc dù không có trực tiếp gặp mặt nhưng biết cô vẫn còn sống đối với hai người bọn họ mà nói đó đã là một tin rất tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hai Năm Sau

Hai năm sau.

Giang Nam hảo,

Phong cảnh cựu tầng am.

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hoả,

Xuân lai giang thủy lục như lam,

Năng bắt ức Giang Nam

Trong mắt của du khách đã đi qua, Giang Nam luôn đẹp một cách kì lạ. Nếu bạn là người Trung Quốc mà chưa từng một lần đặt chân tới đây thì đó nhất định sẽ là điều hối tiếc cả đời.

Giang Nam cập duyên, Giang Nam kết tóc. Giang Nam để lại trong lòng người đến, người đi những mối tình đẹp.

Nhớ khi xưa ông bà Dạ lần đầu tiên gặp nhau cho đến lúc yêu nhau cũng tại mảnh đất Giang Nam đẹp đến mơ mộng này. Rồi những lúc cả nhà quây quần ngồi phiếm chuyện, bà Dạ đều đề cập đến tình cảnh về già, khi hai vợ chồng mất đi, mong muốn được chôn cất tại nơi đây, lại chẳng ngờ rằng ngày này đến sớm như vậy. Thấm thoát đã hai năm trôi qua kể từ hôm đó.

"Tuyết Ninh, ba mẹ cháu có chuyện rồi!"

"Cạch!"

Tiếng người đàn ông xa lạ vang lên bên tai cũng không khiến cô để tâm bằng nội dung câu nói. Điện thoại trong tay cô rơi xuống sàn nhà, yếu ớt sáng lên một cái đèn khi tắt ngúm thì bóng dáng cô đã biến mất khỏi bệnh viện.

Dạ Tuyết Ninh hoảng loạn chạy về nhà, trên đường đi tổng phải biết bao nhiêu người nhưng cô không để tâm. Cửa mở, Dạ Tuyết Ninh bị khung cảnh trước mặt làm cho chết lặng, lao đảo xông tới xô ngã một tên đàn ông, sau đó lao tới chỗ bà Dạ đang ôm chồng lúc này đã bất tỉnh nhân sự.

"Ba, mẹ." Cô máy móc gọi.

Bà Dạ nghe tiếng cô thì ngẩng đầu, lo lắng buông chồng ra, trên mặt bà lúc này cũng đã nhuộm đầy nước mắt. Không để tâm đến vết thương trên người, vội vàng đứng dậy nắm tay cô kéo ra cửa: "Chạy mau."

Dạ Tuyết Ninh ngẩng người, đảo mắt nhìn hai kẻ hoàn toàn xa lạ trong nhà, nghi ngờ hỏi bà Dạ: "Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?"

Bà không giải đáp thắc mắc của cô, nóng lòng đến mức bật khóc, vừa túm vạt áo cô vừa van cầu: "Tuyết Ninh, chạy mau! Mẹ xin con, chạy mau!"

Bàn tay bà run rẩy dính đầy máu, cũng không biết là máu của bà hay của ông Dạ. Còn muốn nói gì đó, đột nhiên trước mắt bà tối sầm, xoay người rên rỉ một tiếng rồi ngã xuống.

Dạ Tuyết Ninh khiếp sợ nhìn một cảnh trước mặt, đến khi đủ để nhận thức chuyện gì đang xảy ra thì cô đã bật khóc, nước mắt chảy dài lẫn trên hai gò má, cô như một con thú giẫm phải bẫy mà gào thét: "Mẹ!"

Dạ Tuyết Ninh quỳ xuống ôm lấy cơ thể bà Dạ. Giờ phút này trái tim cô như bị ai đó dùng dao cứa vào, cơ hồ đau đến run người.

"Các người đang làm gì?" Nước mắt cô như vỡ òa ạt chảy xuống. Dạ Tuyết Ninh ghì chặt cơ thể bà Dạ vào lòng, không để ý máu của bà đã thấm ướt một mảng áo trước ngực mình, phần nộ trùng mắt nhìn kẻ trước mặt.

Hai người bọn họ là ai? Tại sao lại làm bị thương ba mẹ cô?

Hai tay Dạ Tuyết Ninh siết chặt nắm đấm, không đợi được câu trả lời của chúng mà gào thét: "Nói đi, các người đang làm cái gì?"

Hắn ta nhú mày thu dao về, liếc mắt nhìn cô một cái: "Cô là Dạ Tuyết Ninh?"

Dạ Tuyết Ninh ngẩng người, vừa mới hồi tỉnh lại nghe một tên khác nói: "Đúng là cô ta, chính mắt em đã thấy Vũ Vĩ Phong thường xuyên cùng người phụ nữ này xuất hiện."

Vũ Vĩ Phong?

"Các người là ai?"

Tại lúc này bà Dạ đột nhiên rên lên một tiếng đau đớn, đến khi sắp bất tỉnh vẫn nắm chặt tay cô níu non: "Chạy... mau... "

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi dưới, trong miệng liền cảm nhận được vị ngọt.

Trên mặt cô không dấu được vẻ hoảng hốt, vẫn biết phải nhanh chóng đưa ông bà Dạ đi bệnh viện. Nghĩ đến đây, Dạ Tuyết Ninh liếc mắt nhìn sang chỗ ông Dạ đang nằm, ngay sau đó liền sững sờ. Trong đầu cô nổ "ầm" một tiếng, run rẩy đưa tay đặt dưới mũi ba mình.

Không... Không có hơi thở?

Trái tim cô như rơi xuống vực thẳm sâu không thấy đáy, trống ngực đập bùm bùm, hít thở khó khăn.

Nước mắt cô rơi xuống như mưa. Không dám tin vào sự thật trước mắt, đau đớn thủ gọi: "Ba?"

Đáp lại cô chỉ là một hồi im lặng, khuôn mặt trắng bệch, môi nhợt nhạt.

"Ba!" Dạ Tuyết Ninh bò tới chỗ ba cô, nắm lấy tay áo ông không ngừng lắc mạnh.

"Thật ồ ào."

Có một lực lớn đá cô ngã xuống sàn, ngay sau đó liền thấy cô ngồi dậy.

"Tôi liều mạng với các người..." Cho tới bây giờ, Dạ Tuyết Ninh đã hoàn toàn mất đi khống chế, trong đầu chỉ còn có một ý niệm, dù có chết cũng nhất định phải báo thù. Nhưng...

Vạt áo bị ai đó kéo lại, cô nghi ngờ cúi đầu, vành mắt mang theo hơi nước nhìn bà Dạ.

"Tuyết Ninh, chạy... mau..." Liền sau đó bàn tay bà buông thõng, không có sức lực rơi xuống sàn, đến cực hạn mà bất tỉnh nhân sự.

Hai mắt cô mở to, trong hốc mắt một giọt nước rơi xuống, về sau càng lúc càng nhiều.

Dạ Tuyết Ninh sợ hãi đưa tay ra, không ngừng lay mạnh cơ thể ông bà Dạ. Chẳng là dù cô có dùng sức thế nào, hai người nằm trên sàn cũng không có động tĩnh gì.

"Không cần gấp, cô rất nhanh sẽ được đoàn tụ cùng bọn họ thôi."

Dạ Tuyết Ninh đã sớm bị hình ảnh trước mắt làm cho đầu óc trống rỗng, chỉ biết trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn vật rắn màu đen đặt bên trán mình.

"Vũ Vĩ Phong rất ít khi cùng phụ nữ qua lại, dạo gần đây lại thường xuyên cùng cô xuất hiện. Tin rằng cô trong lòng anh ta rất quan trọng, giết chết cô cũng coi như đã giết được nửa mạng của Vũ Vĩ Phong rồi."

Quan trọng sao?

Dạ Tuyết Ninh đột nhiên rất muốn bật cười.

Con mắt nào của hấn ta nhìn thấy cô đối với anh quan trọng? Mà cho dù quan trọng, cũng không quan trọng hơn Mạc Vĩnh Lam. Dạ Tuyết Ninh chưa xót nghĩ, rồi lại không nhận được mĩa mai chính mình.

Vậy ra bọn chúng tưởng cô là người Vũ Vĩ Phong yêu mà ra tay giết người?

Dạ Tuyết Ninh bất ngờ bật cười như điên dại.

Yêu? Chữ yêu này đã khiến cô đủ thê thảm rồi.

Hấn ta không để ý đến vẻ mặt ngờ nghệch của cô, vẫn nói tiếp: "Bọn tôi vốn chỉ muốn giết cô rồi về báo cáo, chẳng ngờ rằng hai ông bà già này một hai nhất quyết ngăn cản. Nếu như cô muốn trách, thì hãy trách Vũ Vĩ Phong. Suy cho cùng, tất cả những việc chúng tôi làm cũng chỉ nhằm vào một mình anh ta."

Nói xong, hấn ta cúi đầu liếc cô một cái, ngón trỏ đặt tại cò súng hơi dùng lực. Tại lúc này...

"Anh Xuyên, cảnh sát tới."

Hai đầu lông mày của tên Xuyên nhăn lại, nhìn cô suy nghĩ gì đó rồi thu súng về, xoay người ra cửa bước nhanh: "Đi mau."

Bóng dáng của bọn họ vừa biến mất, Dạ Tuyết Ninh cũng từ trong ngây ngốc tỉnh dậy, không kịp lau nước mắt, xiêu xiêu vẹo vẹo lao ra ngoài hô lên: "Cấp cứu, gọi cấp cứu."

Chẳng mấy chốc xe cấp cứu đã tới, nhanh chóng đưa ông bà Dạ đến bệnh viện. Chẳng là, tất cả đã không còn kịp...

Dạ Tuyết Ninh kích động nhìn vị bác sĩ trước mặt, không ngừng lắc đầu, máy móc lùi về sau đến khi đụng phải chân ghế mà ngã xuống.

"Ba cô bị viên đạn ghim trực tiếp vào tim, mất mạng tại chỗ. Mẹ cô vì mất máu quá nhiều, tình trạng tương đối nguy kịch, nhưng mà đưa tới bệnh viện quá muộn. Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!"

Ngày hôm đó cô đã mất đi tất cả, cũng đã bằng lòng buông bỏ chấp niệm nhiều năm qua...

Mùa xuân ở Giang Nam, gió dịu dàng, ấm áp. Lúc này lại mang theo một chút gì đó thê lương thời qua.

Trên cánh đồng trải dài bát ngát một màu xanh, thấp thoáng nhấp nhô bóng dáng của hai người, một nam một nữ.

Người đàn ông có khí chất vương giả, nhân nhật liếc mắt xung quanh, quan sát những đóa hoa chớm nở ở nơi xa xa.

Anh tên Lô Trí Hùng, một người đàn ông ngoài ba mươi, tính cách đôi lúc trẻ con nhưng luôn đi kèm với sự kiêu ngạo. Đương nhiên anh cũng có cái vốn để có quyền kiêu ngạo.

Xét về gia cảnh, anh là con trai độc nhất của nhà tài phiệt người Anh gốc Hoa, Lô Đình Thương. Ở giới bạch đạo là người đàn ông hoàng kim trong mắt phụ nữ. Ở giới hắc đạo lại là xã hội đen bí danh thần vũ, người đời nghe tin cũng chưa ai từng thấy mặt, An Thịnh Nặc.

Xét về tướng mạo càng không cần bàn cãi: Tuấn tú, đẹp trai,... Chỉ cần nhìn số lượng phụ nữ xếp hàng chặt kín cả con phố chỉ để được anh ta chú ý cũng đủ biết.

Thế nhưng khi đứng trước một người, anh hoàn toàn mất đi toàn bộ sự kiêu ngạo vốn có của mình.

Lô Trí Hùng vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối, quay sang người bên cạnh, bắt lực thờ dài.

Cô mặc một thân váy đen, tôn lên nước da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, khí chất thanh lịch.

Từ lúc đứng trước hai bia đá, cô bắt đầu giữ thái độ trầm mặc. Không nói không cười cũng đã được hơn mười lăm phút đồng hồ.

Lô Trí Hùng chợt nhớ hình ảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Ngày đó anh đứng trước cửa sân bay, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại cuộc đối thoại với ba già.

"Hôm nay ba gọi con tới là muốn thông báo một chuyện, con có một vị hôn thê đã đính hôn từ nhỏ tại Trung Quốc."

Anh khi đó chưa từng nghĩ sẽ lấy cô, chẳng qua gặp mặt một lần cũng không mất miếng thịt nào. Trong ấn tượng của anh, cô là một cô gái ồn ào, thích nói dối. Không nghĩ là...

Hai năm trước...

Bước xuống xe, anh choáng váng nhìn cô một thân đầy máu nằm trong tuyết, xung quanh bị nhuộm màu đỏ rực lửa như một vườn anh túc nở rộ, đẹp nhưng cũng khiến người ta đau lòng.

Anh ôm cô nhưng cũng cứu cô, trước lúc được đưa tới bệnh viện cô nói rằng mình muốn rời khỏi Trung Quốc, mảnh đất này đã không còn gì khiến cô lưu luyến nữa. Anh đáp ứng, cùng cô ra nước ngoài, sau lưng kín đáo cho người phong tỏa tất cả các tin tức liên quan tới cô. Thấm thoát bọn họ đã ở bên nhau được hai năm..

Bản thân còn là một xã hội đen, Lô Trí Hùng hoàn toàn có thể bỏ qua chút lương tâm nhỏ nhoi này. Tiếc là người này lại là con dâu từ nhỏ trong mắt ông bà Lô, anh dù muốn làm ngơ cũng làm ngơ không được.

Lô Trí Hùng thừa nhận, lúc đầu vì thấy áy náy mà chăm sóc cô, nhưng là không biết từ khi nào, anh đã giao ra tâm lực cùng với trái tim rồi.

Lô Trí Hùng chớp mắt, sâu lắng nhìn người bên cạnh, do dự một lúc, quyết định lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

"Tuyết Ninh."

Ba năm, nói ra ngắn cũng không tính là ngắn, dài cũng không phải là dài. Hai người từ kẻ dưng, người quen biết cho đến hiện tại đã là quan hệ yêu đương. Dạ Tuyết Ninh đã không còn là cô gái ngây ngô, nhí nhảnh, yêu đời ngày ấy nữa, cô đã sớm bị những đau thương tàn nhẫn vùi dập trở nên trầm tính ít nói, trên khuôn mặt lúc nào cũng mang một vẻ thương tâm.

Lô Trí Hùng liếc mắt qua hai bia mộ, bên cạnh còn có đám cỏ dại vừa mới bị nhổ. Trên mỗi bia đá từ trái qua phải lần lượt là hình của một người đàn ông và người phụ nữ. Chẳng lẽ, nhìn thế nào cũng có chút gì đó giống Dạ Tuyết Ninh.

Đúng vậy, đây là mộ phần của ông bà Dạ, hai năm nước đã được Vũ Vĩ Phong cho người chôn cất.

Gió lùa làm chân váy Dạ Tuyết Ninh khẽ động. Cô vẫn cúi đầu, giờ tay vuốt nhẹ đuôi mắt, khi ngón tay rời đi chỉ để lại một đôi đồng tử vô hồn.

Từ sau vụ tai nạn năm đó, cô đã không còn nhìn thấy được ánh sáng nữa.

Môi Dạ Tuyết Ninh khẽ mở, nấp máy nói gì đó mà Lô Trí Hùng không nghe rõ.

"Ba! Mẹ! Con gái tới thăm hai người đây."

"Có phải con gái rất bất hiếu hay không? Bây giờ mới chịu tới với hai người."

Dạ Tuyết Ninh vừa lên tiếng, trên mặt liền không giấu được tia bi thương.

Lô Trí Hùng đau lòng, không nỡ nhìn cô như vậy, đưa tay, ôm lấy cô, kéo vào lòng, ôn nhu vuốt mái tóc ngắn của cô.

"Ba mẹ ở trên cao nhất định sẽ không trách em, có trách cũng là trách anh đã khiến em hôn mê mất một năm trời." Nói rồi, anh hơi cúi đầu, nhìn ông bà Dạ ở trong ảnh khẽ cười: "Con sẽ thay hai người chăm sóc cho Tuyết Ninh. Còn có, con là con rể của hai người. Hai người hài lòng với chàng rể này chứ?"

Dạ Tuyết Ninh ở trong ngực Lô Trí Hùng, theo bản năng ngẩng đầu, chợt nhớ ra mình không còn nhìn thấy được ánh sáng lại buồn bã cúi đầu, muốn nói gì đó lại thôi. Cô cảm động vòng tay qua thắt lưng anh, ôm chặt: "Trí Hùng, cảm ơn anh."

Lô Trí Hùng cúi đầu, ánh mắt thấp thoáng ý cười, dịu dàng ngắt chóp mũi cô: "Cảm ơn cái gì chứ? Sau ngày kia em đã là vợ anh rồi. Chúng ta là người một nhà, không cần phải khách sáo như vậy."

Hốc mắt cô chợt nóng lên, muốn chảy ra thứ gì đó lại bị cô nhanh chóng ép ngược về.

"Ừ." Dạ Tuyết Ninh dùng sức gật đầu, chôn mặt tại lồng ngực Lô Trí Hùng, khép chặt hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vũ Vĩ Phong Cướp Dâu. (1)

Ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm chiều qua cửa kính của nhà thờ, dừng lại trên khuôn mặt tinh xảo của cô dâu.

Dạ Tuyết Ninh khoác trên người chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết, đuôi váy dài chấm đất phủ non nửa bục sân khấu. Chiếc váy cúp ngực góp phần

vun cao hai luồng đầy đà để lộ vùng lưng trơn mịn. Phía trước đỉnh viên kim cương màu xanh trong suốt. Váy cưới thiết kế ôm gọn vòng eo mảnh khảnh của cô, trải dài tới hông thì phồng to, bông bồng như một làn sóng.

Nhà trang điểm đặc biệt đem mái tóc của Dạ Tuyết Ninh búi cao, tùy hứng thả rơi một vài lọn tóc. Làn da cô vốn trắng nõn nà, nay chiếc váy cưới cũng trắng như vậy khiến cô trông như một món thủy tinh dễ vỡ, căng mỏng như lúc nào cũng có thể nhỏ ra nước.

Khuôn mặt cô nhỏ nhắn, trang điểm tỉ mỉ, vừa nhìn liền biết cô là nhân vật chính của bữa tiệc.

Dạ Tuyết Ninh nghiêm chỉnh đứng trước mặt cha xứ, không dám nhìn loạn sợ mọi người phát hiện ra mắt cô có vấn đề, về sau sẽ khiến Lô Trí Hùng bị coi thường.

Đương nhiên Lô Trí Hùng không phải là cô, lại càng không biết suy nghĩ của cô lúc này. Anh quay đầu, chớp mắt một cái, đem tay của cô bao bọc trong bàn tay rộng lớn của mình. Có lẽ cho rằng cô đang hồi hộp mà cất tiếng an ủi: "Không cần khẩn trương, anh sẽ luôn ở bên em."

Khỏe môi Dạ Tuyết Ninh gương cao, khẽ cười. Cô đưa bàn tay còn lại đặt lên tay anh, hơi chút ngẩng đầu. Mặc dù trước mắt cô chỉ là một màu đen bất tận nhưng cô đã mơ hồ tưởng tượng ra khuôn mặt tuấn đạt của anh.

Hôm nay là ngày cưới của hai người, Lô Trí Hùng hẳn là một thân vest đen thẳng tắp, tóc vuốt keo, hắt mái? Tiếc là cô không thể nhìn thấy bộ dạng điển trai của anh lúc này.

Sự thật rằng Lô Trí Hùng đứng trước mặt cha xứ, ngay bên cạnh Dạ Tuyết Ninh cũng không khác trong suy nghĩ của cô bao nhiêu.

Hôm nay anh mặc chiếc vest đuôi tôm màu đen tuyền, trước cổ đeo một chiếc nơ cùng màu, bên trong lót chiếc áo sơ mi màu trắng. Khuôn mặt Lô Trí Hùng vốn tuấn tú, đẹp trai ở ngày hôm nay lại trông càng hoàn hảo.

Nhạc dương cầm, vĩ cầm réo rắt vang lên, du dương nhẹ nhàng như thay chúa gửi tới lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho cô dâu chú rể.

Màn hình vẫn lần lượt chiếu từng ảnh cưới của hai người.

Cha xứ đứng trên bục, hiền từ nhìn hai nhân vật chính của buổi lễ mỉm cười. Đầu tiên hướng Lô Trí Hùng hỏi: "Anh Lô Trí Hùng có đồng ý lấy cô Dạ Tuyết Ninh làm vợ của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, giàu sang hay nghèo khó, lúc khỏe mạnh hay ốm đau anh cũng nguyện bên cô ấy, nguyện yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau, cho đến lúc đầu bạc răng long. Anh có đồng ý không?"

Lô Trí Hùng quay sang cô, bàn tay nắm tay Dạ Tuyết Ninh hơi siết chặt, ôn nhu cười nói: "Con đồng ý!"

Dạ Tuyết Ninh cười ngọt ngào, theo linh cảm ngẩng đầu, dùng đôi đồng tử không còn nhìn thấy ánh sáng của mình nhìn vào đôi mắt sáng như sao đêm của Lô Trí Hùng, chờ đợi cha xứ hỏi cô.

"Cô Dạ Tuyết Ninh có đồng ý lấy anh Lô Trí Hùng làm chồng của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, giàu sang hay nghèo khó, lúc khỏe mạnh hay ốm đau cô cũng nguyện bên anh ấy, nguyện yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau, cho đến lúc đầu bạc răng long. Cô có đồng ý không?"

Hai má Dạ Tuyết Ninh ửng hồng, trên mặt treo nụ cười hạnh phúc.

Trong suốt thời gian cô hôn mê, người luôn bên cạnh cô là người đàn ông này. Rồi một năm sau khi tỉnh lại, người ở bên chăm sóc cô cũng là anh. Tại lúc này cô chợt nghĩ, có lẽ gả cho Lô Trí Hùng là điều đúng đắn nhất trong cuộc đời mình.

Vừa định nói ra ba chữ "con đồng ý" thì cửa nhà thờ bị đẩy mở, ngay giây tiếp theo ánh sáng trong lành liền tràn vào, một bóng dáng cao gầy từ trong đó đi ra.

Dạ Tuyết Ninh không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy mọi người hít sâu một hơi, cô vừa muốn hỏi Lô Trí Hùng xem đã xảy ra chuyện gì thì bị tiếng nói quen thuộc làm cho chết nặng tại chỗ.

"Cô ấy từ chối."

Đợi khi ánh nắng dừng lại trên khuôn mặt người đó, phác họa từng đường nét cân đối, mọi người mới nhìn ra đây là một người đàn ông tuyệt đối đẹp trai, mây rậm, khí chất vương giả, khuôn mặt anh góc cạnh như được dùng dao tạc lên. Đặc biệt ở dưới đuôi mắt trái, nốt ruồi đào hoa như ẩn như hiện, đang không ngừng tán ra mị hoặc. Dù nhìn thế nào cũng có phần lấn áp, nghiêm nhiên đem chú rể lu mờ.

Nhà thờ đang yên tĩnh lúc này càng yên tĩnh hơn trước. Không biết ai trong số khách mời đột nhiên hít một hơi cảm thán: "Là Vũ Vĩ Phong!"

Mây kiếm Vũ Vĩ Phong nhú chặt, lạnh lùng liếc xung quanh một lượt, trắng trợn uy hiếp khiến không ai còn dám lên tiếng nữa. Có vẻ hài lòng, anh nghiêng đầu nhìn cô gái trong lòng mình, khi chạm đến một thân váy cưới màu trắng tinh khiết của cô thì trước mắt tối sầm.

"Đáng chết, chỉ một chút nữa đã không kịp."

Trước hôn lễ một ngày.

Công ty con Vũ thị tại Los Angeles.

Vũ Vi Phong thả mình trên chiếc ghế xoay cạnh bên khung cửa sổ sát đất. Một tay anh chống cằm, đôi đồng tử xoáy sâu vào màn đêm vô tận.

Từ ngày biết được manh mối cô xuất hiện tại Los Angeles anh cũng đã ở đây được hai năm. Trong hai năm này, anh ngày đêm kiếm tìm chỉ mong bắt được một bóng người quen thuộc trong hàng nghìn con người xa lạ. Chẳng là, lần nào cũng nhận nhầm người.

Mỉ dài anh hơi rù xuống che dấu sự phức tạp trong đáy mắt. Mỗi khi nghĩ đến cô, trái tim lại mơ hồ đau, đau đến thất lại.

Tâm trạng anh thoáng bình tĩnh hơn khi nghe bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa.

Đồng tử màu trà của Vũ Vi Phong dần có tiêu cự, chẳng qua anh không quay đầu chỉ hờ hững nói: "Vào đi."

Lâm vừa nghe thanh âm của thủ lĩnh nhà mình cũng biết tâm trạng anh không tốt. Hắn cẩn thận bước vào, tiện tay đóng cửa, đi gần tới cách Vũ Vi Phong khoảng chừng ba bước thì dừng lại.

Hai năm trở lại đây, thủ lĩnh nhà hắn đột nhiên thay đổi rất lớn: Tuyệt nhiên không cười, lúc nào cũng treo bản mặt lạnh lùng như thể bị liệt dây thần kinh cảm xúc.

Hắn là người ngoài cuộc, mặc dù không biết nhưng cũng có thể lờ mờ đoán ra nguyên nhân là do đâu. Huống hồ, Vũ thủ lĩnh ở trước mặt hắn cũng thể hiện rất rõ.

Ngoài dự đoán, thủ lĩnh nhà hắn lần này lại không kích động như mọi khi, phải biết mỗi lần hắn tới báo cáo điều tra về cô gái tên Dạ Tuyết Ninh kia, ánh mắt thủ lĩnh nhà hắn đều khẩn trương, nhìn rất thú vị. Bởi vì chỉ khi liên quan đến người đó, thủ lĩnh nhà hắn mới có biểu cảm thứ hai ngoài sự lạnh lùng.

Trên trán Lâm rịn một tầng mồ hôi, đang do dự không biết có nên trực tiếp báo cáo luôn hay không thì người nào đó đột nhiên quay đầu, chằm chằm nhìn hắn.

Trái tim nhỏ bé của Lâm bị dọa sợ nhảy lên một cái. Hoảng hốt giờ tay lau trán: "Thủ lĩnh, đã điều tra được, Dạ tiểu thư hiện tại đang ở Trung Quốc..."

Đáy mắt Vũ Vi Phong rất không giấu diếm vệt sáng, khẩn trương ngồi thẳng dậy. Trong lòng phấn khởi lại bị câu nói tiếp theo của Lâm làm cho ngưng người.

"Theo thông tin báo về thì Dạ tiểu thư hiện tại đang ở Trung Quốc để chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới của mình."

Hai đầu lông mày của Vũ Vi Phong nhíu chặt, từ trong ngây ngô tỉnh lại. Tức giận xoạc chân, quanh người tò ra sát khí. Kết hôn? Dạ Tuyết Ninh, em trốn hai năm, vừa xuất hiện lại muốn kết hôn?

"Cô ấy lấy ai?" Khuôn mặt anh lạnh hơn một phần so với thường ngày.

Lâm sợ hãi hít sâu một hơi, không có cốt khí cúi đầu. Thủ lĩnh nhà hắn hiện tại đang tức giận, hắn cũng không có lá gan động vào, nhẹ trả lời câu hỏi: "Lô Trí Hùng!" Chợt nhớ đến một số thứ điều tra được, hắn bước đến đưa tới trước mặt anh.

Vũ Vi Phong đưa tay nhận lấy, đầu tiên xem qua thông tin về người đàn ông tên Lô Trí Hùng kia. Về mặt anh thoáng bất ngờ, thật khó tin người này lại có thân phận không tầm thường. Đặt tờ giấy xuống, anh thử cầm một bức ảnh lên xem, ngay sau đó khuôn mặt liền sa sầm.

Bức ảnh bị Vũ Vi Phong vò nát một góc trong tay, không biết vô tình hay hữu ý khiến khuôn mặt của người đàn ông trong ảnh méo mó. Anh thử cầm một bức khác lên, lửa giận lần này cơ hồ còn lớn hơn trước.

Trong ảnh là hình một cô gái xinh đẹp mặc chiếc áo màu đất, chân váy cùng màu, mỉm cười nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu. Mà người đàn ông này không phải ai khác chính là Lô Trí Hùng, ánh mắt anh ta dịu dàng, đang giúp Dạ Tuyết Ninh lấy cánh hoa vương trên tóc xuống. Mười ngón tay của bọn họ đan nhau, nhìn có vẻ rất thân mật.

Bụp! Toàn bộ ảnh đều bị Vũ Vi Phong tức giận quét xuống sàn. Đôi đồng tử màu trà co rút lại. Đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm, nặng nề hỏi: "Khi nào thì hai người đó tổ chức đám cưới?"

Lâm lén lút đánh giá sắc mặt của thủ lĩnh nhà mình. Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú đen một mảng, ánh mắt sắc bén dọa hắn ta phải hít một ngụm khí lớn. Không tình nguyện nhắm mắt, cắn răng nói: "Cuối tháng này, cũng tức là ngày mai..."

"Râm!"

Bàn trà bị Vũ Vi Phong dùng chân đạp đổ, kính vỡ thành từng mảnh rơi vãi mất một khoảng lớn dưới sàn gỗ cao cấp. Vừa nhìn cũng biết anh đã bị làm cho tức giận không nhỏ: "Chuẩn bị phi cơ, tôi muốn về Trung Quốc ngay lập tức."

Vì vậy anh đã đi suốt đêm về thành phố A, vừa xuống phi cơ liền chạy tới ga đường, đến nghỉ ngơi một phút cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vũ Vĩ Phong Cướp Dâu (2)

Hai tay cắm trong túi quần của Vũ Vĩ Phong từ từ nắm chặt, anh đảo mắt chăm chú nhìn người con gái trên bục cao, khi ánh mắt nhìn đến một thân váy cưới của cô thì tối sầm. Rõ ràng hôm nay cô xinh đẹp là vậy, nhưng không hiểu sao khi đến lượt anh nhìn lại trở lên rất khó chịu, cảm giác như chiếc váy cô đang mặc là kẻ thù của mình.

Cổ nén xuống con phần nộ trong lòng, anh nặng nề theo dõi cô, chẳng là cô chỉ nhìn chăm chăm xuống đất cũng chưa hề liếc nhìn anh một cái, cứ như thể dưới đất có bảo vật quý hiếm không bằng.

Vũ Vĩ Phong vừa đau lòng lại vừa tức giận sai bước, không hề báo trước nắm lấy tay cô dâu muốn dẫn đi.

Xung quanh yên tĩnh bắt đầu xôn xao vài tiếng xì xào, dần dần to hơn.

Bó hoa từ cửa dẫn vào bị gió không biết từ đâu thổi tới, vài cánh hoa hồng trắng rơi vãi xuống đất, đọng lại thành một đồng nhỏ.

Vũ Vĩ Phong khó hiểu xoay đầu, mày kiếm của anh nhíu chặt, cánh tay không tự chủ được tăng thêm lực, nặng nề nhìn cô gái anh yêu.

Dạ Tuyết Ninh từ đầu đến cuối cũng chỉ duy trì một tư thế cúi đầu. Mặc cho Vũ Vĩ Phong kéo thế nào cũng không đi. Thoạt nhìn cô rất bình bình cũng chẳng ai biết trong lòng cô lúc này vô cùng phức tạp.

Quá khứ ấy, thực ra cũng giống như một thước phim, chỉ cần cắt bỏ đi đoạn mình không thích là nó sẽ trở lên hoàn hảo. Cô đã từng nghĩ thế, nhưng là khi hoàn cảnh thực sự đến, lúc đứng trước người đàn ông cô yêu nhiều năm, Dạ Tuyết Ninh cũng không làm được như trong suy nghĩ.

"Buông tay!" Giọng cô khàn khàn, lạnh lẽo chút lạnh nhạt. Cô thật không hiểu rốt cuộc anh đây là đang muốn làm cái gì?

Vũ Vĩ Phong không những không buông tay ngược lại còn nắm chặt hơn. Trái tim anh co thắt lại, gặp phải sự xa cách của cô mà đau đớn. Nhớ suốt hai mươi ba năm qua, người con gái này mỗi khi ở trước mặt anh đều là khuôn mặt rạng rỡ, hận không thể bám lấy anh mọi lúc mọi nơi, còn bây giờ...

Vũ Vĩ Phong bất an tìm kiếm đôi mắt của cô nhưng lần nào cũng thất bại, nó làm anh có dự cảm không lành.

Dạ Tuyết Ninh vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh nhiều lần đều không được, cuối cùng thì từ bỏ mặc anh nắm tay mình.

Hai mắt cô vẫn nhìn xuống đất, đáy mắt trống rỗng, trước mặt chỉ là một màu đen vô tận. Không phải cô không muốn ngẩng đầu, chẳng là dù cô có ngẩng đầu cũng chẳng thể nhìn thấy được gì, như vậy sẽ khiến cô tự ti.

Hai năm trước, mất tất cả, cô miễn cưỡng còn có thể gắng gượng, nhưng sau khi biết mình mất đi đôi mắt, căn bản cô gắng gượng không nổi nữa.

Dạ Tuyết Ninh rũ rèm mắt xuống, che dấu sự vô hồn trong đáy mắt cũng như đau đớn trên khuôn mặt. Mỗi cô hơi nhấp nháy, vừa muốn nói gì đó thì bị cắt ngang.

"Vũ tổng, cảm phiền ngài buông tay vợ tôi." Không biết từ lúc nào Lô Trí Hùng đã nắm lấy bàn tay còn lại của cô. Hai đầu chân mày của anh nhíu chặt, thanh âm không nóng không lạnh lại có thể làm cho bầu không khí đang xôn xao trở lên yên lặng.

Lô Trí Hùng cùng Vũ Vĩ Phong hai người giữ hai cánh tay cô, một thân vết đen trắng hoàn toàn đối lập nhau.

Vũ Vĩ Phong mất lạnh nhìn Lô Trí Hùng một cái, khóe môi anh hơi nhếch lên, mĩa mai nói: "Vợ? Cô ấy là người của tôi, sau này cũng chỉ có thể làm vợ của một mình Vũ Vĩ Phong tôi. Người nên buông tay hẳn phải là cậu."

Thân thể Dạ Tuyết Ninh run nhẹ, giữa trán hơi nhả lại, không nói gì.

Không khí xung quanh căng thẳng, cả nhà thờ chìm vào tĩnh lặng đến một cây kim rơi xuống cũng có thể tạo thành tiếng vang lớn.

Dạ Tuyết Ninh cảm nhận một bên tay bị Lô Trí Hùng siết chặt đến đau đớn, sau đó nghe anh nói: "Vũ tổng, ngài đừng quá phận, hôm nay là ngày cưới của chúng tôi..."

Không để Lô Trí Hùng nói hết câu, Vũ Vĩ Phong đã lên tiếng chen ngang: "Thế nhưng người cô ấy yêu là tôi." Đáy mắt đen lạnh của anh thoáng qua tia tự đắc khi nhìn thấy khoảnh khắc Lô Trí Hùng chết lặng, khóe môi lại câu nhẹ: "Vậy cho nên, Lô thiếu gia mời buông tay."

Không thể phủ nhận, Vũ Vĩ Phong nói đúng. Hai năm trước anh đã cho người điều tra, người trong lòng Dạ Tuyết Ninh yêu là anh ta.

"Vũ Vĩ Phong đủ rồi, anh đi đi!" Dạ Tuyết Ninh yên lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, chẳng qua cô vẫn không chịu nhìn anh.

Thân thể Vũ Vĩ Phong chấn động, khuôn mặt tối sầm: "Em chọn hẳn ta?" Vừa nhìn thấy cô định gạt đầu thì ác độc uy hiếp: "Em dám gạt đầu anh liền giết"

hắn."

Quả nhiên Dạ Tuyết Ninh không gạt đầu nữa, trừng mắt tức giận nhìn anh nhưng không biết vì sao sau đó lại hoảng hốt cúi đầu.

"Không cho phép anh làm hại Trí Hùng."

Trí Hùng? Lại có thể gọi thân mật như vậy?

Vũ Vi Phong biết lúc này anh đã bị ghen tuông làm mờ mắt. Không nói gì đột nhiên cúi đầu hôn cô.

Mọi người hít mạnh một hơi. Lô Trí Hùng tức giận, Dạ Tuyết Ninh ngăn người.

Vũ Vi Phong hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của những người xung quanh, anh hôn cô mãnh liệt, mắt thấy Lô Trí Hùng muốn tiến lên ngăn cản thì nhanh chóng buông môi cô ra, trước lúc đó còn mằn nguyện nuốt mạnh một cái, ghé tai cô thì thầm: "Em dám phản kháng, anh liền giết hắn."

Thấy Vũ Vi Phong đột nhiên nhìn mình nói gì đó với Dạ Tuyết Ninh, Lô Trí Hùng cảnh giác, bàn tay giữa cổ tay cô không tự chủ được tăng thêm lực.

Hơi thở Vũ Vi Phong nóng bỏng phả vào tai cô, khiến thân thể Dạ Tuyết Ninh nhẹ run rẩy. Cô nhắm mắt một lúc, rồi đột nhiên xoay người, thoát khỏi tay Lô Trí Hùng.

Cô không dám đánh cược mạng sống của Lô Trí Hùng. Mặt khác cô hoàn toàn có thể khẳng định, Vũ Vi Phong nói được làm được, hơn nữa còn hoàn toàn có đủ thực lực để làm.

Đáy mắt Vũ Vi Phong không dấu được tia hài lòng, liếc Lô Trí Hùng vẫn còn đang ngây người, dứt khoát nắm tay Dạ Tuyết Ninh kéo đi.

"Cướp dâu?" Tiếng bàn tán to dần. Có người nhìn Lô Trí Hùng đồng cảm, cũng có người coi như không có chuyện gì đứng dậy bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Theo Anh Về Uyển Nguyệt

Dạ Tuyết Ninh bị Vũ Vi Phong một đường tóm lấy cổ tay kéo ra ngoài. Vì mắt cô không nhìn thấy, anh lại đi khá nhanh nên mấy lần suýt ngã, chân cũng đã muốn đau.

Vũ Vi Phong đem cô đẩy vào xe. Dạ Tuyết Ninh ra sức giãy dụa lại bị người nào đó áp lên cửa xe.

Anh thô bạo hôn cô, một tay lôi kéo váy cưới cô đang mặc trên người.

Dạ Tuyết Ninh toàn thân căng thẳng, quai hàm ngậm chặt, hai mắt ửng đỏ.

Cánh tay Vũ Vi Phong siết chặt eo cô, gần như muốn bẻ gãy thắt lưng cô. Dạ Tuyết Ninh dần dần khó thở, không khỏi hé miệng cố gắng nuốt lấy không khí lại bị đầu lưỡi của anh nhân cơ hội lừa vào dò xét, gấp gáp quần lấy lưỡi cô mạnh mẽ kéo vào trong miệng mình.

Có được rồi lại muốn có nhiều hơn. Sau khi công thành đoạt đất thành công, Vũ Vi Phong buông đôi môi ướt át của cô ra, lại tiếp tục tấn công phần cổ và ngực.

Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn hoảng sợ, chưa từng thấy một Vũ Vi Phong cuồng loạn như thế này. Trong nhất thời, một tiếng bộp mạnh mẽ vang lên.

Vũ Vi Phong đột nhiên bị đánh, đã có chút thanh tỉnh. Má trái của anh hơi đỏ, in đậm năm ngón tay.

Một tay anh giữ hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia mon trớn gò má cô, tức giận không vì bị bạt tai, quát: "Dạ Tuyết Ninh, em thế nhưng dám lấy chồng?"

Biết mình không phải là đối thủ của anh, Dạ Tuyết Ninh quyết định thôi không kháng cự nữa. Đầu cô nghiêng sang phải, vẻ mặt mang chút gì đó khinh thường nhưng thật ra là đang lảng tránh.

Không nghe thấy cô trả lời, Vũ Vi Phong thật sự tức giận, dùng sức đâm vào thân ghế.

Dạ Tuyết Ninh bị dọa sợ hơi rụt hai vai lại, lại vẫn như trước nghiêng đầu.

Vũ Vi Phong rút cuộc không nhịn nổi, nắm cằm cô quay lại, vừa lúc thấy Dạ Tuyết Ninh nhắm chặt hai mắt. Trong lòng anh phức tạp, ngả người về phía

trước, dựa đầu vào hõm vai cô, dùng sức ngửi lấy hương thơm chỉ thuộc về riêng cô, môi anh hơi mấp máy, có chút nghẹn ngào.

"Ninh nhi... " Anh nặng nề gọi tên cô sau đó không nói gì nữa.

Thân thể Dạ Tuyết Ninh cứng đờ. Hốc mắt chợt nóng lên như muốn chảy ra thứ gì đó.

Hai tiếng này cô đã từng ngày từng đêm mong chờ. Nếu là hai năm trước nghe được, cô sẽ rất vui vẻ nhưng bây giờ chỉ còn cảm giác chua xót, không tìm thấy chút tư vị ngọt ngào nào trong đó.

"Vĩ Phong, anh đây là đang muốn làm gì?" Giọng cô khàn khàn, nghe không ra chút vui buồn nào.

Vũ Vĩ Phong đột nhiên bật người dậy, bất an quan sát khuôn mặt cô như chỉ sợ cô mất hứng mà tiếp tục im lặng.

"Em rất hận anh phải không? Chuyện ba mẹ em, anh... "

"Chuyện này không liên quan đến anh." Dạ Tuyết Ninh đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời Vũ Vĩ Phong. Cô cũng không cho rằng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh thì bản thân sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

"Thật sự không hận sao?" Mi dài Vũ Vĩ Phong hơi cụp xuống, trầm giọng hỏi.

"Thật!"

"Vậy tại sao em không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà nói?" Sau khi thả tay cô ra, hai tay anh chống lên cửa xe, chăm chọc nhìn Dạ Tuyết Ninh như muốn nhìn thấu tâm tư cô.

Trái tim Dạ Tuyết Ninh run rẩy, không đành lòng làm ngơ trước lời cầu xin của anh mà từ từ mở mắt.

Rèm mắt cô nâng lên cũng không khác khi nhắm mắt là bao, đều là một màu đen vô tận, tưởng tượng mình lạc vào trong đó sẽ chẳng thể tìm nổi đường ra. Khi mới tiếp nhận sự thật này, cô đã từng cho rằng cuộc đời mình coi như hết, cảm giác lúc đó như đứng giữa ngõ cụt và vực thẳm. Bước tiếp không được, quay đầu cũng không xong. May nhờ có Lô Trí Hùng ở bên động viên, khích lệ, cô cuối cùng đã vượt qua được sự thật này, chấp nhận cuộc sống của một người mù.

Đôi mắt sáng như tinh tú của Vũ Vĩ Phong đối lập hoàn toàn với đôi đồng tử vô hồn của cô, khiến anh chết lặng, giờ tay run rẩy đến trước mặt cô, như sợ hãi điều gì đó mà do dự thu tay về, lát sau lại dứt khoát vươn tay, ngập ngừng khua trước mặt cô hai cái.

Trong lồng ngực anh như có quả bom hẹn giờ nổ chậm. Đến giờ nó nổ làm tan rã mọi lý trí của anh. Mắt Vũ Vĩ Phong vẫn lên những tơ máu, nhưng không phải tức giận mà là đau lòng. Cơ thể to lớn của anh run rẩy, đôi môi mím mấp máy, há miệng nhiều lần cũng không thành lời: "Mất em... "

Nắm tay Vũ Vĩ Phong siết chặt nổi lên từng thớ thịt rắn chắc. Hai tay anh vòng qua ôm vai cô, đầu tựa vào hõm vai cô, nghẹn ngào: "Hai năm qua, em đã phải chịu những gì rồi?"

Dạ Tuyết Ninh không đáp lời, hai mắt cô nhìn về phía trước, để yên cho Vũ Vĩ Phong ôm.

Đột nhiên cảm giác trên vai mình có nước. Dạ Tuyết Ninh giật mình, trong thâm tâm chấn động, cô thầm nghĩ: Anh đang khóc sao?

Vũ Vĩ Phong ôm cô rất lâu sau đó mà không có buông ra, Dạ Tuyết Ninh cũng không nói gì. Hai người cứ duy trì tư thế này suốt nửa giờ.

"Dọn về Uyển Nguyệt sống đi." Vũ Vĩ Phong đột nhiên ngồi thẳng dậy nói.

Trên mặt Dạ Tuyết Ninh không có biểu cảm gì. Hai tay cô chống trước lồng ngực anh, khẽ đẩy ra: "Không cho phép anh làm hại Lô Trí Hùng!"

Hai đầu lông mày của Vũ Vĩ Phong nhíu chặt: "Em... " Nhưng nhìn đến vẻ mặt kiên quyết của cô thì thờ dãi, không tình nguyện nói: "Được! Không làm hại Lô Trí Hùng liền không làm hại Lô Trí Hùng."

Không biết Dạ Tuyết Ninh nghĩ gì trong đầu mà nghe anh đồng ý yêu cầu của cô thì trong lòng phức tạp, hai mắt có chút lơ đãng nhìn sang trái, ngập ngừng lên tiếng: "Vậy được, em theo anh về Uyển Nguyệt."

Thực ra Dạ Tuyết Ninh rất sợ khi phải đụng mặt với Mạc Vĩnh Lam. Trên đường đi cô luôn nghĩ đến mọi tình huống để xử lý lúc phải chạm mặt, nhưng đã ở đây được ba ngày, cơ hội chạm mặt Mạc Vĩnh Lam một lần cô cũng không có.

"Tôn Nhữ, em có biết ở đây ai tên Mạc Vĩnh Lam không?"

Tôn Nhữ là người hầu mới được Vũ Vĩ Phong cất nhắc đưa đến bên người cô. Em ấy nhỏ hơn cô bốn tuổi, lại trông có vẻ già hơn cô bốn tuổi. Có lẽ do phải thường làm việc nặng nhọc để bù đắp trải lo toan cuộc sống mà nhìn em ấy có đôi chút già trước tuổi. Đương nhiên Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn không nhìn thấy ngoại hình Tôn Nhữ, đó chẳng qua là những lời người khác miêu tả về em, bây giờ em ấy đem ra nói lại với cô thôi. Ngoài ra, Uyển Nguyệt từ lúc nào đã có rất nhiều người giúp việc, Dạ Tuyết Ninh đột nhiên nhớ lúc trước mình ở đây hình như vẫn chưa có ai.

Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, tượng tượng những ngọn búp màu xanh mới đâm mầm trên nhánh cây. Thực chất cô chẳng nhìn thấy gì ngoài một

màu đen quen thuộc. Dạ Tuyết Ninh cảm giác mình đã sống quen với bóng tối, thì ra nó cũng không đáng sợ như lần đầu tiên mở mắt lại phát hiện dù mở mắt hay nhắm mắt cũng chẳng có gì khác nhau.

Dạ Tuyết Ninh khẽ nghiêng đầu, trong lúc chờ Tôn Nhữ trả lời thì tranh thủ cảm nhận từng cơn gió đầu xuân lùa qua mái tóc.

"Thưa tiểu thư, Uyển Nguyệt không có ai tên như tiểu thư mới nhắc cả." Tôn Nhữ cung kính nói, vừa nghe liền biết người này đã được đào tạo qua.

Dạ Tuyết Ninh thoáng giật mình: "Không có sao?"

"Dạ, không có!" Tôn Nhữ đi tới đóng cửa sổ cùng lúc trả lời câu hỏi của cô.

Sao lại không có? Dạ Tuyết Ninh đột nhiên cảm thấy rất kì lạ. Cô ta lúc trước làm nhiều việc như vậy, không phải là để được ở bên cạnh Vũ Vĩ Phong sao? Há lại có thể bỏ đi như vậy?

"Đang nghĩ gì vậy?"

Dạ Tuyết Ninh đã quá nhập tâm, ngay cả Vũ Vĩ Phong vào lúc nào cũng không biết. Cô đoán rằng có lẽ Tôn Nhữ đã bị anh đuổi ra ngoài rồi.

Dạ Tuyết Ninh im lặng không đáp, đứng dậy mò mẫm đi tới giường. Từ ngày đầu tiên dọn đến đây, cô đã bảo Tôn Nhữ dẫn cô đi vòng quanh phòng một lượt. Hôn nữa, Vũ Vĩ Phong sợ cô nửa đêm đột nhiên khát nước mà đi lại tung lung, không cẩn thận vấp phải đồ gì đó mà té ngã, liền ra lệnh không ai được phép tự ý di chuyển đồ đạc trong phòng cô khỏi vị trí ban đầu.

Dạ Tuyết Ninh leo được tới giường thì nằm xuống, túm chăn đắp ngang người, rồi nhắm hai mắt lại.

Vũ Vĩ Phong cũng đi đến giường, ngồi xuống, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô.

Mái tóc của cô mềm mượt, xõa trên gối, óng ả như dòng nước khiến anh vừa chạm vào liền không muốn rời tay.

"Ninh nhi, đói chưa? Anh đưa em đi ăn cơm nhé?" Đáp lại lời anh chỉ là một hồi im lặng. Dạ Tuyết Ninh không có động tĩnh gì, hai mắt vẫn khép chặt.

Vũ Vĩ Phong gượng gạo cười, vén lại một vài sợi tóc rơi vãi trên trán cô ra sau tai, tiếp tục nói: "Không thể nhịn ăn, như vậy không tốt cho sức khỏe. Ngoan, dậy ăn cơm rồi lại ngủ tiếp."

Hàng mi dài cong cong của Dạ Tuyết Ninh khẽ lay động, đột nhiên cô mở mắt, đứng dậy mò mẫm xuống phòng ăn.

Vũ Vĩ Phong nhìn theo bóng lưng quật cường của cô, cười khổ. Ba ngày nay, Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn không để ý tới anh, chứ đừng nhắc đến nói chuyện. Anh biết, mặc dù cô nói không hận anh, nhưng thật ra là có hận, nếu không anh thật không nghĩ ra còn có lý do nào khác khiến cô phải đối xử với anh lạnh nhạt như vậy.

Khi Vũ Vĩ Phong xuống tới phòng ăn thì Dạ Tuyết Ninh đã ngồi vào bàn, được người hầu giới thiệu từng món ăn bày trên bàn. Về mặt cô nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ gật đầu một cái.

Mắt anh nhìn đến hàng mi dài của cô, phía dưới là đôi đồng tử đã từng sáng linh động...

Trái tim anh nhói đau, dường như hít thở cũng thật khó khăn.

Sau bữa ăn, Dạ Tuyết Ninh được Tôn Nhữ đưa lên phòng, còn Vũ Vĩ Phong thì đi đến thư phòng.

Mười ngón tay anh đan nhau, đặt dưới chiếc cằm sạch sẽ. Không lâu sau đó có tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Được sự cho phép, Lâm đẩy cửa vào, tiện tay đóng cửa lại, bước tới đứng cách bàn làm việc của Vũ Vĩ Phong vài bước.

"Chuyện tôi bảo cậu làm, đã hoàn thành tới đâu rồi?" Giọng anh lạnh lùng cũng không giấu được một tia nóng vội.

Lâm rút kẹp tài liệu cầm bên hông ra, hai tay đưa đến trước mặt Vũ Vĩ Phong.

Anh một tay nhận lấy, vừa mở ra trang đầu đã nheo mắt lại. Sắc mặt Vũ Vĩ Phong đại biến. Một góc giấy bị anh vò nát trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giác Mạc Hồng

Vũ Vi Phong thật cẩn thận đẩy cửa bước vào phòng, nhón chân đi đến bên giường nơi Dạ Tuyết Ninh đang ngủ. Anh ngồi xuống, thông qua ánh sáng mờ mờ ảo ảo của đèn ngủ nhìn đến khuôn mặt tiều tụy của cô.

Thời gian hai năm khiến cô gầy đi trông thấy. Xương mặt cơ hồ tất cả đều lộ rõ, gò má nhô cao, sắc mặt xanh xao.

Người con gái này là người duy nhất Vũ Vi Phong anh đã nợ, còn là nợ cô rất nhiều. Một, không nói ba mẹ cô bị anh gián tiếp hại chết. Hai, không nói cô vì bị anh từ chối mà tự tử. Chỉ riêng tính đến cô vì anh mới mất đi đôi mắt đã khiến anh hận không thể chết trước mặt cô rồi.

Mất thấy cô gái nằm trên giường có động tĩnh, hai tay ôm chân làm thành tư thế trẻ sơ sinh khi còn trong bụng mẹ. Hình như cô bị lạnh nên không ngừng co rúc người lại. Vũ Vi Phong vươn tay cầm lấy chân đắp cho Dạ Tuyết Ninh, bàn tay anh vuốt ve mặt cô, ngón trỏ thon dài chạm qua đôi mắt.

Trong lòng anh nặng trĩu, cảm giác trái tim bị buộc chặt, âm ỉ đau đớn mỗi khi nhớ lại kết quả điều tra về bệnh tình của cô. Chuẩn đoán: Giác mạc hồng.

Tay Vũ Vi Phong rời khỏi mặt cô, rời xuống chân, nắm chặt, nếu để ý kỹ sẽ thấy nó đang run rẩy. Anh đột nhiên cúi người chôn mặt giữa hõm vai và cổ Dạ Tuyết Ninh, che dấu đi hốc mắt đã ẩm ướt của mình.

"Ninh nhi, đừng sợ, anh nhất định sẽ giúp em chữa khỏi mắt. Cho dù phải dùng mắt anh thay cho em, anh cũng bằng lòng." Vũ Vi Phong ở bên tai cô thì thầm, giọng anh nghẹn ngào, đong đầy nỗi ưu thương.

Mặc dù anh đã lệnh cho Lâm đi tìm giác mạc thích hợp để thay cho Dạ Tuyết Ninh, nhưng nếu lâu quá mà không tìm được hoặc tìm mà không có, anh cũng không ngại dùng đôi mắt của mình đổi lấy cho cô ánh sáng. Anh không nhẫn tâm nhìn cô phải sống cuộc sống của một người mù suốt đời, nếu bắt buộc anh nguyện người đó là anh chứ không phải cô.

Vũ Vi Phong nghiêng mặt, để chóp mũi mình chạm vào mũi cô. Hai mắt anh đỏ rực cũng không giấu được một tia thương tiếc.

"Ninh nhi.. "

Không biết ba ngày nay, anh đã gọi hai chữ này bao nhiêu lần. Có thể nhiều đến nỗi chính anh cũng đếm không hết. Gọi nhiều như vậy, như thể gọi hết cho những năm tháng đã bỏ lỡ kia.

"Ninh nhi.. "

Đáp lại lời anh vẫn chỉ là tiếng hít thở đều đều của Dạ Tuyết Ninh.

Dù biết cô không nghe thấy nhưng Vũ Vi Phong vẫn gọi. Cơ hồ càng về sau càng dồn dập, không có dấu hiệu sẽ ngừng lại.

Từ khi mất đi ánh sáng, Dạ Tuyết Ninh thay đổi rất nhiều, nếu không quen biết cô, còn có thể tưởng cô là người khác.

Sáu giờ sáng, Dạ Tuyết Ninh đã thức dậy, ngồi bó gối trên giường, tập trung nhìn một điểm. Tay cô vuốt ve một mảng đệm trước mặt, lòng bàn tay vừa chạm vào liền cảm nhận được hơi ấm. Trong lòng cô thoáng qua một suy nghĩ, sau đó liền lập tức nhủ mảy.

Vũ Vi Phong vừa rời khỏi phòng cô?

Hèn chi đêm qua cô tưởng mình mơ thấy được ai đó ôm chặt trong lòng. Sáng dậy còn cảm thấy vai áo ướt ướt. Thì ra tất cả là sự thật, không phải bản thân cô nằm mơ.

Trong lòng cô không hiểu, đến tận cùng thì Vũ Vi Phong đang muốn làm gì? Không phải không yêu cô sao? Vậy sao lại làm mấy chuyện nhảm chán này? Anh đang muốn chứng tỏ điều gì đây?

Dạ Tuyết Ninh lắc lắc đầu không muốn suy nghĩ nữa, cô đoán giờ này có lẽ anh đang ở thư phòng bởi cô đã từng nghe Tôn Nhữ nói, sáng nào mọi người cũng thấy Vũ Vi Phong từ trong đó đi ra.

Hàng mi dài của cô sụp xuống. Rất lâu sau đó thở dài, đứng dậy mò mẫm bước xuống giường. Đang định đi vào phòng tắm thì Tôn Nhữ xuất hiện.

"Đề em giúp chị."

Dạ Tuyết Ninh không phản đối, được Tôn Nhữ đưa vào nhà tắm.

"Dạ tiểu thư, hôm nay chị muốn làm gì?" Tôn Nhữ vừa nặn kem đánh răng lên bàn chải đặt vào tay cô vừa hỏi.

Dạ Tuyết Ninh cầm lấy, không để tâm, trả lời: "Phoi nắng."

Làm vệ sinh cá nhân xong, Tôn Nhữ chọn cho cô một chiếc váy màu xám liền thân từ tủ đồ được Vũ Vi Phong cho người chuẩn bị sẵn, rồi đưa cô ra vườn hoa sau Uyển Nguyệt.

Nói Dạ Tuyết Ninh của hai năm sau hoàn toàn khác trước cũng không sai chút nào. Cô hai năm trước ghét nhất là mặc váy, càng ghét nhất là những chiếc váy tối màu. Nhưng bây giờ cô ngoài mặc váy liền thân cũng là chân váy, hơn nữa trong tủ đồ của cô chỉ có hai màu là đen và xám.

Tôn Nhữ từng hiểu kì hỏi cô: "Dạ tiểu thư, chị thích hai màu này sao?"

Cô lúc đó chỉ cười nhạt, không trả lời.

Dạ Tuyết Ninh nằm dài trên ghế như một chú mèo Ba Tư lười biếng. Cảm nhận những tia nắng ấm áp chạm tới da.

Nắng có phải rất đẹp không? Có rực rỡ không?

Cô đột nhiên rất nhớ cảm giác bị ánh nắng chói chang làm cho phải nhắm mắt. Ít ra như vậy vẫn còn nhìn thấy được ánh sáng. Không như cô, nhìn đâu cũng chỉ là một màu tối đen như mực.

Dạ Tuyết Ninh vươn tay, xòe rộng năm ngón. Đúng là giờ tay cũng không thấy được năm ngón...

Cô cười khỏ, thu tay về, đặt trên bụng.

"Tôn Nhữ, em giúp chị lấy ô lại đây."

Dạ Tuyết Ninh vừa nói dứt câu thì một chiếc ô thật lớn đã che phủ trên đỉnh đầu cô.

Dạ Tuyết Ninh nhảy bén phát hiện có điểm gì đó không đúng, cô nghi ngờ thử gọi: "Tôn Nhữ?"

"Là anh! Ninh nhi!" Vũ Vĩ Phong cầm xong chiếc ô vào ống sắt dưới đất thì ngồi xỏm xuống. Liếc Tôn Nhữ sau đó phát tay một cái.

Tôn Nhữ hiểu ý lập tức lui đi.

"Đã ăn sáng chưa?" Vũ Vĩ Phong dịu dàng vuốt ve mái tóc cô, cung chiều hỏi.

Dạ Tuyết Ninh nghiêng người, dùng lưng đối diện với anh. Cô không trả lời mà bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Bàn tay đang vuốt tóc cô của Vũ Vĩ Phong hơi dừng lại. Anh cười khỏ: "Em định ở trước mặt anh sẽ luôn giữ im lặng như thế này sao?"

Mi dài của Dạ Tuyết Ninh khẽ động, môi cô hơi mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì.

Chẳng lẽ anh cho rằng cô muốn vậy ư? Nhưng cô...

Trong lòng Dạ Tuyết Ninh âm thầm thờ dài nói: Thôi bỏ đi.

Rèm mắt cô nâng lên, đoạn xoay người đối diện với anh: "Vĩ Phong, thật ra anh đang muốn làm gì?"

Vũ Vĩ Phong vốn cho rằng cô sẽ tiếp tục im lặng như lần trước nên lúc nghe thấy cô nói chuyện thì rất kích động.

Khóe môi anh cong lên, không nhịn được cười có chút ngây ngô: "Ninh nhi, em nói chuyện? Em cuối cùng cũng chịu nói chuyện với anh rồi!"

Dạ Tuyết Ninh trầm lặng từ chối cho ý kiến.

Đột nhiên nhận thấy cô nhìn mình chăm chú, mặc dù biết cô không thấy gì nhưng Vũ Vĩ Phong vẫn lúng túng thu nụ cười về. Tuy vậy, ánh mắt sáng như tinh tú của anh cũng không giấu được tia vui vẻ. Anh kích động nhướn người, ôm chặt cô vào lòng.

Dạ Tuyết Ninh đã nghĩ muốn đẩy ra nhưng sau đó lại không làm gì cả. Cô nằm dài trên ghế mặc anh ôm. Vũ Vĩ Phong không hề thấy bất tiện, quỳ một gối dưới đất, cao hứng ôm chặt người con gái trong lòng, cũng không chút để tâm chiếc quần tây đắt tiền của mình đã bị nhiễm bẩn nặng nề.

Cô nói chuyện với anh, đây không biết có được tính là chuyện tốt không, chỉ biết Vũ Vĩ Phong rất vui vẻ, cứ như vậy lần nữa bỏ làm theo sau cô, chờ đợi cô lần thứ hai lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vũ Vĩ Phong Và Lô Trí Hùng

"Vĩ Phong, đừng đi theo em nữa."

Dạ Tuyết Ninh đột nhiên ngừng bước, nói với người sau lưng.

Mặt trời đã lên đỉnh, không còn cái nắng ấm áp như ban sáng. Cái nắng chiếu tới da, Dạ Tuyết Ninh liền cảm nhận được có chút bỏng rát.

Từ lúc rời khỏi thư phòng tới giờ Vũ Vĩ Phong luôn ở bên cạnh cô một bước cũng không rời. Mới đầu cô còn có thể coi anh là không khí mà làm ngor nhưng càng về sau càng không làm được, bởi làm gì có loại không khí nào lại biết bùng trà, rót nước và nói chuyện chứ?

Mất đi ánh sáng, bù lại cô có một đôi tai rất thính. Nghe sau lưng có tiếng bước chân tới gần, Dạ Tuyết Ninh cũng đoán được là Vũ Vĩ Phong đang di chuyển. Ngay sau đó, một vòng tay vòng qua cổ cô.

Vũ Vĩ Phong ôm lấy cô từ phía sau. Đầu anh tựa trên đỉnh đầu cô, trầm tư mất một lúc: "Em còn yêu anh không?"

Cô không nghĩ rằng anh sẽ hỏi vậy nên sau đó có chút ngẩn người. Trong lòng cô phức tạp. Đưa tay tách vòng ôm của anh ra, xoay người lùi về sau vài bước, đến khi cho rằng đã đủ xa mới dừng lại.

Dạ Tuyết Ninh lắc lắc đầu, muốn nói gì đó, nhưng khi nghĩ lại cô chợt nhận ra bản thân cũng không biết mình lên nói gì. Vì vậy cô chọn trốn tránh, quay người men theo tường bỏ đi.

Nhìn bóng dáng cô cẩn thận bám tường nhấc từng bước một, anh chỉ biết cười khổ. Có thể trách ai đây? Chính là anh tự gây nghiệt giờ phải chịu thôi...

Đang lúc muốn tiến lên đỡ lấy cô thì lại thấy từ cổng có người chạy vào. Nhìn quần áo, thì đây là một bảo vệ của Uyển Nguyệt.

"Thiếu gia, hần ta lại tới."

Ba ngày nay trước Uyển Nguyệt thường xuyên xuất hiện một người đàn ông lạ mặt. Ban đầu cậu ta cho rằng chỉ là trùng hợp nhưng ngày nào cũng xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện là liền đứng từ sáng đến chập tối mới bỏ đi. Người như vậy, không khiến người ta nghi ngờ sao được?

Ánh mắt Vũ Vĩ Phong sắc bén thoáng qua một tia sáng. Anh sai bước hướng ra phía ngoài cổng. Nếu anh đoán không nhầm thì hần là người đó đi.

"Đi xem một chút."

Hai hàng bảo vệ đứng canh cổng nhìn thấy Vũ Vĩ Phong thì cúi đầu cung kính.

Anh cao ngạo không liếc bọn họ lấy một cái, trông mắt thâm thúy nhìn ra phía ngoài biệt thự.

"Mở cổng."

Hai bên cánh cổng cao vút theo lệnh anh từ từ được mở rộng. Vũ Vĩ Phong chậm rãi bước tới, theo sau còn có hai bảo vệ.

Lô Trí Hùng hình như đang ngẩn người, lúc nghe thấy tiếng mở cổng thì mới hồi tỉnh. Trước không cần biết người tới là ai, nghĩ cứ đám cho hần một đám cái đã.

Nắm tay Lô Trí Hùng như chớp quang vụt tới, nhanh đến tưởng chừng đối phương sẽ không bắt kịp. Lại chẳng ngờ, Vũ Vĩ Phong không nhanh không chậm dùng một tay đỡ đòn, sau đó hất mạnh ra.

Hai tên bảo vệ thấy tình hình không ổn, đang định tiến lên bắt lấy kẻ lạ mặt kia thì lại bị Vũ Vĩ Phong phát tay cho lui xuống.

Anh cao hơn Lô Trí Hùng một chút, nên khi hơi nhìn xuống liền có dáng vẻ coi thường không để đối phương vào mắt.

"Thì ra An Thịnh Nặc trong lời đồn cũng chỉ được như vậy!"

Lô Trí Hùng không chút kinh ngạc khi thấy Vũ Vĩ Phong biết thân phận thật sự của mình. Có lẽ cũng rõ bản thân có ra tay tiếp cũng không phải là đối thủ của người này, nên sau đó Lô Trí Hùng chỉ siết chặt tay, dùng ánh mắt tức giận nhìn chằm chọc Vũ Vĩ Phong: "Tôi không cần biết anh lợi hại thế nào. Mau đem Tuyết Ninh trả lại cho tôi."

Lô Trí Hùng đã thử nhiều lần nhưng bảo vệ đều không cho anh tiến vào bên trong dù chỉ nửa bước. Không thể làm gì khác, anh đành phải đứng ở đây chờ Vũ Vĩ Phong xuất hiện nhưng đã chờ lâu như vậy, nếu phải chờ thêm nữa anh sợ mình nhất định sẽ phát điên. Lúc này anh đã nghĩ, nếu như hôm nay còn không gặp được Vũ Vĩ Phong, sáng sớm hôm sau anh sẽ dẫn người phá cổng xông vào.

Khóe môi Vũ Vĩ Phong hơi nhếch lên, cười gằn: "Trả lại? Lô Trí Hùng, tôi nhắc lại với anh một lần nữa. Ninh nhi là người của tôi, sau này cũng chỉ có thể làm vợ của một mình Vũ Vĩ Phong tôi. Anh hãy sớm từ bỏ đi!" Dứt lời, không đợi đối phương nói thêm gì, anh xoay người đi thẳng vào Uyển Nguyệt kèm theo một mệnh lệnh: "Đóng cổng!"

Cách nơi Vũ Vĩ Phong và Lô Trí Hùng mới đứng không xa có một chiếc Mercedes Benz đã dừng lại và đậu ở đó rất lâu rồi. Bóng cây trên cao in bóng xuống nóc xe, những chiếc lá như ve vãn nhay múa.

Mọi hành động của Vũ Vĩ Phong, hai người đàn ông ngồi trong xe đều nhìn thấy hết. Một tên trực đầu trong số đó lên tiếng: "Lão đại! Em đoán không

nhằm, cô gái đó đối với hắn rất quan trọng!"

Người bên cạnh không động tĩnh, kéo mũ thấp xuống che khuất nửa khuôn mặt chỉ để lộ chiếc cằm sạch sẽ. Anh ta liếc đối phương một cái, lạnh giọng cảnh cáo: "Cầm cựa làm ảnh hưởng kế hoạch của tôi. Nếu còn tự ý hành động như lần trước thì lần tới không chỉ là một ngón tay thôi đâu."

Mặt tên trọc đầu biến sắc, cầm nín. Hình như đang hồi tưởng lại cảm giác đau đớn lần đó mà không tự chủ được nhìn xuống bàn tay trái có bốn ngón của mình, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Hai năm trước hắn biết được Vũ Vi Phong đột nhiên thường xuyên cùng một cô gái tên Dạ Tuyết Ninh xuất hiện. Vốn nghĩ rằng, đối với cô gái này, Vũ Vi Phong có tình cảm đặc biệt nhất định, giết đi cô cũng coi như giết đi nửa mạng sống của anh ta. Vừa đơn giản lại có thể lập công. Không ngờ rằng đến phút cuối cùng tên Xuyên lại để cô ta sống sót.

Sau khi lão đại của hắn biết việc này. Không cần biết diễn biến thế nào trước đã cắt một ngón tay của hắn, nói rằng vì hắn mà kế hoạch phải hoãn lại một thời gian nữa. Khoảng thời gian đó cũng là lúc Dạ Tuyết Ninh biến mất.

Tên đầu trọc giờ tay vuốt một tảng mồ hôi trên trán, vội vàng bảo đảm: "Em xin thề, tuyệt đối không có lần sau. Nếu không mạng này giao anh tùy ý xử lý."

Anh ta "hừ" một tiếng. Dưa người vào lưng ghế, giờ tay lại tiếp tục kéo mũ thấp hơn chút nữa. Sau đó lệnh cho xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nhờ Thiệu Duy Thành Giúp Cô Gặp Lô Trí Hùng.

Vũ Vi Phong đứng ở trước cửa phòng ngủ của Dạ Tuyết Ninh. Nét mặt anh nặng nề, tay đặt trên nắm cửa do dự rất lâu mới xoay nhẹ.

Tôn Nhữ đang giúp cô kéo rèm cửa sổ, chợt nghe thấy tiếng động thì quay đầu. Nhìn thấy người tới là Vũ Vi Phong, Tôn Nhữ kính cẩn gọi một tiếng: "Thiếu gia!"

Anh lạnh nhạt liếc sang Tôn Nhữ, khẽ bảo cô lui.

Vũ Vi Phong đợi cửa phòng đóng lại mới chậm rãi bước tới chỗ Dạ Tuyết Ninh đang nằm. Anh cầm tờ báo bị cô đặt trên sofa lên, tiện tay ném lên bàn.

Đột nhiên cảm giác ghế bên cạnh hơi lún, cô đoán rằng Vũ Vi Phong vừa ngồi xuống.

Dạ Tuyết Ninh đợi rất lâu cũng không thấy anh nói gì. Cô linh cảm anh có điều gì đó khác lạ. Bình thường Vũ Vi Phong cũng hay trầm tư nhưng chưa bao giờ để cô phải đợi quá lâu, lần nào cũng là anh lên tiếng trước.

Ánh nắng bên ngoài len lỏi qua rèm cửa khép hờ chiếu vào phòng. Dạ Tuyết Ninh cảm nhận được bóng râm trên mặt, cô hơi chút cử động người, quay lưng về một phía.

Lại lần nữa nghe bên tai có tiếng xột xoạt, ghế bên cạnh có một chút động tĩnh rồi không thấy gì nữa. Ngay lúc Dạ Tuyết Ninh cho rằng Vũ Vi Phong đã bỏ đi thì cô lại nghe tiếng kéo rèm cửa sổ.

Cảm giác sau lưng không còn bị nắng chiếu tới nữa, cô mới xoay người, nằm ngửa trên sofa.

Trong phòng đột nhiên tối hẳn. Vũ Vi Phong lại ngồi xuống bên cạnh cô, tiếp tục duy trì trầm mặc.

Dạ Tuyết Ninh thấy anh không nói gì liền chủ động coi anh là không khí, nhắm mắt muốn đi ngủ.

Vũ Vi Phong thấy dáng vẻ này của cô thì bất đắc dĩ thờ dài, trong lòng hỗn tạp không rõ nên có tư vị gì. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, cân nhắc thật kỹ mới nói: "Anh vừa gặp Lô Trí Hùng."

Vũ Vi Phong thấy rất rõ thân thể cô cứng đờ trong giây lát. Đáy mắt anh xẹt qua một tia đau đớn rất nhanh liền bị che giấu.

Không đợi Dạ Tuyết Ninh hỏi thán, anh tiếp tục nói: "Hắn muốn anh đem em trả lại cho hắn."

Ánh mắt Vũ Vi Phong dừng lại trên mặt cô thật lâu, như muốn nhìn sâu đến nội tâm cô, muốn biết trong đầu cô đang nghĩ gì. Tiếc rằng Dạ Tuyết Ninh che dấu quá kỹ, anh không nhìn được gì qua vẻ mặt hết sức bình tĩnh của cô.

Vũ Vĩ Phong đột nhiên hoảng hốt, anh nhận ra người con gái này đã thay đổi quá nhiều. So với kí ức của anh lại dường như là một người khác. Cô lúc trước thường đem tất cả suy nghĩ đều viết hết lên mặt, từ lúc nào đã học được cách che dấu nội tâm như vậy?

Có phải anh đã khiến cô phải chịu quá nhiều thương tâm rồi không?

Bàn tay anh di chuyển trên mặt Dạ Tuyết Ninh, như có như không vuốt ve hai gò má trắng mịn.

"Không cho phép làm hại Trí Hùng!"

Anh đã quá nhập tâm trong dòng suy nghĩ của mình, nên khi cô lên tiếng, phải mất một lúc mới nhận ra. Bàn tay đang chạm má cô ngập ngừng thu về. Ánh mắt sắc bén kìm nén một tia phẫn nộ.

Hai tay Vũ Vĩ Phong đặt bên người siết chặt. Biết rõ Dạ Tuyết Ninh không nhìn thấy nên anh hoàn toàn không chút dấu diếm sự đồ kị trên mặt.

"Em quan tâm hấn?"

Vũ Vĩ Phong chợt nhớ, lần đó ở đám cưới của hai người họ, cô cũng nói với anh như vậy.

Lẽ ra sự quan tâm đó chỉ dành cho anh, nhưng hai năm trước anh đã tự tay phá hủy nó. Trong lòng anh vụn vỡ phần hối hận. Hối hận tại sao bản thân lại không thể nhận ra mình yêu cô sớm hơn?

Giờ có còn kịp không? Bây giờ thổ lộ liệu có còn được cô chấp nhận?

Vũ Vĩ Phong há miệng, đang muốn lên tiếng thì bị Dạ Tuyết Ninh cắt ngang. Một câu này của cô làm cho những điều anh định nói tất cả đều nghẹn nơi cổ họng.

"Đứng, em quan tâm anh ấy."

"Em... " Nét mặt Vũ Vĩ Phong sa sầm, tay nắm chặt nổi lên từng đường gân và mạch máu. Anh tức giận đá cửa bỏ đi.

Dạ Tuyết Ninh nằm trên ghế nghe rầm một tiếng, cô cười khổ.

Vũ Vĩ Phong bỏ đi không lâu thì Tôn Nhữ đi vào, đứng ở bên ghế nói: "Tiểu thư, có một người tự xưng là Thiệu Duy Thành muốn gặp ngài."

Dạ Tuyết Ninh chốc lát ngây người, im lặng hồi lâu mới gật đầu: "Đỡ chị xuống nhà."

Thiệu Duy Thành ngồi đối diện Dạ Tuyết Ninh. Hai mắt anh ta nhìn cô thật lâu.

"Tuyết Ninh, mắt em..."

Dạ Tuyết Ninh như không sao mỉm cười. Có lẽ đã sống quen với bóng tối dường như khiến cô trở nên lạc quan hơn. Bây giờ nếu có người ở trước mặt cô nói cô là người mù, Dạ Tuyết Ninh vẫn sẽ bình tĩnh mỉm cười mà nói lại: "Tôi đúng là người mù!"

Tay cô vuốt ve miệng cốc, đưa lên môi nhấp một ngụm.

"Hai năm trước bị tai nạn, em hôn mê mất một năm. Sau khi tỉnh dậy thì đã phát hiện mắt không còn nhìn thấy được gì nữa rồi." Mỗi câu từ mà cô nói ra nhẹ như lông hồng, cứ như thể cô đang nói một chuyện không liên quan tới mình vậy.

Hai mắt Thiệu Duy Thành đỏ lên, không nhịn được đau lòng, hỏi: "Chẳng lẽ không còn cách nào chữa khỏi sao?"

"Không quan trọng. Em thấy cuộc sống như bây giờ rất tốt, không nhìn thấy cũng không sao." Cô khẽ lắc đầu, dáng vẻ hờ hững không chút quan tâm.

Thiệu Duy Thành đau lòng nhìn cô chăm chú, không nói gì nữa.

"Duy Thành, em có một chuyện muốn nhờ anh giúp." Dạ Tuyết Ninh đặt tách trà xuống bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

Thiệu Duy Thành gần như không chút suy nghĩ đồng ý ngay: "Em nói đi."

Trên mặt cô thoáng qua một tia sáng lạ, đắn đo điều gì đó nên một lúc sau mới lên tiếng: "Có thể giúp em gặp mặt một người tên Lô Trí Hùng không?"

Thân thể Thiệu Duy Thành cứng đờ, trong lòng cảm thấy mất mát. Anh ta đương nhiên biết người đàn ông tên Lô Trí Hùng đó là ai! Còn không phải là chồng hờ của cô sao? Nếu không phải ngày đó Vũ Vĩ Phong đến kịp, có khi bây giờ người nào đó đã là vợ người ta rồi.

Ba ngày trước nhận được điện thoại của Vũ Vĩ Phong, anh ta liền lập tức lên máy bay trở về thành phố A. Không thể phủ nhận, lúc biết tin cô sắp kết hôn, anh ta cũng đã rất tức giận.

Bản thân Thiệu Duy Thành hiểu rõ, người trong lòng Dạ Tuyết Ninh yêu là ai. Có thể vì vậy nên anh ta mới chưa từng thổ lộ, chỉ đơn giản muốn đứng sau lưng cô nhìn cô hạnh phúc.

Giúp việc, ai cũng có công việc riêng. Có lẽ đã được trải qua đào tạo khắc khe, nên cá nhân bọn họ đều tự hiểu, khi chủ nhân tiếp khách không được phép đến gần.

Tách trà trên tay bốc khói nghi ngút, tạo thành một làn hơi nước mỏng bay lơ lửng trước mặt Thiệu Duy Thành. Anh ta bê tách trà đến gần môi, khẽ thổi một cái mới uống.

Đặt tách trà đã voi một nửa xuống mặt bàn, anh ta thờ dài, không tình nguyện lắm gật đầu: "Được, anh giúp em."

Nhận được sự cam đoan của Thiệu Duy Thành, Dạ Tuyết Ninh lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày thật sự mỉm cười, một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

"Duy Thành, cảm ơn anh!"

Trưa ngày hôm sau, lựa chọn lúc Vũ Vĩ Phong vừa tới công ty thì Thiệu Duy Thành đến. Anh ta nói mọi chuyện đã được sắp xếp xong, bảo cô đi theo anh ta.

Dạ Tuyết Ninh vội vàng đứng dậy, không dám chậm trễ xuất hiện trước mặt Thiệu Duy Thành. Anh ta hai tay đỡ cô, vừa xoay người thì bắt gặp Tôn Nhữ từ vườn hoa đi vào.

Trong lòng Dạ Tuyết Ninh khẩn trương, đang không biết lấy lý do gì để giải thích thì Thiệu Duy Thành đã lên tiếng, thay cô giải quyết tất cả.

"Mấy ngày này Tuyết Ninh đều ở Uyển Nguyệt. Tôi đưa cô ấy ra ngoài khuấy khóa một chút. Vĩ Phong về thì không cần nói với cậu ta, một lát chúng tôi sẽ trở về."

Tôn Nhữ không chút nghi ngờ "dạ" một tiếng. Có lẽ vì biết quan hệ của Thiệu Duy Thành và Vũ Vĩ Phong rất tốt nên mới dễ dàng để anh ta đem cô ra ngoài như vậy.

Thực ra Dạ Tuyết Ninh không phải chưa từng nghĩ tới chuyện một mình đến tìm Lô Trí Hùng. Chẳng là từ lần gặp mặt sau hai năm xa cách, cô liền nhận ra, tính chiếm hữu của Vũ Vĩ Phong rất cao. Từ ngày đem cô về Uyển Nguyệt đã không cho cô ra ngoài, nuôi nhốt cô chẳng khác gì một con chim trong lồng. Nếu anh biết cô đi tìm Lô Trí Hùng, nhất định sẽ tức giận, sau đó liệu có làm điều gì đó gây bất lợi cho anh ấy? Nghĩ tới đây, Dạ Tuyết Ninh không dám tưởng tượng tiếp. Cô thờ dài, tự nhủ bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều, đứng một bên chờ Thiệu Duy Thành giúp cô mở cửa xe thì nhanh chân leo lên.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ghen. (H)

Chiếc Ferrari màu đỏ bắt mắt đỗ xích trước một cửa tiệm nhỏ thu hút ánh mắt tò mò của rất nhiều người.

Thiệu Duy Thành tắt máy, xuống xe, đi vòng qua bên kia cũng mở cửa đỡ Dạ Tuyết Ninh bước xuống.

Anh ta hai tay dìu cô, vừa đi vừa nói nhỏ: "Đây là một quán cà phê không lớn, khẳng định Vĩ Phong sẽ không tìm thấy em."

Dạ Tuyết Ninh bám chặt tay áo của Thiệu Duy Thành, nhàn nhạt cười một cái: "Mong là vậy."

Không hiểu sao trong lòng cô vẫn cứ thấp thỏm bất an, cảm giác như mọi chuyện sẽ không như ý mình.

Tuy nói quán này nhỏ, nhưng lượng khách lại không ít, Thiệu Duy Thành vất vả lắm mới dẫn được Dạ Tuyết Ninh chen vào. Anh ta ngẩng đầu, tận dụng lợi thế về chiều cao của mình, đảo mắt báo nhìn quanh một lượt. Sau khi ánh mắt anh ta chạm đến một góc tường khá vắng người thì cúi đầu, thì thầm bên tai cô: "Cậu ta tới rồi, anh đưa em qua đó."

Dạ Tuyết Ninh cảm kích "ừm" một tiếng.

Rất nhanh, cô được Thiệu Duy Thành đỡ ngồi xuống ghế.

Dạ Tuyết Ninh buông tay áo anh ta ra, hơi ngẩng đầu nói: "Duy Thành, anh có thể ra ngoài đợi em một lát không?"

Khuôn mặt Thiệu Duy Thành nặng nề, không tình nguyện đồng ý: "Được rồi!" Đoạn, anh quay sang Lô Trí Hùng, mắt báo bén nhọn lóe điểm sáng: "Chăm sóc tốt cho cô ấy."

Câu nói của anh ta nhẹ nhàng lại như tóa ra hàn băng, như thể đang nói rằng: Lát nữa tôi mà thấy cô ấy bị làm sao, nhất định sẽ đem cậu ném vào bể cá mập.

Lô Trí Hùng nhìn thấy tia cảnh cáo trong mắt Thiệu Duy Thành cũng không chút sợ hãi gật đầu.

Mất thấy Thiệu Duy Thành rời đi, Lô Trí Hùng cấp tốc nắm lấy hai tay cô đang đặt trên bàn, lo lắng hỏi: "Tên kia có làm gì em không?"

Dạ Tuyết Ninh biết tên kia trong lời nói của anh là nhắc tới Vũ Vĩ Phong. Cô lắc đầu, mỉm cười trấn an anh: "Không có."

Nghe cô nói vậy, sự lo lắng trong lòng Lô Trí Hùng mới hòa hoãn một chút. Mày kiếm của anh giãn ra, khẽ cười: "Không có là tốt rồi."

Dạ Tuyết Ninh không thể phác họa biểu cảm lúc này của Lô Trí Hùng bởi vì mắt cô không nhìn thấy. Nhưng qua giọng nói, cô biết anh hình như không được vui.

Nhớ lại ngày hôm đó, cô thân là cô dâu lại bỏ đi như vậy, nhất định đã khiến anh chịu không ít tai tiếng rồi.

"Trí Hùng, xin lỗi. Có lẽ kiếp này chúng ta không thích hợp làm vợ chồng, vẫn nên làm bạn thôi." Dạ Tuyết Ninh ép bản thân phải tuyệt tình nói.

Sâu thẳm trong thâm tâm Lô Trí Hùng chấn động, anh vươn người qua bàn, hoang mang ôm chặt lấy cô: "Có phải hắn ta đã nói gì với em không? Tuyết Ninh, đừng sợ, chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, trở về Los Angeles được không?"

Trong lòng cô như bị một tảng đá đè nặng, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Lường lự một lúc, cô giơ tay đẩy Lô Trí Hùng ra, lắc lắc đầu cười nhạt: "Không đâu. Trí Hùng, anh là một người tốt, căn bản một người mù như em không xứng với anh."

"Anh..."

Không để Lô Trí Hùng nói hết câu, cô lên tiếng đánh gãy lời anh: "Trí Hùng, anh đi đi."

"Cô ấy cũng đã nói không rồi, Lô thiếu gia, anh tốt nhất lên biết điều."

Lời nói sâu kín từ phía sau bay tới, lưng Dạ Tuyết Ninh thoáng co thắt rét lạnh. Cổ tay cô bị một bàn tay khác siết chặt, gần như xé rách cô dậy.

Cô ngã vào lồng ngực ấm áp, thân thể liền sau đó bị chế trụ. Dạ Tuyết Ninh thấy hơi đau, chân mày cô hơi nhíu lại, không nói gì nhưng trong lòng lại âm thầm cười nhạt. Cô biết mà, người đàn ông này đâu dễ lừa như vậy!

Xung quanh rộn lên vài tiếng xì xào, Dạ Tuyết Ninh cũng không để tâm, Vũ Vĩ Phong và Lô Trí Hùng lại càng không để tâm.

"Lô Trí Hùng, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo anh, Ninh nhi là người của tôi, phiền anh sau này tránh xa cô ấy ra một chút." Nói rồi, Vũ Vĩ Phong lôi kéo cô bỏ đi.

Dạ Tuyết Ninh nghe sau lưng vang lên tiếng Lô Trí Hùng gầm rú, hình như muốn đuổi theo lại bị thuộc hạ của Vĩ Phong khống chế.

Dạ Tuyết Ninh thờ dãi, miễng cưỡng đi theo bước chân Vũ Vĩ Phong.

Anh dẫn cô ra ngoài, lạnh lùng liếc Thiệu Duy Thành ở bên một cái, sau đó nhét cô vào chiếc Lamborghini của mình, phóng đi.

Vừa về tới Uyển Nguyệt, Vũ Vĩ Phong giữ chặt cổ tay cô kéo xuống xe, trước những con mắt của người giúp việc một đường bé cô lên phòng. Anh dùng chân mở cửa sau đó lại dùng chân đóng cửa, dùng sức quăng cô xuống giường.

Trong đầu Dạ Tuyết Ninh vang lên từng hồi chuông cảnh báo. Cô lồm cồm bò dậy, sợ hãi lùi về sau.

Anh như nhìn thấy suy nghĩ của cô, hai ba bước cởi sạch quần áo, leo lên giường, nhanh mắt túm được hai chân đang muốn chạy trốn của cô.

Dạ Tuyết Ninh thất kinh kêu lên một tiếng thảm thiết, lại bị Vũ Vĩ Phong đè chặt dưới thân, không chút dịu dàng chà đạp đôi môi đỏ mọng của cô đến sưng vù. Đầu lưỡi anh ẩm ướt cuồng tứ đảo qua hàm răng, quần quít mây mưa trong miệng cô, dùng sức mút chặt lấy lưỡi cô như muốn nuốt hết thứ vị ngon mật lạ trên đời, bàn tay to cũng không ngừng hoạt động, cách lớp vải mỏng vuốt ve âu yếm.

"Ừm... Vĩ Phong... Buông... Buông ra..." Hai tay cô đặt trước ngực Vũ Vĩ Phong chống đỡ, khó khăn tránh khỏi môi anh.

Vũ Vĩ Phong không hài lòng nhứ chặt hai đầu lông mày. Hạ thân anh trướng đau. Không thể phủ nhận, anh đã bị ghen tuông làm cho mất lý trí.

Dạ Tuyết Ninh muốn giơ tay đẩy anh ra ngồi dậy, đến lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào hai cổ tay cô đã bị trói chặt trên đỉnh đầu bằng dây nịt. Đôi môi anh nóng bỏng, in xuống cổ cô những nụ hôn dài.

Dạ Tuyết Ninh đang muốn kháng nghị, lời vừa ra khỏi miệng lại chuyển thành những âm thanh rên rỉ.

"Ừm..."

Lưỡi anh cuồng rỡ cần quét trong khoang miệng cô bỗng động đến chiếc lưỡi thom tho, lập tức không chút khách khí cuốn lấy, bá đạo khiêu khích, dụ dỗ cô cùng anh triền miên.

Quần áo trên người bị Dạ Tuyết Ninh không ngừng cọ sát với ga trải giường để lộ một mảng vai trần trắng mịn, in bật dây áo nót màu đen bắt mắt.

Vũ Vi Phong không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. Trong mắt anh lúc này đã bị dục vọng bao phủ hoàn toàn, theo bản năng cúi đầu, liếm nhẹ vai phải cô.

Thân thể Dạ Tuyết Ninh bị chiếc lưỡi của anh khiêu khích mà run nhẹ. Dần dần trước mắt cô trở lên trống rỗng, phản ứng tự nhiên cũng đã đỡ kịch liệt hơn trước.

"Soạt!"

Vũ Vi Phong dùng sức xé váy của cô ném xuống sàn. Nhìn xuống dục vọng nửa người dưới đau đớn, anh cúi đầu, hôn khắp ngực cô để lại những vết xanh tím. Mỗi anh rời lên vai trái Dạ Tuyết Ninh, vừa muốn in xuống đó một nụ hôn thì ngăn người.

Đáy mắt anh xẹt qua một tia đau đớn, giờ tay mon trớn vết sẹo trên đó.

Thân thể Dạ Tuyết Ninh run nhẹ rất nhanh đã bị cô cố gắng kiềm chế, nét mặt thoáng chốc trở lên âm trầm. Cô cảm nhận vai trái mình đột nhiên ẩm ướt.

Vũ Vi Phong liếm nhẹ trên vết sẹo của cô, dịu dàng tới mức cô tưởng mình đã nằm mơ.

Cảm nhận người dưới thân thối phản kháng, anh đưa tay thoát dây nịt đang trói buộc cô ra. Lại cúi đầu vùi mặt vào giữa hõm vai cô nỉ non: "Ninh nhi... Ninh nhi..." Trong khi đó bàn tay vẫn không thôi vuốt ve thân thể cô.

Đột nhiên, Dạ Tuyết Ninh cảm giác trước ngực lạnh lẽo. Cô đưa tay sờ thử thì thấy ngực trống trơn.

"Không cần!" Hai tay cô che khuất bộ ngực, trong mắt vờn quanh hơi nước.

"Đừng che!" Vũ Vi Phong không để cô được như ý nguyện, ngược lại dùng sức kéo hai tay cô ra, vùi mặt thay vào đó.

Hơi thở anh nói bóng phả vào da thịt cô, Dạ Tuyết Ninh cố gắng vận vẹo thân thể, vẫn chưa thôi phản kháng lại chợt nghe anh nói: "Ninh nhi, anh yêu em!"

Một câu này của Vũ Vi Phong thành công khiến cả người cô cứng đờ, não bộ ngừng hoạt động.

Tay anh bao bọc một bên đùi của cô, hơi bóp nhẹ, hương thụ cảm xúc trắng mịn kia mang lại, bộ ngực no đủ đầy đặn rất vừa tay, cảm giác sờ lên đó rất tốt liền không có ý định sẽ buông ra.

Nhìn đầu nhũ mề người đồ bồng, anh cúi đầu hàm trụ một đóa nụ hoa, dùng sức hút, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi liếm qua lại, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, bừa bãi đùa bỡn, khiêu khích.

Bàn tay to cũng không ngừng vuốt ve bầu ngực tuyết trắng, cái lưỡi từ đỉnh tròn đầy của cô đi xuống.

Từ đầu ngực nắn cảm truyền đến từng trận khoái cảm, Dạ Tuyết Ninh run rẩy toàn thân. Cô muốn ngăn cản anh nhưng miệng mở ra ngậm vào cũng chỉ là những thanh âm rên rỉ.

Vũ Vi Phong cảm thấy khí nóng toàn thân đều hội tụ ở nửa thân dưới, anh bắt đầu có điểm chống đỡ không được.

Một tay Vũ Vi Phong đưa xuống, trườn từ bụng cô đi đến giữa hai chân, vừa chạm vào liền cảm nhận được một hồi ẩm ướt.

Đáy mắt anh lướt qua một tia mừng rỡ, không chờ đợi được đem lớp vải ít ỏi còn lại của cô xé bỏ quăng xuống sàn.

Hơi thở Vũ Vi Phong nóng bỏng. Vì phải ấn nhẫn quá lâu, những thớ thịt trên người căng cứng, bất đồng hoàn toàn với cơ thể mềm mại của cô.

"Ninh nhi, chịu đựng một chút." Anh mở tung hai đùi trắng mịn của Dạ Tuyết Ninh tự mình chen vào giữa, nói nhỏ vào vành tai cô, rốt cuộc không thể kìm nén dục vọng đã trưởng đau khó chịu.

Dục hòa thiêu đốt làm cho anh không thể lại khác chế, thất lưng động mạnh, vật nam tính nóng bỏng nhanh chóng đâm vào trong cô, phá tan tầng rào cản mỏng.

"Á! Đau quá!" Đột nhiên đau đớn mạnh mẽ truyền tới làm cho cô toàn thân căng cứng. Dưới thân từng trận co rút nhanh, đưa vật nam tính của anh hút chặt lại.

"Ninh nhi, thả lỏng, em kẹp anh chặt quá..." Anh cắn răng, nén xuống khoái cảm trong lòng, đành chỉ hoạt động.

"Ra... Ra ngoài..." Hai bên khóe mắt Dạ Tuyết Ninh long lanh giọt nước, cô liều mạng hít thở, suy yếu đẩy anh ra.

Vũ Vi Phong đau lòng hôn lên những giọt nước mắt của cô, cảm giác vị mặn trong miệng khiến trái tim anh quặn đau.

"Ninh nhi, nhin một chút, một chút nữa là tốt rồi." Anh không ngừng ở bên tai cô an ủi. Bàn tay đưa xuống chỗ hai người kết hợp, vuốt ve điểm mẫn cảm trên người cô, giúp Dạ Tuyết Ninh nhanh chóng giảm bớt đau đớn.

Cô nhận thấy thân thể nóng lên. Dần dần, cảm giác được đau đớn biến mất, bị một loại sung sướng kì dị thay thế bao trùm khắp thân người, cảm giác trống rỗng khiến cô không ngừng vận vẹo cơ thể. Lông mày giãn ra, có chút hưởng thụ.

Vũ Vi Phong nhìn thấy phản ứng này của cô thì trong mắt lóe lên tia vui vẻ. Bàn tay to nắm chặt lấy eo nhỏ của Dạ Tuyết Ninh, rốt cuộc không thể nhẫn nhịn mà đưa đẩy rúc lấy một hồi rên rỉ của cô.

Dạ Tuyết Ninh cảm thấy bản thân thật nhu nhược. Rõ ràng lý trí muốn phản kháng nhưng cơ thể lại ra sức hưởng thụ.

"Ừm!"

"Thoải mái không, Ninh nhi? Thoải mái không?" Anh càng ra sức động thân. Mỗi một lần xuyên qua, đều đi vào thật sâu tới tận nơi mẫn cảm nhất của cô.

"A... "

Theo từng cái rút ra đâm vào của anh, khoái cảm dâng cao đánh úp lại, làm cho cô không thể khắc chế bật ra tiếng rên rỉ, thân thể mềm mại theo va chạm của anh mà khẽ run, đôi bông đào căng tròn cũng cao thấp lay động.

Nhìn bầu ngực trắng mềm bị bàn tay to của mình xoa nắn thành nhiều hình dạng, nụ hoa hồng cao thẳng đỏ bừng, anh nhìn không được cúi đầu, đem một đóa hoa dùng sức hút trong miệng.

Vũ Vi Phong một bên đùa giỡn trước ngực cô, một bên ở thân dưới cũng không dừng hoạt động trườn đưa, ngực lại càng tăng thêm độ va chạm, đã đâm sâu còn muốn đâm vào sâu hơn nữa.

"Aaaaaaa..."

Cả trên và dưới đều bị anh đùa giỡn, hai khoái cảm cùng lúc đánh sâu khiến Dạ Tuyết Ninh rốt cuộc khắc chế không được chính mình, cô cong người lên, đạt tới cao trào.

Không đủ sức thừa nhận cơn khoái cảm mà Vũ Vi Phong mang lại, cô nhẹ nhàng vận vẹo eo nhỏ, làm cho vật nam tính của anh càng ma sát ở bên trong cô, cũng theo đó co rút nhanh, đưa anh vây quanh càng chặt chẽ.

Vũ Vi Phong bị cô kẹp chặt đến cực hạn chịu đựng mà gào lên thỏa mãn.

Bên dưới đã lay lộn vô cùng. Theo luận động của anh mà không ngừng vang lên những âm thanh khiến người nghe phải đỏ mặt.

Biết cô lại sắp nhanh đạt đến cao trào, anh va chạm càng thêm dùng sức, hưởng thụ cảm giác thân dưới bị buộc chặt.

Phút chốc, Dạ Tuyết Ninh ưỡn cao ngực, một tiếng ngâm kêu theo miệng bật ra, ngón chân co quắc lại.

"Ừ." Vũ Vi Phong rốt cuộc ản nhẫn không được, dùng sức trườn đưa hơn mười lần nữa, mới thả lỏng thân thể, đem chính mình giải phóng tại nơi sâu nhất bên trong cô.

Sau một hồi vận động kịch liệt, cơ thể hai người ướt đầm mồ hôi. Vũ Vi Phong thở hắt một hơi, mãn nguyện ở trên tấm lưng trần của cô làm một loạt dấu hôn.

Anh xoay người Dạ Tuyết Ninh lại, vừa muốn phục bồi đôi môi mềm mại của cô thì phát hiện người nào đó đã bị anh làm cho kiệt sức mà sớm ngất đi. Vũ Vi Phong chưa từ bỏ ý định, mút nhẹ môi dưới cô một cái mới dứt khoát vén chăn, ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Yêu Cầu Của Dạ Tuyết Ninh.

Mặt trời buông bóng, những tia nắng ố vàng cuối ngày lặng lẽ soi thấu vào căn phòng.

Vũ Vi Phong theo bản năng vươn tay muốn kéo người bên cạnh vào lòng, sờ soạng một hồi lại ôm phải không khí.

Anh sững sờ, nhanh chóng mở mắt ra, phát hiện Dạ Tuyết Ninh đã không còn ở trên giường. Trong đôi đồng tử màu trà không giấu được tia thất vọng.

Đột nhiên, gần cửa sổ có tiếng động. Vũ Vĩ Phong kích động phóng tầm mắt qua, lập tức liền thu lấy một bóng dáng mảnh mai quen thuộc.

Dạ Tuyết Ninh khoác trên người chiếc áo choàng tím màu xám, cùng màu với ga tường. Cô đứng thẳng, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, ánh mắt vô hồn nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Một dải vàng chiếu đến khuôn mặt cô khiến đáy lòng Vũ Vĩ Phong rộn ràng.

Anh mở chân bước xuống giường, tùy ý cầm lấy quần mặc vào, xong xuôi mới đi tới bên người cô.

"Ninh nhi..."

Không thấy cô trả lời, Vũ Vĩ Phong có chút hoảng hốt: "Ninh nhi..."

Trong lòng anh từng hồi bất an, cảm giác mỗi lần cô im lặng giống như cô không thật sự tồn tại.

Vũ Vĩ Phong thật sự bối rối, muốn đưa tay ôm cô lại sợ cô sẽ giận. Nhưng không làm anh lại như sợ cô sẽ tan biến. Cái cảm giác mất đi mọi thứ như hai năm trước, anh không muốn lại một lần nữa phải trải qua nữa.

Trong đầu anh đấu tranh mãnh liệt. Ôm hay không ôm?

Thiết nghĩ, chỉ cần có cô ở bên cạnh, dù bị chán ghét anh cũng bằng lòng. Vì vậy, Vũ Vĩ Phong giờ tay, từ phía sau ôm lấy cô. Một tay anh vòng qua cổ cô, tay kia siết chặt eo cô như thể muốn đem cô khảm sâu vào cơ thể mình.

Dạ Tuyết Ninh miễn cưỡng đã sớm phát hiện Vũ Vĩ Phong tỉnh dậy. Lúc này, anh đang ôm cô, đầu dựa vào hõm vai cô, hơi thở có chút gấp gáp.

"Vĩ Phong, buông tay!" Cô lạnh nhạt nói. Ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài không thèm liếc anh một cái.

Vũ Vĩ Phong vui mặt vào cổ cô, như một đứa trẻ ôm khư khư món đồ mình thích trong lòng: "Không buông!"

Dạ Tuyết Ninh thờ dãi, bất đắc dĩ tách hai tay anh ra, bước lên trước một bước tiến sát về phía cửa sổ sát đất.

"Anh hà tất phải làm mọi chuyện trở lên thế này..."

Vũ Vĩ Phong giật mình, đau đầu nhìn cô như nhìn một bảo vật quý hiếm độc nhất vô nhị trên đời. Mà anh, một người có tiền cũng chẳng thể nào mua được.

"Đề em đi, chúng ta cứ như hai năm qua không phải rất tốt sao?" Âm thanh như có như không, những điều cô mới nói ra đã khiến cô phải suy nghĩ rất nhiều.

"Không được!" Vũ Vĩ Phong không tự chủ được cao giọng. Anh háp tấp bước lên trước một bước muốn chạm vào người cô nhưng khi đụng phải vẻ mặt xa cách của Dạ Tuyết Ninh thì ngập ngừng thu tay về. Ánh mắt anh đã từng sáng như tinh tú trong dải ngân hà, lúc này đây lại tối tăm như hố đen trong vũ trụ, hoàn toàn không che giấu sự sốt ruột, mà tia cổ chấp trong mắt cố gắng che giấu lại giấu thế nào cũng không được.

Anh hít sâu một hơi, giọng gào duy trì sự bình tĩnh ít ỏi còn lại.

"Ninh nhi, em rõ ràng hận anh phải không? Hận anh năm đó từ chối em?"

Dạ Tuyết Ninh như nghe được một chuyện cười. Đôi môi trắng nhợt của cô hơi nhếch lên, cười nhạt một tiếng.

Cô đã từng nói, dù cho có mất đi tất cả, cô cũng không hận người đàn ông này. Thế nhưng, anh không tin cô. Chẳng lẽ trước giờ anh chưa bao giờ từng tin tưởng cô sao? Dạ Tuyết Ninh lắc đầu, cười khổ.

"Vĩ Phong! Lẽ ra anh nên biết, từ lúc anh nói không yêu em, chúng ta đã định sẵn sẽ là người lạ. Không có anh, những năm qua em vẫn sống rất tốt. Còn anh, chắc hẳn cũng như vậy... Vậy cho nên, đề em đi đi, coi như giúp em hoàn toàn quên đi anh, được không?" Tay cô nắm chặt vạt áo. Trong lời nói mang theo sự khản cầu. Tiếc rằng cô không nhìn thấy, nếu không nhất định có thể phát hiện ra một tia bối rối cùng đau xót xẹt qua trong mắt anh.

Nắm tay Vũ Vĩ Phong siết chặt. Trên khuôn mặt chuyển từ bất an sang thâm trầm. Thanh âm anh nghẹn ngào, há miệng một hồi mới lên tiếng: "Phải làm thế nào em mới chịu tha thứ cho anh?"

"Anh vốn không cần được tha thứ!" Vì em không hận anh. Câu nói sau đó, cô chỉ nói cho bản thân nghe.

"Tại sao em nhất định muốn rời đi? Có phải vì cái tên Lô Trí Hùng đó?" Vũ Vĩ Phong đỏ kị khiển trách.

Dạ Tuyết Ninh bình tĩnh lắc đầu.

"Vậy thì hãy ở lại!"

Trong phòng nhất thời trở nên im lặng. Không khí như loãng ra khiến hai người hít thở thật khó khăn.

"Anh cần một người mù như em sao?" Cô suy nghĩ một lúc, chợt nói. Không nghĩ rằng Vũ Vĩ Phong lại kiên quyết gạt đầu.

"Anh cần!"

Khóe môi cô cong lên, không biết là vui vẻ hay giấu cợt.

Một người mù như em, xứng với anh sao? Trong lòng cô tự hỏi.

Không xứng! Cô như nghe thấy lý trí mình trả lời.

Vì vậy cô đã cười, cười chế giễu chính mình. Đúng là không xứng rồi!

Loại cảm giác nghẹn khuất này làm cho Dạ Tuyết Ninh không tài nào chịu được. Cô há miệng ngậm vào một ngụm khí, gương ép bản thân phải nói lời độc ác.

"Đây là tầng ba, bên dưới là hồ bơi. Nếu anh dám từ đây nhảy xuống, em liền vì anh mà ở lại."

Cô ngàn tính vạn tính cũng không tính tới chuyện, Vũ Vĩ Phong thế nhưng không nói một lời, không chút do dự thật sự nhảy xuống.

Thiệu Duy Thành vừa hay tới chơi, kịp lúc kéo Vũ Vĩ Phong lên.

Anh nằm trên giường bệnh, xung quanh bao phủ một ga màu trắng lạnh lẽo.

Dạ Tuyết Ninh đứng lặng yên bên giường, cơ hồ không chớp mắt lấy một cái. Trong giây lát lúc anh tung người nhảy xuống, trong đầu cô trống rỗng. Dù Dạ Tuyết Ninh có tuyệt tình tới đâu, cũng không nhẫn tâm nhìn người đàn ông mình yêu bao năm chết trước mặt.

Đột nhiên, cô cúi đầu, khẽ mấp máy môi, rõ ràng trong lòng muốn nói lời xin lỗi, nhưng khi ra khỏi miệng lại trở thành giễu cợt: "Vũ đại tổng giám đốc, anh thật ích kỉ!"

Khuôn mặt Vũ Vĩ Phong sa sầm, anh nâng hàng mi dày để lộ đôi đồng tử màu trà âm đạm nhìn cô chuyên chú: "Anh đã làm được như em nói, giờ có phải em nên thực hiện lời hứa của mình rồi hay không?"

Dạ Tuyết Ninh sững sờ, trong lòng trào dâng một hồi chua xót, đến lúc trước khi rời đi vẫn muốn hỏi anh: Vì lý do gì mà phải làm vậy? Nhưng cô đã không hỏi. Cô không tin anh yêu cô, có lẽ như hai năm trước, luôn luôn coi cô như một đứa em gái mà đối đãi.

Vũ Vĩ Phong ngửa mặt nhìn trần nhà đến ngây người. Ngay cả khi có người tới anh cũng chỉ lười biếng liếc qua đôi phương một cái.

Thiệu Duy Thành đứng ở bên giường bệnh, tùy ý ném bó hoa lên bàn, tiện tay kéo ghế ngồi xuống. Anh ta quan sát Vũ Vĩ Phong một lượt sau đó đột nhiên nhếch môi cười nói: "Cậu cũng có ngày hôm nay sao?"

Ấn đường Vũ Vĩ Phong giật giật vài cái, thân thủ nhanh nhẹn túm được cốc xúr trên bàn ném về phía Thiệu Duy Thành.

Anh ta như cơn mây cột nhà, bình tĩnh nghiêng đầu. Cốc xúr va chạm mạnh với cánh cửa phòng bệnh vỡ thành từng mảnh.

"Khí lực lớn như vậy, xem ra vết thương không sao rồi?" Thiệu Duy Thành giơ tay vuốt cằm, cười khiêu khích.

Thấy Vũ Vĩ Phong chỉ "ừ" một tiếng không nói gì, anh ta mới có chút nghiêm chỉnh so với lúc đầu: "Tại sao cậu lại nhảy từ lầu ba xuống?"

Bàn tay đang kéo chăn của Vũ Vĩ Phong hơi dừng lại. Gió lùa qua cửa sổ thổi vào trong phòng nghịch ngợm làm một vài sợi tóc của anh rối loạn.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài sân, vênh tai lắng nghe tiếng rì rào của lá cây. Lúc này khi nghĩ lại, chính anh cũng không ngờ rằng mình lại không chút do dự mà tung người nhảy xuống, nhưng anh không hối hận, nếu cho anh lựa chọn lại lần nữa anh vẫn sẽ làm vậy. Chẳng là, không biết từ bao giờ, người phụ nữ đó đối với anh dường như lại quan trọng hơn cả tính mạng.

Vũ Vĩ Phong lắc đầu cười khổ, tiếp tục động tác kéo chăn còn dang dở: "Bơi."

"Bơi?" Giữa trán Thiệu Duy Thành hơi nhíu lại, hiển nhiên anh ta không tin đó là sự thật: "Cậu cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba à? Làm gì có ai nhảy từ lầu ba xuống chỉ để bơi lội. Lại nói, nếu cậu không phải từng là tuyển thủ bơi lội, sợ rằng rơi từ độ cao đó xuống không phải chỉ là bị chấn động não thôi đâu."

Rõ ràng anh ta chính mắt nhìn thấy Dạ Tuyết Ninh đứng trước cửa sổ sát đất, vừa hay đứng nơi Vũ Vĩ Phong nhảy xuống. Có đánh chết anh ta cũng không tin hai chuyện này không có liên quan gì đến nhau. Chỉ sợ rằng người đàn ông này ngu ngốc, muốn ở trước mặt cô chứng minh điều gì đó. Một người là bạn thân chí cốt, một người là người trong lòng mình yêu, anh ta thật không nhẫn tâm nhìn cả hai người họ dần vật lộn nhau.

"Tuyết Ninh..."

"Tôi muốn bơi, chẳng lẽ không được?" Vũ Vĩ Phong lên tiếng đánh gãy lời Thiệu Duy Thành.

Anh ta chuyên chú nhìn bạn tốt hồi lâu. Sau đó thở dài một tiếng, đứng dậy ra cửa, trước khi rời đi có nói: "Tôi đi làm thủ tục xuất viện cho cậu."

Chương 42

Dạ Tuyết Ninh rời khỏi phòng bệnh của Vũ Vĩ Phong, cô không về Uyển Nguyệt mà đi tới sân sau của bệnh viện.

Tôn Nhữ cẩn thận điu cô tới một góc vắng vẻ, đỡ cô ngồi xuống ghế đá đặt dưới gốc cây to đang tỏa bóng mát.

Dạ Tuyết Ninh vươn một cánh tay ra trước, không cảm nhận được sự bỏng rát của cái nắng gay gắt, cô đoán bây giờ có lẽ đã về cuối ngày.

Trong sân, mỗi khi về chiều tối thường trở lên khá là nhộn nhịp. Có người ngồi trên xe lăn được y tá đẩy đi đây đó, có người chống nạng loạng choạng nhấc từng bước một, cũng có nhiều người già tùm năm tùm ba vây tròn trò chuyện. Tiếng nói cười trong trẻo vang lên, rót vào tai Dạ Tuyết Ninh làm tâm trạng của cô vui vẻ lên rất nhiều.

Cô chỉnh lại tư thế ngồi mà bản thân thấy thoải mái nhất, hạ giọng nói với Tôn Nhữ: "Em đi mua giúp chị chai nước lọc."

Tôn Nhữ mặc dù không yên tâm để cô ở lại một mình, nhưng nhìn đến một tầng mồ hôi mỏng rịn trên trán Dạ Tuyết Ninh đành thì gật đầu: "Dạ!"

Cô cúi đầu, mân mê ngón trỏ. Thực ra, cô cũng không phải hoàn toàn khát nước, chẳng qua muốn yên tĩnh một lát thôi.

Quyết định ngày hôm nay, không thể biết trước sau này cô có hối hận hay không. Lúc trước, cô từng nghĩ, dù cho có xảy ra chuyện gì cũng nhất định phải lấy cho bằng được Vũ Vĩ Phong làm chồng. Sau này, nhiều chuyện đã xảy ra, cô mất đi đôi mắt, tự cảm thấy bản thân không còn xứng với anh.

Nếu không phải ngày đó Vũ Vĩ Phong xuất hiện, có lẽ bây giờ cô đã là vợ của Lô Trí Hùng...

Dạ Tuyết Ninh phiền não lắc đầu. Chợt cảm giác có thứ gì đó ngứa ngứa đậu trên mu bàn tay. Cô nhặt lên, sờ một hồi, thì ra đó là một chiếc lá.

Không đúng! Trời không gió sao lại có lá rụng?

Cô khàn trương vênh tai lên nghe ngóng, dây thần kinh vì tập trung cao độ mà căng như dây đàn.

Có tiếng bước chân ngày một đến gần, giẫm lên cành khô mà kêu rắc một tiếng.

"Ai?"

Người ta thường nói, những người mắt không nhìn thấy được bù lại có đôi tai rất thính. Dạ Tuyết Ninh trước giờ lại rất tin tưởng vào trực giác của mình. Cô nghe ra tiếng bước chân không ngừng tiến tới nhưng lại cố tình bước đi thật khẽ.

Theo bản năng Dạ Tuyết Ninh quay đầu. Trong lòng cô có dự cảm không lành, đang lúc muốn đứng dậy bỏ chạy thì bên mũi ngửi được một mùi thơm lạ.

Cô cảm giác cơ thể ngày một suy yếu. Trong đầu mơ hồ kéo theo cơn buồn ngủ ủa đến.

Người phụ nữ vận cả cây màu đen lạnh lẽo từ sau lưng Dạ Tuyết Ninh bước lên trước. Mái tóc dài buông xõa, trên đầu đội chiếc mũ lưỡi chai cùng màu đã cũ, vành mũ bị kéo thấp xuống che khuất nửa khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn.

Con dao trong tay cô ta xoay tròn, khua loạn trước mặt Dạ Tuyết Ninh.

"Sai lầm thứ nhất của cô là đã yêu Vũ Vĩ Phong. Sai lầm thứ hai của cô chính là đã quay trở về. Nếu hôm nay cô đã để tôi tóm được, vậy thì cũng đừng trách tôi ra tay độc ác." Đối phương nghiêng răng nghiêng lợi nói. Thiết nghĩ, người này hẳn phải hận Dạ Tuyết Ninh lắm nên trong lời nói mới không chút che giấu sát ý.

"Tôi vẫn khuyên cô nên tạm thời thu tay về, Mạc Vĩnh Lam tiểu thư!"

Sắc trời âm đạm một màu ố vàng. Gió xa xa từ từ nổi lên, tinh nghịch lùa dưới vành mũ màu đen cũ kỹ, thổi tung hai làn tóc bên má cô ta để lộ một vết sẹo dài ngoằn ngoèo lồi như một con rắn rết.

"Ai?" Mạc Vĩnh Lam luống cuống vuốt lại mái tóc che đi vết sẹo, đảo mắt lo lắng nhìn xung quanh.

Từ gốc cây gần đó, một người đàn ông bước ra. Trên người anh ta khoác chiếc áo gió màu xám, chiếc mũ áo to rộng che gần hết khuôn mặt chỉ chừa lại chiếc cằm dài nhọn. Hai tay anh ta đút túi quần, một bộ dạng ung dung như đang xem kịch.

Người đàn ông thay vì hồi đáp thì lại bình thân dựa vào thân cây. Cặp mắt sáng như điều hâu bên dưới chiếc mũ áo to rộng ngoan độc liếc Dạ Tuyết Ninh đang ngất xỉu nằm trên ghế đá một cái, liền sau đó khước môi anh ta nhếch lên, bật cười.

"Tôi là ai không quan trọng. Chỉ cần Mạc tiểu thư biết chúng ta là bạn bè vậy đủ rồi!"

Chân mày Mạc Vĩnh Lam nhíu chặt, gờ tay kéo vành mũ cao lên, cẩn thận quan sát đối phương một lượt: "Tôi làm sao có thể tin anh?"

"Đơn giản vì tôi cũng hận Vũ Vĩ Phong." Đôi đồng tử điều hâu chợt lóe sáng, anh ta lạnh lùng nói.

Mạc Vĩnh Lam trầm ngâm một hồi. Cô ta bây giờ đã không còn giống như trước.

Hai năm trước Vũ Vĩ Phong đột nhiên muốn xem lại tất cả camera ẩn trong nhà. Sau khi biết cô ta hãm hại Dạ Tuyết Ninh, lừa dối anh thì rất tức giận. Không chút lưu tình chính tay khắc trên mặt cô ta một đường, còn hạ thủ phế đi cánh tay trái của cô ta. Sự tuyệt tình của anh khiến cô ta bắt đầu thống hận người đàn ông tên Vũ Vĩ Phong, cũng hận người phụ nữ tên Dạ Tuyết Ninh kia. Cho nên lúc đối phương nói Vũ Vĩ Phong là kẻ thù của anh ta, tự nhiên cô ta sẽ có chút hảo cảm. Tuy nhiên, Mạc Vĩnh Lam không hoàn toàn tin tưởng vào một ai đó, có lẽ trời sinh cô ta đã vậy: "Chứng minh?"

Người đàn ông nhàn nhạt nhếch môi. Anh ta gờ tay bứt một chiếc lá trên cây, thả vào lòng bàn tay đùa nghịch. Đôi mắt dưới mũ áo sắc bén lướt qua một tia hung ác, lạnh lùng nói: "Bố mẹ Dạ Tuyết Ninh là do tôi cho người giết. Vậy còn chưa đủ chứng minh?"

Mạc Vĩnh Lam thoáng ngạc nhiên. Ông bà Dạ chết không phải việc gì bí mật. Hai năm trước khi vẫn còn chiếm được lòng tin của Vũ Vĩ Phong, cô ta đã từng nghe anh nói qua chuyện này trong lúc say. Khi đó cảnh sát vào cuộc, ngày đêm tìm kiếm manh mối cuối cùng chỉ phán được một câu: Đây là vụ án giết người cướp tài sản. Không ngờ rằng, đằng sau nó còn có ân tình. Tiếc rằng Vũ Vĩ Phong lúc đó đối với Dạ Tuyết Ninh lạnh nhạt, không muốn tham dự quá nhiều vào chuyện của cô nữa nên thỏa hiệp với báo cáo kết quả cuối cùng từ phía cảnh sát.

Mạc Vĩnh Lam từ thông tin này mà đối với người đàn ông trước mặt tăng thêm một phần hảo cảm. Dưới vành mũ, khước môi cô ta nhếch, bật cười: "Đủ rồi! Còn có, nói đi, tại sao lại ngăn cản tôi giết Dạ Tuyết Ninh? Anh hận Vũ Vĩ Phong, hẳn phải biết, bây giờ người anh ta yêu là người phụ nữ này."

Người đàn ông lười biếng liếc Mạc Vĩnh Lam một cái. Chiếc lá trên tay bị anh ta xé làm hai, thả rơi xuống đất. Anh ta từ tốn xoay người, bỏ lại một câu rồi biến mất: "Cô không cho rằng mất tất cả trong hạnh phúc còn thống khổ hơn mất tất cả khi chưa được hạnh phúc sao?"

Mạc Vĩnh Lam đưa tay tháo mũ xuống, nhìn về con đường trước mặt, còn người đàn ông lạ mặt kia đã sớm không thấy đâu. Hồi lâu sau cô ta mới thu tâm mắt về, không liếc Dạ Tuyết Ninh một cái đã bỏ đi.

Anh ta nói đúng, mất tất cả trong hạnh phúc mới là điều khiến người ta đau khổ nhất: "Dạ Tuyết Ninh, cô cứ chờ đi, những gì Vũ Vĩ Phong đã làm với tôi, tôi nhất định đem chúng hoàn trả nguyên vẹn trên người cô."

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Xung Đột Trước Cổng Công Ty. Vũ Vĩ Phong Và Lô Trí Hùng Đánh Nhau.

Dạ Tuyết Ninh không biết mình ngủ bao lâu, có lẽ phải khi thuốc mê hết tác dụng mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt đã nghe thấy giọng của Tôn Nhữ, cô theo bản năng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Tôn Nhữ bước vào phòng cũng không quên đóng cửa. Nghe cô hỏi thì nhìn đồng hồ mới kính cẩn trả lời: "Vừa hay tới giờ cơm chiều, thưa tiểu thư!"

Dạ Tuyết Ninh gờ tay đỡ trán, cảm giác đầu có chút đau, có lẽ đây là tác dụng phụ của việc dùng thuốc mê đi. Cẩn thận nghĩ về việc xảy ra trưa nay tại bệnh viện, không hiểu sao trong lòng cô có dự cảm chẳng lành. Cô cũng không ngu ngốc cho rằng kẻ đó bắt nhầm người, thế nhưng không phải bắt nhầm người thì còn có thể là lý do nào khác?

Chợt nhớ tới điều gì đó, Dạ Tuyết Ninh ngẩng đầu, dựa theo âm thanh trước đó của Tôn Nhữ mà nhìn qua: "Phải rồi, làm sao chị về nhà được?"

"Sau khi em mua nước quay lại đã thấy chị ngủ say trên ghế, một mình em không công chị về được đành phải nhờ thiếu gia." Tôn Nhữ không chút giấu diếm kể lại.

Dạ Tuyết Ninh đương nhiên biết thiếu gia trong miệng Tôn Nhữ là ai. Chẳng là bác sĩ không phải bảo anh cần ở bệnh viện theo dõi một hai ngày sao? Thế nào quay lưng một cái đã theo cô về rồi? Nhưng Dạ Tuyết Ninh để ý cũng không phải việc này, cái cô quan tâm là lúc anh nhìn thấy cô nằm đó chẳng lẽ không nhìn ra cô có điều bất thường?

Dạ Tuyết Ninh đã quá nhập tâm nên khi có gió lạnh thổi vào phòng cô không ý thức được rung mình, quay đầu sang trái. Ngoài trời gió thổi mỗi lúc một

to hơn, về đêm còn đem theo khí lạnh.

Giường cô gần cửa sổ, Dạ Tuyết Ninh lại có thói quen mở cửa sổ nhưng một lần bị Vũ Vĩ Phong trông thấy, từ đó về sau sau mỗi giờ cơm chiều phòng cô đều tràn ngập sự ấm áp.

Tôn Nhữ bước tới giúp cô đóng cửa sổ, trong lời nói không giấu được sự vui vẻ: "Thiếu gia vừa có thông báo, tiểu thư giờ có thể tự do ra ngoài rồi, chỉ cần đem theo vệ sĩ."

Dạ Tuyết Ninh thoáng ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì chỉ đơn giản thờ dài: "Tôn Nhữ, lấy một bộ đồ ra đây, chị muốn đi tắm."

Tôn Nhữ khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, dường như cảm giác khi nghe thấy tin tức này tiểu thư cũng không vui như cô ấy đã nghĩ. Thế nhưng Tôn Nhữ hoàn toàn không biết, cho cô rời khỏi Uyển Nguyệt thật ra chỉ bởi vì cô đã đáp ứng anh ở lại, mặt khác để vệ sĩ đi theo bảo vệ thực chất là sợ cô bỏ trốn. Suy cho cùng Vũ Vĩ Phong không tin tưởng cô.

Dạ Tuyết Ninh trong lòng cảm thấy thật buồn cười, lại không biết đang cười anh hay cười chính bản thân mình. Cô thậm chí đã nghĩ phải hỏi anh cho rõ ràng, cô không đáng tin đến vậy sao? Nếu không tại sao anh chưa một lần tin tưởng cô? Điều này làm cô cảm thấy rất thất vọng.

Đợi sau khi nhìn thấy Dạ Tuyết Ninh đi vào nhà tắm, Tôn Nhữ mới lặng lẽ đóng cửa, đi thẳng tới thư phòng. Không đợi Tôn Nhữ lần thứ hai gõ cửa, người bên trong đã không đợi được lên tiếng: "Vào đi."

Bộ sofa bọc da cao cấp đặt tại chính giữa thư phòng. Trên chiếc ghế đơn, một người đàn ông đang ngồi. Ánh đèn trần từ trên cao chiếu xuống bóng dáng anh thoạt trông anh ta đẹp như một vị thần. Khuôn mặt góc cạnh, dáng người hoàn mỹ, chỉ là không biết tại sao trên mặt lại thoáng hiện sự mất mát.

Nghe tiếng gõ cửa, giọt lệ nơi mắt trái chợt lóe sáng, Vũ Vĩ Phong mở mắt, không đợi được đối phương báo cáo đã ngắt lời: "Cô ấy đang làm gì?"

Theo khuôn phép, Tôn Nhữ đứng cách Vũ Vĩ Phong ba bước, cung kính hành lễ: "Tiểu thư vừa mới đi tắm, thưa thiếu gia!"

Tôn Nhữ vừa dứt lời thì ngoài cửa giọng Lâm vọng vào.

Chân mày Vũ Vĩ Phong thoáng nhíu lại, liếc sang Tôn Nhữ: "Cô trước trở về chăm sóc Ninh Nhi đi. Nếu thấy cô ấy có chỗ nào bất thường nhất định phải thông báo tôi biết."

Lâm đẩy cửa bước vào phòng, đợi Tôn Nhữ rời đi mới đem tài liệu điều tra được đặt lên bàn làm việc của Vũ Vĩ Phong.

Vũ Vĩ Phong bước đến cầm báo cáo Lâm đưa lên xem. Về mặt anh nháy mắt sa sầm ẩn hiện sự phẫn nộ, giọng lạnh xuống: "Không nghĩ năm đó để cô ta chạy thoát, lần này còn có gan quay về hãm hại Ninh Nhi lần nữa. Cũng không sợ chết?"

"Thủ lĩnh, chuyện này theo ngài phải xử lý thế nào?"

Đáy mắt Vũ Vĩ Phong thoáng qua một tia sáng lạnh nhưng sau đó lại lại tàn.

"Trước sắp xếp thêm vài tên vệ sĩ lặn lẽ bảo vệ cô ấy. Việc quan trọng trước mắt là phải tìm ra giác mạc thích hợp với Ninh Nhi. Tôi không muốn phân tán nhân lực lúc này. Phải giúp cô ấy chữa lành đôi mắt, càng sớm càng tốt."

Khi nhắc đến đôi mắt của Dạ Tuyết Ninh, trong lòng Vũ Vĩ Phong đều là thống khổ. Nhưng anh biết đó không phải là áy náy mà chỉ bởi anh yêu cô nên không muốn cô chịu thiệt thòi, dù một chút cũng không được.

Bữa cơm chiều vừa kết thúc, Vũ Vĩ Phong có cuộc hẹn quan trọng với đối tác buộc phải trở về công ty. Khoảng tám giờ tối mới xong. Sau khi tiễn đối phương rời khỏi, anh gấp gấp xoay người ra xe muốn về nhà gặp người nào đó đã ở trong lòng anh quấy rối cả chiều tối nay, ngay cả lúc cùng đối tác đàm phán cũng không thể khiến anh thôi nghĩ về cô, nhưng vừa mở cửa xe lại đột nhiên bị bóng đen đánh úp, do không phòng bị, trên má phải liền nặng nề chịu một đấm, Vũ Vĩ Phong đứng không vững lao đảo ngã xuống đất.

Lâm thấy thủ lĩnh nhà mình bị tấn công thì lo lắng dẫn người chạy qua lại bị Vũ Vĩ Phong ngăn cản.

"Lâm, cậu và bọn họ đứng ở đó đi, không cần qua đây."

Lâm trong lòng không yên cũng không dám cãi lệnh.

Vũ Vĩ Phong nhắc tay lau vết máu bên miệng, bình tĩnh đứng dậy nhìn kẻ trước mặt, cười như không cười nói: "Lô thiếu gia, ngài đây là muốn làm gì?"

Lô Trí Hùng đứng ngược hướng với ánh đèn, anh vừa hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy được vẻ mặt giận dữ cùng còn mắt đỏ ngầu. Hơi thở anh mang theo mùi rượu nồng nặc, vừa mở miệng liền tràn ngập trong không khí.

"Vũ Vĩ Phong, tên khốn này, mau đem Tuyết Ninh trả lại cho tôi!" Lô Trí Hùng gào thét, tiến lên nắm chặt cổ áo Vĩ Phong.

Vũ Vĩ Phong hoàn toàn không ngăn cản, mắt lạnh nhìn đối phương giờ đã như một con thú hoang, trong lòng đắc ý cười: "Ninh Nhi vốn là người của tôi, cậu lấy lý do gì buộc tôi phải trả lại? Hơn nữa cậu đừng quên người trong lòng cô ấy yêu là ai! Là tôi chứ không phải Lô Trí Hùng, cậu!"

Thân thể Lô Trí Hùng cứng ngắc rồi đột nhiên run rẩy. Câu nói của Vũ Vĩ Phong như mũi giáo nhọn đâm vào trái tim anh, đó cũng là điều anh không dám đối mặt nhưng bàn tay vẫn nắm chặt, trong lúc hoảng loạn lại đột nhiên nghĩ tới một lý do khiến bản thân Lô Trí Hùng cũng không nhận được bật cười.

"Cứ cho là vậy thì đã sao? Người không có tư cách nói câu ấy nhất chính là cậu. Đừng quên, cậu đã từng từ chối cô ấy, càng đừng quên người hại cô ấy trở thành như ngày hôm nay cũng là cậu."

Lô Trí Hùng luôn theo dõi biểu cảm trên gương mặt Vũ Vĩ Phong nên khi nhìn thấy đối phương ngây người, anh ta biết bản thân đã thành công: "Thế nào..."

Lô Trí Hùng chưa nói dứt lời đã trông thấy nắm đấm của Vũ Vĩ Phong lao tới. Bị đánh một cái ngay má trái, Lô Trí Hùng có chút tức giận, muốn giơ tay đỡ lại không kịp, liền tiếp chịu thêm hai, ba đấm nữa. Biết chính mình phòng thủ không được liền trực tiếp chuyển sang tấn công.

Lâm trông thấy tình hình không ổn, rất muốn chạy tới bảo vệ thủ lĩnh nhà mình. Chỉ là chân vừa đi chuyển đã bị Vũ Vĩ Phong liếc mắt cảnh cáo.

Hai bên không chịu yếu thế, chẳng mấy chốc khắp người đã đầy vết thương không dậy nổi.

Lô Trí Hùng quay đầu sang phải, giọng điệu lúc này so với khi mới xuất hiện đã bình tĩnh hơn nhiều, nói: "Tôi sẽ không từ bỏ!"

Không biết đang nghĩ gì, Vũ Vĩ Phong lại không hề lên tiếng, anh ngửa mặt nằm trên bãi cỏ trước công ty, lúc trước cũng từng có bảo vệ tới nhưng đều bị Lâm đuổi đi hết. Đột nhiên, Vũ Vĩ Phong đứng dậy, bước chân lao đảo dẫn theo Lâm rời đi.

Lô Trí Hùng nâng mắt nhìn bóng lưng đối phương chuẩn bị bước lên xe, cứ tưởng rằng Vũ Vĩ Phong sẽ không nói gì thì anh ta lại lên tiếng: "Tùy cậu."

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Gặp Mặt Lô Trí Hùng

Mưa như trút nước. Những tia chớp xé ngang bầu trời đêm. Gió to cần quét càng như muốn thổi bay mấy khóm hoa hồng trong vườn.

Cây cối nghiêng ngả, lá cây rụng đầy đất.

Cánh cổng cao cao nặng nề mở, tiếng động cơ vang rõ rệt trong mưa. Tài xế dừng xe trước cửa biệt thự, Vũ Vĩ Phong thuận theo đẩy cửa xe bước xuống. Quản gia trông thấy mặt anh bị thương thì lo lắng vô cùng: "Thiếu gia, cậu bị sao thế này?"

Vũ Vĩ Phong cởi áo khoác đưa cho quản gia. Anh mệt mỏi day mạnh huyệt thái dương. Trước sự quan tâm của quản gia lại chỉ hờ hững trả lời: "Tôi không sao."

Dứt lời, anh đi thẳng lên lầu. Do dự đứng trước cửa phòng Dạ Tuyết Ninh hồi lâu mới quyết tâm nhấc tay gõ cửa, thế nhưng đến rất lâu sau đó đáp lại anh cũng chỉ là khoảng không tĩnh lặng.

Vũ Vĩ Phong không nhận được nhủ mảy, trong lòng có dự cảm chẳng lành, anh khẩn trương đẩy cửa bước vào. Kết quả cảm giác của anh không sai, Dạ Tuyết Ninh thế nhưng lại không nằm trên giường. Vẫn không lơ từ bỏ, nhưng ngay cả khi anh tìm trong phòng tắm cũng không có, nét mặt Vũ Vĩ Phong rốt cuộc sa sầm.

Anh sải bước lớn xuống lầu, khắp người tản ra mùi nguy hiểm. Hình như đã bị sự tức giận nhấn chìm tới cực điểm nên khi va mạnh vào cánh cửa một tiếng rầm lớn Vũ Vĩ Phong cũng không hề ngừng bước dù chỉ một phút.

Sáng nay anh vừa mới có thông báo cho cô được phép ra ngoài, thế nhưng cô đã không đợi được muốn bỏ trốn rồi?

Vũ Vĩ Phong càng nghĩ, càng cảm thấy khó chịu. Lửa giận trong lòng như thiêu đốt tâm can anh.

Cô là muốn cùng ai bỏ trốn? Lô Trí Hùng sao?

Đừng mơ! Mơ mộng du anh cũng không cho phép!

Khớp răng Vũ Vĩ Phong ngậm chặt, kim nén phần nộ hỏi quản gia: "Ninh nhi đâu?"

Đang định về phòng lại bị Vũ Vĩ Phong gọi lại, trông vẻ mặt thiếu gia nhà mình hình như không được vui, quản gia mờ mịt trả lời: "Dạ tiểu thư mới đi không lâu thì thiếu gia trở về, cô ấy bảo đã được sự cho phép của cậu nên vừa rồi tôi mới không báo."

"Rầm."

Vũ Vi Phong siết chặt nắm đấm. Vừa nhấc tay liền gạt vỡ ba bình hoa trên kệ tường.

Mảnh sứ cửa qua lòng bàn tay anh chảy máu, từng giọt từng giọt đỏ tươi tí tách nhỏ xuống sàn. Quản gia tận mắt thấy một cảnh này, vừa sợ vừa lo chạy lên xem vết thương cho Vũ Vi Phong, thế nhưng anh lại không chút để ý, gạt tay quản gia rồi chạy ra ngoài.

Mưa vẫn rơi, không ngừng cũng không nhỏ hơn chút nào.

Vũ Vi Phong như một con ngựa hoang lái xe điên cuồng trên đường. Trong đầu anh trống rỗng chỉ còn đọng lại một hồi vang vọng: Phải tìm bằng được Ninh Nhi trở về. Chỉ là anh có suy nghĩ nhưng đối phương lại hoàn toàn không biết gì cả.

Dạ Tuyết Ninh loạng choạng bước khỏi taxi. Tài xế lái xe là một ông bác tuổi trung niên, biết mắt của cô không nhìn thấy được thì quan tâm hỏi: "Cô có cần tôi giúp gì không?"

Mi dài Dạ Tuyết Ninh rung nhẹ, trong lòng vô cùng cảm động. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy hay là bác giúp cháu ấn chuông cổng, được không?"

Ông bác lái xe khẽ cười, gạt đầu: "Không vấn đề." Làm xong, ông còn tốt bụng dẫn cô đến trước cổng.

"Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây, cô đứng đợi một lát sẽ có người ra mở cổng."

Dạ Tuyết Ninh trong lòng cảm kích nói: "Cảm ơn."

Cô đứng đợi hồi lâu sau mới nghe thấy từ trong biệt thự có tiếng bước chân đi ra.

Dạ Tuyết Ninh không thể nhìn thấy chỉ có thể nghe tiếng bước chân đoán người.

Tiếng mở cổng chưa dứt, trước mặt cô đã bị ôm vào một khuôn ngực ấm áp.

Cánh tay có lực siết chặt Dạ Tuyết Ninh khiến cô có chút khó chịu nhúu mày, nói: "Trí Hùng, anh ôm chặt quá rồi."

Lô Trí Hùng bị khiển trách vội buông Dạ Tuyết Ninh ra, anh cúi đầu cẩn thận quan sát biểu cảm của cô, như sợ mình trước đó đã quá mạnh tay làm Dạ Tuyết Ninh đau mà cảm thấy áy náy: "Xin lỗi, do anh vui quá, không làm em bị thương chứ?"

Dạ Tuyết Ninh lắc đầu, giọng tay sờ soạng tìm khuôn mặt Lô Trí Hùng.

Lô Trí Hùng đang đứng thẳng, trông thấy hành động này của cô thì cúi người, đem mặt mình đưa tới trước mặt cô.

Lòng bàn tay cảm nhận được hơi ấm, Dạ Tuyết Ninh thuận tay vuốt ve vài cái không ngờ lại rước lấy một hồi rên rỉ của anh.

Chân mày cô hơi nhíu lại, lơ mơ đoán được Lô Trí Hùng là bị sao rồi.

Bên cạnh Lô Trí Hùng có một vú nuôi. Thím Ngõ năm nay đã năm mươi tuổi. Đối với anh mà nói, người vú nuôi này không khác gì người thân. Bà ở bên cạnh chăm sóc anh từ bé tới lớn. Vì vậy, thời gian trước đó chung sống cùng Lô Trí Hùng cô tự nhiên cũng biết qua vị vú nuôi này.

Hai tiếng trước. Dạ Tuyết Ninh đang ngủ thì nhận được điện thoại của thím Ngõ. Nghe bà nói Lô Trí Hùng bị thương, mặc dù không nói muốn cô đến nhưng mục đích bà gọi điện, Dạ Tuyết Ninh tự hiểu rõ. Là bà không tiếp tục nhìn nôi đứa trẻ mà mình tự tay chăm sóc nhiều năm nay ngày ngày vui mình trong men rượu mới bắt đầu đi cầu cứu cô.

Dạ Tuyết Ninh nhận được điện thoại của thím Ngõ, cô không nghĩ sẽ từ chối. Trong khoảng thời gian cô hôn mê, thím Ngõ đã chiều cô rất nhiều nên lúc này bà gọi điện cầu xin, cô tự nhiên muốn nhận lời, hơn nữa cô cũng lo lắng cho Lô Trí Hùng.

Ngón tay Dạ Tuyết Ninh như có như không lướt qua vết thương trên má Lô Trí Hùng, lông mày cô nhíu chặt: "Sao còn chưa bôi thuốc?"

Bị Dạ Tuyết Ninh làm đau, Lô Trí Hùng khẽ rên lên một tiếng. Nghe cô hỏi vậy liền cười híp mắt: "Vết thương nhỏ thôi, không cần bôi thuốc, qua vài hôm nữa là sẽ tự lành."

Dạ Tuyết Ninh không cho là vậy, cô tình ở trên vết thương của anh miết mạnh ngón cái.

Lô Trí Hùng đau đến hít một ngụm khí lớn.

Dạ Tuyết Ninh nghe thấy tiếng la hét của anh, vừa tức vừa buồn cười nói: "Còn không đi bôi thuốc?"

"Em đi cùng anh?"

Thực ra vừa rồi thím Ngõ đang định giúp anh bôi thuốc nhưng bảo vệ lại báo cô tới, Lô Trí Hùng vì vậy mới không đợi được lập tức chạy ra ngoài đón cô.

Dạ Tuyết Ninh nghe ra câu nói của anh có ba phần hỏi bảy phần mong chờ, cô gật đầu: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Ruột Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gặp Mặt Lô Trí Hùng (2)

Lô Trí Hùng cười đến cong mắt, kích động ôm Dạ Tuyết Ninh muốn dẫn đi nhưng khi tay anh chạm đến vai phải của cô thì chợt nhủ mảy. Anh xoay người Dạ Tuyết Ninh lại, nghiêng đầu nhìn vai cô, vì lo lắng mà cao giọng: "Cô nàng ngốc này, không phải em che ô sao? Sao vẫn để mình bị ướt?"

Dạ Tuyết Ninh thoáng ngẩn người, không hiểu ý của Lô Trí Hùng, lơ đãng đưa tay sờ vai, cô lúc này mới hiểu anh nói gì. Có lẽ vừa rồi bị anh mạnh mẽ ôm lấy nên tay cầm ô của cô hơi nghiêng. Thiết nghĩ, có lẽ bị ướt từ lúc ấy.

Dạ Tuyết Ninh co gập khoe miệng, cảm thấy đây cũng chẳng phải là việc gì to lớn, lại thấy Lô Trí Hùng làm quá, cô bắt đầu dè dặt, đành lên tiếng cắt đứt sự lo lắng của anh: "Mưa, không tránh khỏi bị ướt. Còn không vào trong, muốn em cùng anh tắm mưa sao?"

Lô Trí Hùng chờ người trong giây lát. Anh đứng là lo lắng đến ngớ ngẩn rồi. Đảo mắt ngược lên nhìn chiếc ô hồng phấn của Dạ Tuyết Ninh, bỗng cảm thấy nó nhỏ đến đáng thương. Anh không do dự kéo cô đứng bên cạnh mình, tiện tay cướp lấy ô của cô quảng cho quần gia. Lại lần nữa ngẩng đầu, thấy mái ô đã che lấy hoàn toàn cơ thể nhỏ bé bên cạnh mới thỏa mãn mỉm cười, nói: "Đi thôi."

Mọi việc làm của Lô Trí Hùng trước đó, Dạ Tuyết Ninh đều không phản kháng. Cô theo anh bước vào biệt thự, Lô Trí Hùng đích thân giúp cô thay giày đổi thành dép đi trong nhà. Thím Ngô trước dẫn cô đi thay một bộ đồ mới, có lẽ vậy cô bị ướt, Lô Trí Hùng sợ cô bị cảm nên mới bảo bà làm vậy.

Dạ Tuyết Ninh không hề ngạc nhiên khi trong nhà Lô Trí Hùng có quần áo của cô, chỉ là cô không đoán ra tại sao sau khi cô rời đi anh lại không đem bỏ chúng.

Dạ Tuyết Ninh vận một chiếc váy đen liền thân, kiểu dáng đơn giản, vẫn là kiểu ngày trước cô thường mặc. Chỉ là từ lúc chuyển tới Uyển Nguyệt, Vũ Vi Phong mua đồ mới cho cô, mặc dù có hỏi cô thích màu gì nhưng kiểu dáng lại không hề hỏi, những bộ váy anh mua, không khám phá quý thì cũng là vài vóc nhập khẩu. Thật ra mà nói, cô vẫn thích mấy bộ đồ đơn giản một chút, chẳng hạn như bộ váy bây giờ cô đang mặc.

Thím Ngô đứng đợi Dạ Tuyết Ninh bên ngoài phòng thay đồ, khi thấy cô men tường đi ra một cách khó khăn thì bước nhanh tới đỡ, dẫn cô tới phòng ngủ của Lô Trí Hùng. Bà không gõ cửa mà đi thẳng vào. Lô Trí Hùng đang được bác sĩ bôi thuốc, nghe tiếng bước chân liền nhìn sang, cười nhẹ nhàng.

Anh bắt ngờ quay đầu khiến bác sĩ đang giúp anh bôi thuốc gập mình, có chút mạnh tay khiến Lô Trí Hùng bị đau rên một tiếng.

Nam bác sĩ vội vàng nói: "Xin lỗi."

Lô Trí Hùng đánh mắt nhìn thím Ngô, ý bảo bà mau dẫn Dạ Tuyết Ninh lại đây. Lại nghiêng người trừng bác sĩ, hạ giọng uy hiếp: "Ông coi trừng tôi đó."

Nam bác sĩ bị dọa, không ngừng gật đầu, thật cẩn thận tiếp tục giúp anh bôi thuốc. Khoảng chừng năm phút trôi qua, ông ta đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cúi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, một bên đứng dậy một bên nói: "Bôi xong rồi, nếu như không còn việc gì nữa thì tôi về trước đây."

Lô Trí Hùng liếc cũng không thèm liếc ông ta một cái, chỉ đơn giản phất tay nói: "Đi mau, đi mau."

Nam bác sĩ gượng gạo cười, được thím Ngô dẫn ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, Lô Trí Hùng quay phắt người, nhìn Dạ Tuyết Ninh ngồi im trên ghế, sắc mặt khác thường. Anh đứng dậy bước tới, ngồi xuống: "Đang nghĩ gì vậy?"

Cô đang nghĩ, lúc trước là cô nói dối quần gia mới được ra ngoài, nếu Vũ Vi Phong biết, không biết sẽ tức giận đến chừng nào. Nên lúc Lô Trí Hùng đột nhiên lên tiếng, Dạ Tuyết Ninh đã rất giật mình, ấp úng một lúc mới trả lời: "Đang nghĩ xem tại sao anh lại bị thương?"

Lần này đến lượt Lô Trí Hùng ngẩn người, xấu hổ đưa tay sờ mũi, nhưng nghĩ tới cô vì lo lắng cho mình mới hỏi vậy thì không nhịn được sự sung sướng trong lòng, cười như một thằng khờ: "Xảy ra chút tranh chấp nhỏ thôi, nhưng không phải anh không sao sao, em đừng lo."

Dạ Tuyết Ninh đảo đôi đồng tử vô hồn sang phía Lô Trí Hùng, cảm giác anh hình như đã hiểu sai ý mình nhưng sau đó cô cũng không nói gì mà cụp mắt xuống.

"Nếu anh đã không sao, vậy em về trước đây." Dạ Tuyết Ninh nói xong liền muốn đứng dậy nhưng lại bị Lô Trí Hùng giữ chặt tay không cho đi.

Anh cùng cô đứng thẳng, trong lòng phức tạp: "Em chẳng lẽ còn muốn trở về ngôi nhà đó?"

Thân thể Dạ Tuyết Ninh thoáng cứng đờ, bờ môi cô run rẩy, không biết suy nghĩ gì mà rất lâu sau mới lên tiếng, cô nói: "Em chợt nhận ra, em hình như vẫn rất yêu người đàn ông đó."

Lô Trí Hùng cảm thấy bản thân như vừa mới bị sét đánh trúng, anh đứng chết lặng tại chỗ, bàn tay đang giữ cổ tay cô hơi chút buông lỏng.

Dạ Tuyết Ninh không do dự rút tay về. Mặc dù không đành lòng nhưng cô biết như vậy là tốt cho Lô Trí Hùng. Lần này cùng Vũ Vĩ Phong gặp lại, cô có linh cảm, người đàn ông đó nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cô đâu.

Cuối cùng, Lô Trí Hùng cũng không cố gắng giữ cô lại nữa mà sắp xếp xe đưa cô về.

Ngoài trời mưa đã ngừng được một lúc. Mây đen tản đi, mặt trăng ló rạng.

Đường phố sau mưa vẫn còn đọng nước nhưng cũng không thể ngăn cản được sự nhộn nhịp của chốn đô thị phồn hoa về đêm.

Đầu hạ, gió trời mát mẻ. Cửa kính xe hạ thấp, gió từ bên ngoài thổi vào lùa mái tóc của Dạ Tuyết Ninh tung bay.

Cảm giác một vài lọn tóc chạm vào mũi ngựa ngựa, cô thoải mái nhấc tay nhấc chân ra sau tai, lại tiện tay giữ chặt mái tóc qua một bên, tránh bị gió thổi rối lần nữa.

Đèn đường đặc biệt sáng rọi, dịu dàng vuốt ve hàng mi dài cong vút của Dạ Tuyết Ninh, chiếu thẳng vào đôi đồng tử ẩn dưới rặng lá liễu. Nếu không phải Dạ Tuyết Ninh không hề lệ tránh cũng không nhắm mắt lại, sợ rằng không ai biết rằng đôi đồng tử xinh đẹp ấy chẳng thể nhìn thấy ánh sáng.

Tài xế ngẩng đầu nhìn Dạ Tuyết Ninh qua gương chiếu hậu, bản thân anh ta có lẽ cũng có người thân bị mù hoặc chỉ đơn giản vì trách nhiệm mà đối với Dạ Tuyết Ninh rất khách sáo.

"Đã tới nhà rồi, Dạ Tiểu thư."

Tài xế dừng xe trước Uyển Nguyệt, sau khi tắt máy thì đi qua đầu xe sang bên kia đỡ cô xuống xe, tận mắt trông thấy bảo vệ mở cổng để cô bước vào tài xế của Lô Trí Hùng mới lái xe rời đi.

Bảo vệ gác cổng nhận ra Dạ Tuyết Ninh liền chạy vào thông báo, rất nhanh đã thấy quản gia từ trong nhà ra.

Quản gia lo lắng quan sát cô một lượt, cũng không để ý bộ váy cô mặc lúc về cũng không phải là cái cô mặc khi đi. Bà thấy cô không bị thương chỗ nào mới thở phào nhẹ nhõm, cầm tay cô dẫn đi nhưng bước được hai bước lại đột nhiên dừng, quay đầu nhìn chằm chằm Dạ Tuyết Ninh.

Dạ Tuyết Ninh nhảy cảm phát hiện quản gia đang nhìn mình, cô chợt dạ cúi đầu, đoán rằng đến giờ này chắc bản thân nói dối cũng đã bị phát hiện, cứ ngỡ rằng sẽ bị bà khiển trách lại không ngờ rằng bà sẽ nói: "Cô muốn ra ngoài cũng không thể nói dối tôi rằng thiếu gia đã cho phép cô không cần đem theo vệ sĩ chứ? Mắt cô không nhìn thấy, nhờ ở bên ngoài xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?"

Trong lời nói của quản gia không hề có ý trách móc mà chỉ có lo lắng nhưng như vậy lại càng làm Dạ Tuyết Ninh cảm thấy bản thân đã phạm phải tội lỗi tày trời không thể tha thứ. Nghe bên tai tiếng quản gia thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói "mau quá, may quá" cô xấu hổ càng thêm cúi thấp đầu.

"Đứng rồi, thiếu gia về không thấy cô đã đi tìm khắp nơi, vừa mới trở lại, còn rất tức giận." Quản gia nói.

Dạ Tuyết Ninh kinh ngạc chốc lát, không biết suy nghĩ gì lại đột nhiên rũ rèm mắt xuống, nhàn nhàn "ừ" một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cảm Giác Đau Lòng (1)

Dạ Tuyết Ninh còn chưa đi tới cửa đã nghe thấy trong nhà phát ra một loạt những tiếng động lớn. Cô do dự dừng chân, suy nghĩ một lát lại đột nhiên sải bước lớn vào biệt thự.

Dạ Tuyết Ninh đột nhiên không đi nữa khiến quản gia rất bất mãn. Thiếu gia vì Dạ tiểu thư mà đội mưa một đêm bên ngoài tìm kiếm, việc cô ấy nên làm lúc này là đi an ủi tâm trạng của thiếu gia chứ không phải là chưa lâm trận đã bỏ chạy nhưng lúc thấy cô suy nghĩ xong lại cứ thế bước tiếp về phía trước, bà liền khẽ gạt đầu.

Đôi mắt bỏ câu xinh đẹp luôn nhìn thẳng nhưng hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng. Dạ Tuyết Ninh đi rất chậm, vì xung quanh cô đều là một màu đen

quen thuộc mà quãng đường đi vốn rất ngắn lại trở nên thật dài.

Quần gia đi trước nửa bước, thật cẩn thận dìu Dạ Tuyết Ninh. Hai mắt bà luôn đặt dưới chân cô, lâu lâu lại nhắc cô cẩn thận một chút.

Lúc sắp bước lên thêm cửa, bà lo lắng lại lần nữa nhắc cô bước chậm thôi.

Dạ Tuyết Ninh không quá để ý đến lời nói của quần gia, bắt quá vắn khê gặt đầu.

Cô theo lời quần gia nhắc cao chân, nhưng còn chưa kịp hạ xuống đã bị tiếng động trong nhà làm cho giật mình hụt bước suýt chút nữa ngã về phía trước, cũng may quần gia nhanh tay kéo cô lại.

Dạ Tuyết Ninh cảm kích quay sang quần gia, nói: "Vừa rồi, cảm ơn bà."

"Tiểu thư đừng khách sáo, đó là việc tôi nên làm."

Dạ Tuyết Ninh nghe bà nói vậy cũng không nói thêm gì nữa. Quần gia lại đỡ cô vào trong nhà, lúc này cô mới nói tiếp: "Cũng đã muộn rồi, bà đi nghỉ đi."

"Nhưng mà..." Quần gia do dự một lúc, đột nhiên lại hướng Dạ Tuyết Ninh cúi đầu: "Vậy tôi về phòng trước, có chuyện gì cô cứ gọi tôi."

Nghe tiếng bước chân ngày càng xa dần cho tới khi hoàn toàn biến mất, cô mới dám thở dài một tiếng.

Dạ Tuyết Ninh không biết đang hồi tưởng lại chuyện gì, sau đó liền dựa theo trí nhớ men tường muốn lên phòng. Mặc dù cô đã cố gắng trở thành người vô hình, nhưng không nhìn thấy ánh sáng, muốn đi chuyển thật sự là khó khăn.

Từ lúc Dạ Tuyết Ninh biến mất, tâm trạng của Vũ Vi Phong luôn không tốt, thường là thấy gì đập đó. Anh tiện tay túm lấy một bình hoa quý trên tường tàn nhẫn ném xuống đất. Một hồi lâu sau mới thở hổn hển đứng thẳng người, rèm mắt rũ xuống, mơ hồ thấy hai vai anh đang run khê.

Chợt cảm thấy có gì đó không đúng, Vũ Vi Phong đột nhiên ngẩng mạnh đầu, dư quang lóe sáng.

Con run rẩy theo cơ thể anh chạy dọc toàn thân đến cả những đầu ngón tay. Vũ Vi Phong ngỡ rằng mình nhìn lầm, kích động đến mức há miệng nhiều lần cũng không nói được câu nào. Anh như một đứa trẻ nhìn thấy món đồ mình thích mà bất chấp tất cả lao tới. Trong đôi đồng tử không giấu nổi vui mừng cùng ngạc nhiên.

Trên sàn nhà đều là những mảnh thủy tinh vỡ, là tàn dư sau cơn giận dữ của anh, nhưng Vũ Vi Phong lại như hoàn toàn không nhìn thấy, anh chậm chạp sai bước, dường như mọi thứ xung quanh đều bị lu mờ, chỉ biết rằng cột sáng duy nhất đang ở phía trước, mà anh, cần phải đến đó.

Biết bản thân đã bị phát hiện, Dạ Tuyết Ninh cũng không tìm cách trốn tránh nữa. Suy nghĩ một lát, cô đoán có lẽ tiếp sau đây cô sẽ phải đón nhận cơn giận dữ của Vũ Vi Phong nhưng điều cô không ngờ tới, đợi cô ở phía trước không phải là ngọn lửa phừng phừng phần nổi của một người đàn ông mà là cái ôm ấm áp còn có chút gì đó như... tìm lại được thứ quan trọng đã đánh mất?

Vũ Vi Phong ôm lấy cô ngay khi cô còn chưa kịp phản ứng, rất nhanh liền buông cô ra, sau đó giơ tay chạm nhẹ lên gò má cô, lưu luyến vuốt ve trong từng cái run rẩy.

Dạ Tuyết Ninh bị hành động của Vũ Vi Phong làm cho bất ngờ, ngây người đứng yên tại chỗ.

Dường như Vũ Vi Phong càng ngày càng bị sự ham muốn của bản thân làm cho trở lên tham lam, anh nuối tiếc gương mặt Dạ Tuyết Ninh, ve vãn gò má cô không ngừng. Đột nhiên hô hấp của anh như trì trệ, đồng tử kịch liệt co rút một hồi.

Anh thu tay về, vừa lật ngửa lòng bàn tay lên xem liền bị một màu đỏ tươi thu hút. Anh lại chuyển tầm mắt nhìn xuống gương mặt nhỏ gầy của cô, luống cuống nhắc tay chà lau, nhưng dường như anh càng lau, vết máu lem ra càng nhiều, Vũ Vi Phong gấp đến độ tay chân loạn xạ, thử chà tay vào quần mình mới lại giúp cô lau mặt lần nữa tiếc rằng nó vẫn không hết. Hai mắt Vũ Vi Phong vì hoảng loạn mà vẫn những sợi tơ máu, không do dự liền lấy áo sơ mi của mình lau mặt cho cô.

Nhìn khuôn mặt của Dạ Tuyết Ninh lúc này đã khá nhìn hơn chút, anh mới từ từ bình tĩnh lại. Chỉ là tay mình còn dính máu nên anh không dám lại ôm cô, nhưng mà anh... rất muốn ôm cô...

"Ninh Nhi..." Giọng Vũ Vi Phong nghẹn ngào khê gọi cô.

Dạ Tuyết Ninh đang ngăn người đột nhiên tỉnh dậy, lùi về sau một bước.

Vũ Vi Phong trông thấy cô vẫn tỏ ra xa cách như vậy thì trái tim anh như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, cảm giác nỗi đau này còn đau hơn khi thể xác bị thương. Anh muốn nói với cô rất nhiều điều, muốn đứng trước mặt cô thành khẩn xin lỗi, cầu xin cô hãy cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm nhưng lúc anh đang định lên tiếng thì cô đã nhanh hơn một bước. Âm thanh cô thật khê nhưng lại làm mọi hy vọng của anh phút chốc tan thành mây khói: "Hôm nay em thấy hơi mệt, em lên phòng trước."

Đồng tử của Vũ Vi Phong từ vui mừng dần trở nên trống rỗng, anh một mực theo đuổi bóng lưng cô, ngay cả khi nó đã biến mất cũng không rời mắt.

Vũ Vi Phong một mình đứng giữa nhà. Đàn người như một cái xác không hồn. Khuôn mặt sùng vù, quần áo loang vết máu, từ lòng bàn tay anh, từng

giọt đỏ tươi nhỏ tí tách xuống sàn. Ánh trăng ngoài cửa sổ giữa đêm đặc biệt sáng hắt nửa khuôn mặt anh khiến anh trông có chút gì đó... thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cảm Giác Đau Lòng (2)

Tiếng gió rít gào trong đêm như con cuồng nộ của vị thần thiên nhiên lại như tiếng ngân nga vui vẻ của ngài.

Gió luồn qua từng nhánh cây, lá cây xào xạc nhảy múa. Thịnh thoảng lại có một vài chiếc lá úa vàng lia cành nhẹ nhàng đáp đất. Gần đó, cột đèn sừng sững đứng thẳng, hơi cúi đầu phủ một màu vàng dịu nhẹ.

Xung quanh Uyển Nguyệt có vài chục cột đèn, rải rác từ ngoài cổng dẫn vào cho tới cả sân sau biệt thự.

Ánh sáng vàng ươm, ấm áp bao trọn lấy căn nhà lại chẳng biết ở đâu vẫn phảng phất một màu u tối.

Bên trong biệt thự không bật đèn, chỉ lâu lâu lập lòe chút đốm sáng nhỏ. Đột nhiên trong nhà phát ra tiếng sột soạt khe khẽ, nhìn kĩ mới thấy thì ra trên sofa có người. Người đó ngồi quay lưng với cửa sổ, không nhìn thấy khuôn mặt anh ta lại vẫn tạo cho đối phương cái cảm giác cô đơn tột cùng. Nếu không phải lâu lâu anh ta sẽ nhấc tay khỏi đùi, người khác còn tưởng đây chỉ là một pho tượng người.

Lại một lần nữa ngẩng đầu, trong tầm mắt anh ta là dãy cầu thang, trong đêm tối, cầu thang đó dường như kéo dài vô tận. Con người dịch chuyển, đồng tử người đó khóa chặt một căn phòng trên lầu, rất lâu rất lâu sau đó mới cúi đầu.

Ngón tay anh tay vẫn kẹp thứ gì đó, vô thức đưa tới miệng liền tạo ra một đốm sáng nhỏ. Thì ra cái lâu lâu lại sáng đó là điều thuốc mà người đàn ông đã hút.

Anh ra rít một hơi dài, sau đó dập tắt điều thuốc vào gạt tàn. Một điều rồi lại một điều, gạt tàn không biết đã đầy từ bao giờ, nhiều mẩu vụn rơi vãi xung quanh. Mấy kiểm người đàn ông khó chịu nhíu chặt, lúc này anh ta mới nhận ra bản thân thế nhưng đã ngồi hút thuốc suốt một đêm.

Ngoài trời gió lại nổi, thổi tung chiếc rèm cửa vốn đang khép kín, tiện đà cho ánh sáng rọi vào, chiếu tới khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông, khuôn mặt hoàn mỹ như vậy nhưng lại chỉ thấy vô vàn đau khổ. Anh ta giờ tay day nhẹ huyệt thái dương, bỗng nhiên nâng cao rèm mắt làm giọt lệ nơi đuôi mắt trái như ắn như hiện tẩn ra sức quẩn rữ.

Thì ra Vũ Vĩ Phong đã gây người cứ như thế một đêm không ngủ. Anh bất đắc dĩ cười, cuối cùng cũng hiểu cảm giác của cô ấy lúc trước, bị từ chối, đúng là không chút dễ chịu mà.

Ngồi thêm một lúc, Vũ Vĩ Phong đưa mắt nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách. Trên sàn nhà đã được dọn sạch nên dù bước chân của anh xiêu vẹo nhưng lại không hề ngã. Anh vô thức đi, đến khi dừng lại thì đã đứng trước cửa phòng của Dạ Tuyết Ninh rồi. Có chút ngỡ ngàng cũng có chút lưu luyến, Vũ Vĩ Phong siết chặt tay nắm cửa, thoáng dùng lực sau lại như thể buông tay, mệt mỏi quay lưng bỏ đi.

Không phải là anh không muốn nhưng anh sợ một khi xuất hiện trước mặt Dạ Tuyết Ninh thì trong lòng cô lại ghét anh nhiều hơn một chút.

Rõ ràng đã chuẩn bị trước, lần này gặp lại là anh theo đuổi cô đâu biết sẽ không tránh khỏi bị từ chối, nhưng khi mọi việc thực sự xảy ra trước mắt, từ sâu trong tim anh vẫn thấy rất đau lòng.

Theo yêu cầu của quản gia, Tôn Nhữ sẽ xuất hiện trước cửa phòng của Dạ Tuyết Ninh đúng sáu giờ sáng, hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

Dạ Tuyết Ninh có thói quen dậy sớm, lại luôn không cần người gọi dậy. Nhưng quản gia lo lắng mắt cô không thấy đường, trong nhà tắm lại thường hay trơn trượt, nên đặc biệt nhắc nhở Tôn Nhữ phải chú ý phục vụ cô buổi sáng.

Tôn Nhữ đi hết dãy cầu thang, không do dự liền rẽ trái, đột nhiên cô ấy dừng bước, nghi hoặc nhìn một góc tường xa xa.

Người vừa rồi, hình như là thiếu gia?

Tôn Nhữ thoáng nghĩ, chợt lắc đầu, tiếp tục hướng tới phòng Dạ Tuyết Ninh.

Không ngoài dự đoán của Tôn Nhữ, người trên giường đã sớm thức dậy. Tôn Nhữ không vội trước giúp Dạ Tuyết Ninh gấp chăn, sau căn chỉnh thời gian mới vào phòng tắm điu cô ra ngoài.

Đỡ Dạ Tuyết Ninh ngồi xuống giường, Tôn Nhữ chuyển mình tới tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy màu đen liền thân, kiểu đơn giản đặt vào tay cô, nhắc: "Tiểu thư, quần áo của chị."

Hai tay đột nhiên bị trùng xuống, Dạ Tuyết Ninh thoáng ngẩn người rồi mới nhận lấy. Hai tai cô vểnh lên, hồi lâu vẫn không thấy Tôn Nhữ có ý định rời

khỏi phòng, cô khó hiểu nhũn mày: "Còn chuyện gì sao?"

Hình như cô linh cảm Tôn Nhữ có điều khó nói, bởi vì cô ấy do dự rất lâu mới trả lời: "Tiểu thư, người có hay không nên đi gặp thiếu gia một lát?"

Dạ Tuyết Ninh cứng đờ người, đầu ngón tay run rẩy. Trong lòng cô như có thứ gì đó từ từ thiêu đốt, khó chịu đến nghẹn thở. Rõ ràng cô không nhớ lại những nỗi đau của quá khứ nhưng không biết tại sao khi nghe được ba chữ "Vũ Vĩ Phong" trái tim vẫn đau như vậy? Không phải đau vì yêu. Không phải đau vì giận. Thế cuối cùng vì sao lại đau đây?

Không biết có phải đã quá nhập tâm không mà Tôn Nhữ gọi nhiều lần cô vẫn không hề có phản ứng, phải khi móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau đớn mới hồi tỉnh.

Dạ Tuyết Ninh ngẩng đầu, dấu răng mất cô không thể thấy thế nhưng Tôn Nhữ lại như nhìn ra từ đuôi mày cho tới ánh mắt cô ấy đều là khổ sở. Không nhận được Tôn Nhữ nhẹ gọi: "Tiểu thư?"

Dạ Tuyết Ninh khẽ cụp rèm mắt xuống, nhàn nhạt lắc đầu: "Không cần."

Từ lúc chuyển tới Uyển Nguyệt, cô ngoài ăn, ngủ thì chính là tắm nắng. Ăn sáng xong, Dạ Tuyết Ninh kêu Tôn Nhữ dẫn ra vườn hoa đi dạo, khi mới chân thì sẽ nằm phơi nắng.

Dạ Tuyết Ninh nằm dài trên ghế, hai mắt khép chặt giấu dưới cặp kính râm bản to.

Ở bên, Tôn Nhữ đang giúp cô gọt táo, không biết tại sao lại đột nhiên đứng dậy bỏ đi.

Mặc dù nghe thấy tiếng bước chân của Tôn Nhữ ngày càng xa dần, Dạ Tuyết Ninh vẫn như trước nhắm mắt giả vờ ngủ.

"Ninh nhỉ?" Thanh âm của Vũ Vĩ Phong trầm thấp, có chút khàn đặc lại bị sự bất đắc dĩ che lấp. Tại giây phút anh mở miệng, hình như đã phải thử rất nhiều lần. Mà người nằm trên ghế trước sau như một không chút phản ứng. Vũ Vĩ Phong không từ bỏ tiếp tục gọi. Cô cuối cùng cũng mở mắt, quay sang anh, môi cô hơi hé, khẽ chớp mấy lần sáng lòng anh lần lần tràn về một làn hơi ấm, nhưng khi cô lên tiếng, sự ấm áp ấy rốt cuộc cũng không tồn tại được bao lâu.

Dạ Tuyết Ninh lạnh lạnh nói: "Tôi chỉ muốn ở một mình." Sau đó cô đứng dậy, men theo trí nhớ rời khỏi hoa viên. Tôn Nhữ thấy Dạ Tuyết Ninh đi ra thì thờ dãi bước nhanh tới đón. Cô nhìn ra Dạ tiểu thư vẫn còn rất yêu thiếu gia. Hai người này căn bản là người tình ta nguyện, có sao cứ phải dầy vò nhau như vậy? Tôn Nhữ nghĩ nghĩ, sau lại chỉ biết thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: So Với Nụ Cười Trước Đây Còn Muốn Rạng Rỡ Hơn

Lá cây chuyển mình lay động, gió trời mang theo hương hoa hồng tràn ngập trong phòng, mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ vờn quanh vành mũi làm tâm tình Dạ Tuyết Ninh thoáng dịu lại đôi chút.

Hàng mi dài chớp động, ẩn hiện che khuất đôi đồng tử vô hồn. Cô duy trì tư thế ngồi thẳng, một tay chống cằm, sắc mặt u ám cùng khí trời như muốn làm một.

Thật sự, trong lòng Dạ Tuyết Ninh đang rất rối loạn. Mỗi khi đối mặt với Vũ Vĩ Phong, cô đều đã muốn từ bỏ, cứ như vậy bỏ qua hết thảy một lần nữa hết lòng hết dạ đi yêu anh. Nhưng... Không ai biết, yêu anh nhiều, cô càng tự ti bao nhiêu...

Ngón tay Dạ Tuyết Ninh hờ hững vuốt qua tròng mắt, đầu ngón tay cô run rẩy, uất ức khẽ khép mi dài cũng là ngăn những giọt nước mắt của cô sắp tuôn rơi.

"Dạ tiểu thư, cô cũng sẽ khóc sao?" Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói. Dạ Tuyết Ninh bị giật mình, theo bản năng qua đầu nhìn phía sau, quên luôn cả việc phải lau nước mắt. Không biết từ khi nào quản gia đã đứng ở đó, ngay giữa phòng, gần cạnh giường nơi cô đang ngồi. Mặc dù Dạ Tuyết Ninh không nhìn thấy nhưng vẫn nghe ra, qua giọng điệu của quản gia, bà hình như đang rất không vừa lòng ở cô.

Dạ Tuyết Ninh cũng không để ý lắm, cô kín đáo ổn định tâm tình, sau đó mới chậm chậm dùng tay lau qua loa mặt. Dạ Tuyết Ninh hoàn toàn không thấy nên không biết quản gia đã nhìn cô thật lâu. Đột nhiên, bà bước đến trước mặt cô, lạnh lùng nói: "Tôi không biết lúc trước thiếu gia đã làm gì có lỗi với tiểu thư, nhưng hơn một tháng nay dầy vò cậu ấy như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ để tiểu thư nguôi giận?"

Ngươi giận?

Dạ Tuyết Ninh có chút không biết nên khóc hay nên cười. Ai cũng cho rằng cô hận Vũ Vĩ Phong, không chịu nhìn anh của hiện tại mà tha thứ, nhưng có ai hiểu được trong lòng cô thật sự nghĩ gì! Cô không giận anh, cô yêu anh, nhưng cô hiện tại lại không dám đi yêu anh.

Dạ Tuyết Ninh cảm thấy rất uất ức, cô có thể tuyệt tình rũ bỏ những gì cô nợ Lô Trí Hùng trong hai năm qua, nhưng lại không có cam đảm đi yêu anh lần nữa. Cô tự ti! Cô sợ anh lại sẽ từ chối cô, sợ phải nghe anh nói: Xin lỗi, anh không yêu em.

Không phải cô giận. Là cô sợ!

Dạ Tuyết Ninh thờ hất một cái, phân tích câu hỏi của quản gia để trả lời, lại đột nhiên phát hiện có điều không đúng. Lúc trước xảy ra nhiều chuyện như vậy, quản gia cũng sẽ không nói thế với cô, nay lại đột nhiên nói những lời này, chắc chắn đã có chuyện gì rồi. Trong lòng chợt xuất hiện dự cảm không lành, Dạ Tuyết Ninh nhíu chặt chân mày, đè nén lo lắng hỏi: "Ý bà là sao?"

Quản gia không trả lời cô mà rời khỏi phòng, đến cửa lại dừng bước, không quay đầu nói: "Trước đó, thiếu gia đã xảy ra một chút xung đột nhỏ với Lô Trí Hùng thiếu gia, trên người đã có vết thương. Sau lại dầm mưa cả đêm ra ngoài tìm tiểu thư, đêm qua thì phát sốt nhưng hôm nay vẫn nhất quyết phải gặp qua tiểu thư một lần. Trong hoa viên lúc sáng, cô vừa đi khỏi thì cậu ấy liền ngất xỉu."

Bây tiếng trước.

Dạ Tuyết Ninh đã rời đi thật lâu, Vũ Vĩ Phong vẫn như trước duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh ghế xếp. Mái ô to rộng phủ xuống, trọn vẹn ôm lấy toàn bộ cơ thể anh, không một tia nắng nào có thể chiếu tới.

Siết chặt tay ghế, Vũ Vĩ Phong đứng dậy. Song ánh mắt trước sau vẫn luôn nhìn về một hướng. Trong mắt ngũ vị phức tạp lại chỉ thấy rõ đau khổ cùng bất lực đan xen.

Cảm giác hốc mắt nóng nực, cùng mọi thứ trước mắt lu mờ. Anh ngáp ngừng chạm tay, liền cảm nhận được một hồi uồn ướt. Cũng không biết là do quá mệt mỏi hay nhìn cô lạnh nhạt như vậy mà đau lòng, thế nhưng, trong mắt anh có hơi nước...

Cánh tay nhẹ buông thõng, ngón tay duỗi thẳng rồi từ từ siết chặt. Mơ hồ có thể thấy, cơ thể anh đang run rẩy.

Quản gia đứng bên cạnh, không nỡ quấy rầy Vũ Vĩ Phong, lại không nhịn được nhìn anh lo lắng. Phải biết rằng người nào đó vẫn còn sốt bốn mươi độ chưa hạ.

Sải rộng bước chân, thoát ra khỏi bóng râm hòa cùng ánh nắng sớm. Khung cảnh rõ ràng dịu dàng, áp áp như vậy lại chỉ khiến quản gia nhìn thấy một bước tranh buồn.

"Thiếu gia..." Rốt cuộc quản gia cũng nhịn không được, lên tiếng.

Vũ Vĩ Phong quay đầu nhìn bà, khẽ môi câu nhẹ ý cười nhàn nhạt. Sau đó nhìn về phía biệt thự, dư quang khóa chặt một căn phòng trên lầu ba vẫn luôn kéo rèm xám tro kín mít, nhắc chân theo hướng đó rời đi. Chẳng là anh đi không được mấy bước, trước mặt liền tối sầm, không hề báo trước ngã xuống.

Quản gia nghe một tiếng "rầm" vội nhìn qua. Bà chỉ vừa mới cúi đầu thế nào ngẩng lên thiếu gia đã ngất xỉu rồi?

Quản gia sợ hãi lao tới, quỳ bên cạnh Vũ Vĩ Phong, theo bản năng lay mạnh người anh đều không thấy tỉnh lại. Tay bà run run áp lên trán anh, vừa chạm tới liền bị độ nóng kinh người của nó dọa thụt tay về.

Hoảng loạn tìm kiếm xung quanh, chợt bà nhớ ra hoa viên rất gần cổng sau biệt thự, hẳn là có thể gọi bảo vệ khiêng thiếu gia vào nhà.

Nghĩ vậy, quản gia liền đứng dậy rời đi, rất nhanh sau đó cùng hai nam nhân trở về.

Trước, cản dặn bọn họ công Vũ Vĩ Phong lên phòng. Sau, hối hả đi gọi điện cho Cố Tây Thành.

Trải qua một hồi chuẩn đoán, Cố Tây Thành kết luận, Vũ Vĩ Phong là vì dầm mưa suốt đêm mới dẫn đến sốt cao, uống thuốc hạ sốt xong, nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không có việc gì nữa.

Quản gia lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm. Sau khi tiễn chân Cố Tây Thành rời khỏi mới lại về phòng chăm sóc Vũ Vĩ Phong.

Một tay bà nuôi lớn thiếu gia, mặc dù mấy năm nay thiếu gia thường đi xa, đều là tự mình chăm sóc, nhưng không vì vậy bà coi thiếu gia khác con ruột của mình.

Hai năm trước bà đột nhiên được thiếu gia đón về Uyển Nguyệt, cũng hai năm nay nhìn thiếu gia dần vật mà sống, ban đầu bà còn không biết vì do đâu lại như vậy, hỏi thiếu gia nhiều lần cậu ấy cũng chỉ lắc đầu không nói. Sau này Dạ tiểu thư chuyển đến, bà như vậy mới biết, tất cả những cảm xúc trong hai năm qua của thiếu gia đều bởi vì Dạ tiểu thư mà có, cậu ấy mặc dù vẫn thường ngồi một mình nhìn về chân trời xa xôi qua khung cửa sổ sát đất, đẩy mất mạng theo đau khổ, nhớ nhung cùng đượm buồn nhưng cậu ấy cũng đã cười bằng nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Có một lần bà vô tình bắt gặp nụ cười rạng rỡ ấy, so với những nụ cười trước đây còn muốn rạng rỡ hơn nhiều. Đó là lần Thiệu Duy Thành thiếu gia ở trước mặt cậu nhắc đến tên Dạ tiểu thư. Có như vậy mới biết, trong lòng thiếu gia, Dạ tiểu thư chiếm vị trí quan trọng biết nhường nào.

Bà muốn giúp thiếu gia, ít nhất phải để hai người cùng nhau ngồi xuống nói hết câu chuyện một lần. Đó là lý do bà xuất hiện ở đây, vào lúc này.

Quản gia quay đầu, nhìn Dạ Tuyết Ninh, do dự trong vài giây mới nói ra suy nghĩ của mình: "Thiếu gia yêu cô, tôi chắc Dạ tiểu thư đối với cậu ấy cũng như vậy. Rõ ràng đôi bên người tình ta nguyện, có sao không chịu một lần cùng nhau ngồi xuống giải bày cõi lòng? Tiếp tục dày vò nhau như hiện tại, tốt sao?"

Quan gia rời đi, để lại mình Dạ Tuyết Ninh trong phòng. Cô thả mình rơi tự do xuống giường, nghiêng đầu ra phía cửa sổ. Đường nét trên mặt cô hài hòa, cứ như tất cả những gì quản gia vừa nói kia, đối với cô một chút ảnh hưởng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuổi Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vũ Vĩ Phong Tức Giận.

Đêm khuya, 11 giờ 30 phút.

Từ các ngõ ngách cho tới những con đường đều chìm trong bóng tối. Dưới bầu trời đêm, Uyển Nguyệt đặc biệt nổi bật khi được bao phủ bởi thứ ánh sáng màu vàng nhạt.

Xung quanh căn biệt thự có hơn chục cột đèn, tất cả đều đang được bật.

Gió trời đột nhiên nổi lên, những chiếc lá vàng từ trên cành cây rơi xuống đất bị ánh sáng chiếu vào, lại có một chiếc lá nghịch ngợm như một đứa trẻ ngang ngược đang cố gắng ngược chiều gió để đậu trên bệ cửa sổ tại một căn phòng trên tầng hai nhưng bị một bàn tay vô hình đẩy rơi vào trong phòng.

Quản gia cúi người nhặt chiếc lá vàng thả ra bên ngoài qua ô cửa sổ sát đất. Sau đó bà ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bầu trời đêm đến thất thần.

Từ lúc bà cùng Dạ tiểu thư nói chuyện cho tới giờ đã qua tám tiếng đồng hồ, thế nhưng vẫn không thấy cô xuất hiện. Sau khi biết tin thiếu gia bị bệnh, lẽ ra cô ấy phải lập tức đến thăm thiếu gia mới phải, nhưng cô ấy đã không làm vậy. Không hiểu sao Dạ tiểu thư không hành động gì, khiến bà có chút không vui, còn có chút cảm thấy cô ấy không xứng đáng với thiếu gia của bà.

"Muộn rồi, quản gia, bà vẫn chưa đi ngủ sao?"

Trong phòng đang yên tĩnh thì đột nhiên có tiếng nói vang lên làm quản gia giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Bà thu tầm mắt lại, không vội lên tiếng mà giờ tay đóng cửa sổ rồi lại kéo rèm ngăn cách mọi thứ bên trong và ngoài căn phòng. Sau đó quản gia xoay người đi đến trước giường, nơi Vũ Vĩ Phong đang nằm. Bà thờ dãi một tiếng ngồi xuống ghế, giờ tay chỉnh lại ánh sáng đèn ngủ xuống mức thấp nhất có thể.

Xong xuôi, bà mới lên tiếng: "Cậu tỉnh rồi à?"

Vũ Vĩ Phong cảm thấy câu hỏi này của quản gia không cần thiết phải trả lời nên anh bỏ qua, ánh mắt anh đờm buồn nhìn bà và nói: "Sang xem giúp tôi, Ninh nhi ngủ chưa? Còn có, hôn lên trán cô ấy một, nói với cô ấy "chúc em ngủ ngon" hộ tôi."

Vì Vũ Vĩ Phong vừa mới tỉnh dậy sau cơn hôn mê nên giọng của anh tương đối khàn đặc khiến quản gia rất đau lòng. Không muốn làm anh buồn, bà liền gạt đầu: "Được."

Vũ Vĩ Phong rũ rèm mắt xuống nhưng khóe môi lại hơi cong lên: "Không còn sớm nữa, làm xong thì bà về phòng nghỉ ngơi đi." Sắc mặt Vũ Vĩ Phong nhợt nhạt, khi anh mỉm cười nhìn có chút suy yếu.

Quản gia nhìn Vũ Vĩ Phong, do dự một lúc lâu bà mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Trong phòng bớt đi một người, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Vũ Vĩ Phong nằm ngửa mắt nhìn trần nhà, hai tay anh đặt song song thân người. Chỉ còn một mình trong phòng nên anh không còn che dấu sự bất an trong đáy mắt nữa.

Cạch!

Đột nhiên, cửa phòng bị ai đó mở ra. Vũ Vĩ Phong hơi liếc mắt nhìn qua, ngay lập tức ngây người.

Sau vài giây thất thần qua đi, anh khẽ mỉm cười, nhưng rồi sắc mặt lại ngưng trọng, sâu trong đáy mắt có sự vui mừng cùng đau khổ đan xen.

Ninh nhi!

Vũ Vĩ Phong hoàn toàn không dám tin người xuất hiện lại là Dạ Tuyết Ninh. Anh nằm im trên giường, không dám phát ra tiếng động. Hai mắt anh dán

chặt trên người cô, nhìn cô mò mẫm từng bước đi tới trước mặt anh.

Vũ Vĩ Phong đau lòng siết chặt nắm tay. Trái tim anh cứ nhói lên, cảm giác như bị ai đó cầm kim đâm vào liên tục vậy. Đã rất nhiều lần anh muốn lao xuống giường để nắm lấy tay cô, dẫn cô đi nhưng anh đều nhịn xuống.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy mỗi tiếng bước chân của Dạ Tuyết Ninh vang lên khe khẽ. Cô dựa theo trí nhớ trước đây tìm được giường của Vũ Vĩ Phong và ngồi xuống.

Sáng nay, sau khi nghe quản gia nói anh bị sốt cao dẫn tới hôn mê, cô đã rất lo lắng, dù luôn nhắc nhở bản thân không được phép quan tâm anh nhưng cô lại không nhịn được muốn đi sang nhìn anh một chút. Bất quá, cô không muốn mọi người phát hiện ra tâm tư này của bản thân nên cô đợi đến khi tất cả người làm đều đi ngủ hết mới dám một mình sang phòng Vũ Vĩ Phong.

Dạ Tuyết Ninh không hề biết anh đang thức nên bao nhiêu tâm tư cô đều viết hết lên trên mặt.

Dạ Tuyết Ninh giờ tay tìm kiếm vàng trán của Vũ Vĩ Phong. Dừng lại ở trên đó khoảng hai giây cô mới rút tay về, sau đó thở dài một hơi, nói nhỏ:

"May quá, anh ấy hạ sốt rồi."

Vũ Vĩ Phong mở to hai mắt, có chút hưng phấn nghĩ: Cô đang lo lắng cho anh sao? Nhưng không đợi Vũ Vĩ Phong ngạc nhiên xong thì anh lại nhìn thấy có thứ còn khiến anh kinh ngạc hơn nữa.

Trong lòng Vũ Vĩ Phong nặng trĩu, bàn tay vừa buông lỏng lại siết chặt. Anh muốn ngồi dậy ôm lấy cô và nói: Anh không sao! Cô bé ngoan, em đừng khóc. Nhưng cả người anh cứ như bị trời chặt, không thể cựa quậy, đến tiếng nói cũng không thể phát ra.

Chợt cảm giác trên mặt ươn ướt, Dạ Tuyết Ninh giờ tay sờ gò má của chính mình.

Cô vậy mà lo lắng đến phát khóc?

Dạ Tuyết Ninh thoáng sững sờ, sau đó cô giờ tay lau qua loa mặt.

Tận mắt nhìn thấy người phụ nữ mình yêu rơi lệ, trái tim Vũ Vĩ Phong đau đến thắt lại. Anh hơi hé môi, vừa định lên tiếng thì lại nghe thấy cô nói:

"Cần gì phải tỏ ra cố chấp như vậy? Cứ như hai năm qua, không phải rất tốt sao?" Nước mắt cô lại rơi, về sau càng lúc càng rơi nhiều, lau thế nào cũng không thể hết.

Vũ Vĩ Phong siết chặt các ngón tay đến mức xuất hiện các đường gân cùng mạch máu. Anh mím chặt đôi môi, hình như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó đang sắp sửa bùng phát.

Cánh môi Dạ Tuyết Ninh run run. Cô không tiếp tục lau nước mắt nước nữa mà để mặc chúng tùy thích tuôn rơi.

"Em còn yêu anh, Vĩ Phong... Em còn yêu, yêu rất nhiều, nhưng em... Em... Sẽ cố gắng không yêu anh nữa..."

"Tại sao phải làm như vậy?" Vũ Vĩ Phong đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời cô đang nói.

Dạ Tuyết Ninh hoảng loạn, vụt cái đã đứng dậy khỏi giường, cô bối rối giờ tay lau nước mắt, sau đó xoay người muốn rời đi nhưng bị anh ôm chặt.

Cánh tay Vũ Vĩ Phong quấn lấy eo Dạ Tuyết Ninh, dùng sức kéo về phía sau, để cô ngồi trên đùi anh. Liếc mắt thấy cô muốn phản kháng, anh liền ghé sát tai cô nói nhỏ.

"Đừng xoay loạn, em sẽ gặp rắc rối đó."

Dạ Tuyết Ninh cảm nhận được hơi thở của Vũ Vĩ Phong vờn quanh vành tai, cô đỏ mặt. Suy nghĩ một chút, liền hiểu được anh muốn nói gì, cô sợ tới mức không dám thở mạnh.

Vũ Vĩ Phong mỉm cười hài lòng, bắt chợt, anh nghiêm mặt, nói: "Trả lời anh, tại sao lại phải từ bỏ? Không phải em còn rất yêu anh sao?"

Vũ Vĩ Phong hỏi như vậy, cô liền biết anh đã nghe thấy hết tất cả những gì cô đã nói. Dạ Tuyết Ninh ngẩng đầu, rèm mắt hơi rũ xuống, do dự một hồi cô mới lên tiếng.

"Em bây giờ đã là một người khuyết tật, làm sao có thể xứng với anh đây?"

Vũ Vĩ Phong thoáng ngẩn người, sau đó anh nhếch môi, mỉm cười và nói: "Anh còn tưởng chuyện gì, nếu là vấn đề này thì em không cần phải bận tâm, anh nhất định sẽ giúp em chữa khỏi mất."

Dạ Tuyết Ninh nhắm chặt mắt lại, cô không biết trong lòng rốt cuộc có tư vị gì. Rõ ràng là anh không chê cô bị mù, nhưng cô lại không hề thấy vui.

Anh ưu tú như vậy, xứng đáng có được một người phụ nữ giỏi giang ở bên cạnh, hoặc ít nhất cũng phải là người lành lặn. Mà cô... Cả hai đều không phải.

Dạ Tuyết Ninh hít mạnh một ngụm khí lớn, bỗng nhiên cô lắc đầu.

Cho dù anh không để ý đi nữa, nhưng những người khác, họ để ý. Mà cô, không cho phép bản thân làm anh phải xấu hổ.

"Xin lỗi."

Cô nhẹ nhàng nói ra hai từ, khi rơi vào tai Vũ Vĩ Phong lại trở nên thật nặng nề. Hai mắt anh trống rỗng, trong lòng có chút tức giận nhìn chằm chằm vào Dạ Tuyết Ninh.

"Vì sao em lại phải nói xin lỗi?"

Dạ Tuyết Ninh cảm thấy trái tim của mình đang bị bàn tay vô hình của ai đó bóp chặt đến đau đớn, cô cúi thấp đầu, khẽ lên tiếng: "Trí Hùng có ơn với em, không thể không báo... Á..."

Trong mắt Vũ Vĩ Phong giăng đầy tơ máu. Lần này, anh thật sự tức giận, giờ tay đẩy Dạ Tuyết Ninh, khiến cô ngã xuống đất.

Vũ Vĩ Phong đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô. Anh thừa nhận, anh chính là đang ghen, ghen đến muốn phát điên rồi.

"Có phải vì cậu ta nên em mới không muốn tiếp tục yêu anh nữa, đúng vậy không?"

Dạ Tuyết Ninh cắn chặt môi dưới, đè nén sự đau lòng, cô nói: "Phải."

"Bốp!"

Trên khuôn mặt của Dạ Tuyết Ninh in xuống năm ngón tay thon dài của Vũ Vĩ Phong. Cô mở lớn đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ ra tay nặng như vậy.

Vũ Vĩ Phong mím chặt đôi môi, anh không dám tin nhìn chằm chằm vào bàn tay phải của mình như đang nhìn kẻ địch của bản thân vậy.

Vũ Vĩ Phong, mày điên rồi, sao mày lại có thể tát cô ấy chứ?

"Ninh nhỉ?" Giọng Vũ Vĩ Phong nghẹn lại, anh hoảng hốt ngồi xuống bên cạnh cô, giờ tay muốn xem vết thương trên mặt cô nhưng lại bị cô né tránh.

Dạ Tuyết Ninh đứng dậy, cô uất ức cắn chặt môi dưới.

"Bây giờ thì anh đã hiểu lý do rồi đó, nếu như không còn chuyện gì nữa thì em về phòng đây." Nói xong, cô liền xoay người, loạng choạng rời đi, mặc kệ cho Vũ Vĩ Phong có muốn đỡ cô bao nhiêu lần cũng đều từ chối.

Ánh mắt Vũ Vĩ Phong chứa đầy đau đớn nhìn theo phía sau Dạ Tuyết Ninh, cho tới khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất, anh vẫn chưa rời tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Rượt Đuối Ông Xã Là Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.